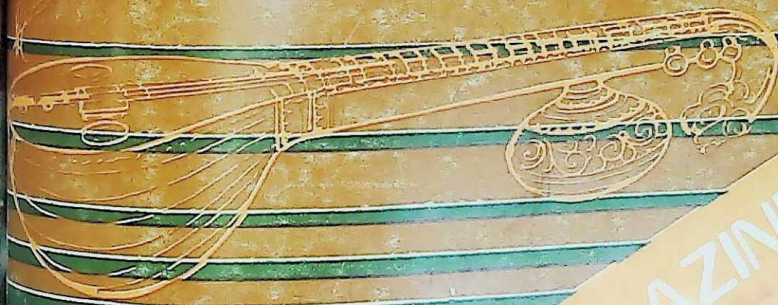

**Shrimathi
Devkunvar Nanalal Bhatt
Vaishnav College
for Women
Madras-600 044**

MAGAZINE

Shrimathi Devkunvar Nanalal Bhatt
Vaishnav College for Women
Chromepet, Madras-600 044.

Vol. XVI
1984

THE COLLEGE CREST

The College Crest is enshrined within a lotus in full bloom to represent the cult of the devotion preached by Mahaprabhu Shri Vallabhacharya. At the centre of the Crest is sacrificial fire, which symbolises the Lord himself. "Yagno Vai Vishuu)" The Lord is reached by the three steps of the altar signifying **Kshara, Akshara and Poorna Purushothama**. The Volume at the foot of the altar stands for the Book of Knowledge (the Veda) and the three flowers on it show the factors that conduce to the accumulation and propagation of Knowledge, Intelligence, Action and Material Resources. The aim of all knowledge is the realisation of the Supreme Truth and this is embodied in the College Motto taken from Srimad Bhagavatam.

"SATYAM PARAM DHEMAHI"

.. Great actions speak great minds..

Shrimathi Devkunvar

Shri Nanalal Bhatt
Our revered Founder Chairman

Sports and Games....	... M. Pamila Getsy, II B. Sc. Maths.	... 11
An Accident —A Child	...	... 14
A Mother	... T. S. Lalitha, A. P. Dept. of English	... 15
Non-Vegetarians of Plant Kingdom	... K. S. Anitha, III B. Sc. Botany	... 16
Chemical Matrimony	... Rekha Sinha, III B. Sc. Chemistry	... 17
The Art of Ministerial ability	... Sudha Sambasivam, I Literate	... 18
Ode to a Child	... P. Sahila, III Economics	... 19
Cricket? Oh No	... P. Sahila, III Economics	... 20
My Passion for Climbing	... K. A. Srividya, I B. A. Litt.	... 22
On Writing for the College Magazine...	Padma Natarajan, I B. Sc. Physics	... 23
The Height of Hypocrisy	... M. Nithyavathy, III B. A. Litt.	... 24
The Distant Days	... K. S. Anitha, III B. Sc. Botany	... 25
Hoping Against Hope	... P. Nisha, II B. Sc. Physics	... 26
N. S. S. Annual Report	...	... 28
Ten Memorable Days	... V. Anuradha, III B. A. Litt.	... 31
Impact	... Cecilia Pushparaj II B. A. Physics	... 32
Brevity	... R. Latha, III B. Sc. Maths	... 34
Madras University...Cross Roads	... G. Indra & A. Kanthimathy, II B. A. Litt.	... 35

Editorial

“So little done — so much to do”, the last words of an eminent personality, very graphically echo the feelings of educationists as they watch a generation grow into maturity. The present-day world presents man in his extremities: creative and destructive. On the one hand, he makes space his temporary home to carry experiments, while on the other, he has no qualms about slaughtering innocents. Can education help in bridging the gap between man's creative nature and bestial instincts?

Scientific and technological progress has been made, with women contributing their mite. They have placed themselves on an equal footing with the men—a dream fulfilled for many. They have withstood the icy terrors of a frozen Antarctica and soon may launch themselves into space! A pertinent question is that if women can contribute towards progress, can they not stem the rot of human values? With her moral strength and a university training, tempered by her innate feminine grace, a woman is well-equipped to meet the complex tasks of a complicated society.

With the inspiring start given by our revered Founder, and now under the leadership of our Chairman and the Managing Committee, we have been striving to make education, not merely an academic exercise, but a meaningful existence. We optimistically look forward to the day when we hope to prove H. G. Wells wrong in saying, “Human history becomes more and more a race between education and catastrophe.”

स्वे स्वे कर्मण्यभ्यर्तः ससिद्धिं लभते नरः ।
स्वकर्मनिरतः सिद्धिं यथा विन्दति तच्छृणु ॥
यतः प्रवृत्तिभूतानां येन सर्वमिदं ततम् ।
स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य सिद्धिं विन्दति मानवः ॥

Bhagavad Gita XVIII Chapter

Man reacheth perfection by each being
Intent on his own duty. Listen thou how
Perfection is won by him who is intent on
His own duty.

He from Whom is emanation of beings,
By Whom all this is pervaded,
Worshipping Him by his own duty a
Man winneth perfection.

Doing one's duty should be the primary
Concern of every one. The one who strives
To perform his or her duty in all sincerity
And with dedication will surely be rewarded
with "perfection".

Perfection in all our endeavours is the key to success. With utmost
faith in the Almighty we pledge to serve the cause of Humanity.

(Sd.) S. N. BHATT

UNION OFFICE - BEARERS

PRESIDENT

Mrs. Thangam Seshan,
Principal

Vice-President :

Mrs. R. Kalyani,

~~XXXXXXXXXXXXXX~~
Prof., Dept. of History

Student Secretary :

V. H. Jayashree, (II B. Com).

★

ENGLISH ASSOCIATION

Vice-President :

Mrs. Anandhi Jayakumar.

Secretary :

M. Nithyavathi, (III Literature).

TAMIL ASSOCIATION

Vice-President :

Miss. V. S. Jayalakshmi.

Secretary :

S. Subhadra, (II B. Com).

HINDI ASSOCIATION

Vice-President :

Dr. (Mrs) Jayalakshmi Subramanian.

Secretary :

Mini Elizabeth Mammen, (II Botany).

SANSKRIT ASSOCIATION

Vice-President :

Mrs. A. Uma.

Secretary :

N. Geetha, (II Literature).

Student President :

V. Anuradha Rao, (III Maths).

Student Jt. Secretary :

Maria Shanthi Rao, (I Eco).

★

MATHEMATICS ASSOCIATION

Vice-President :

Miss. V. Varalakshmi.

Secretary :

R. Ranganayaki, (III Maths).

CHEMISTRY ASSOCIATION

Vice-President :

Miss. S. Vijayalakshmi.

Secretary :

S. Visalakshi, (III Chemistry)

PHYSICS ASSOCIATION

Vice-President :

Miss. S. Chenthamarai.

Secretary :

S. Manjula, (III Botany).

BOTANY ASSOCIATION

Vice-President :

Miss. G. Rani.

Secretary :

N. Muthumeenakshi, (III Botany).

HISTORY ASSOCIATION

Vice-President :
Miss. S. Premakumari.

Secretary :
K. Usha, (III History).

ECONOMICS ASSOCIATION

Vice-President :
Mrs. H. Seethalakshmi.

Secretary :
T. R. Subhalakshmi, (III Economics).

COMMERCE ASSOCIATION

Vice-President :
Mrs. N. Rathi.

Secretary :
K. Shanthi, (III B. Com).

FINE ARTS ASSOCIATION

Vice-President :
Mrs. A. Uma.

Secretary :
R. Meenakshi, (III B. Com).

GAMES ASSOCIATION

Vice-President :
Mrs. Radhamma Gopalakrishnan.

Secretary :
N. Muthumeenakshi, (III Botany).

Jt. Secretary :
R. Malathi, (II Literature).

PLANNING FORUM

Vice-President :
Miss. Uma Natesan.

Secretary :
S. Latha, (III Economics).

QUIZ & DEBATING CLUB

Vice-President :
Miss. T. S. Lalitha.

Secretary (Quiz) :
Srilakshmi, (II Physics).

Secretary (Debate) :
R. Latha, (III Maths).

N. S. S. PROGRAMME OFFICERS

Mrs. T. Sachi Devi,
A P., Dept. of Economics.

Mrs. Shanta Nair,
Professor, Dept. of English.

Miss. T. Seethalakshmi,
A. P., Dept. of Botany.

PROGRAMME ASSISTANTS

UNIT I :
S. Mangalam, (III Literature).

UNIT II :
Cecilia Pushparaj, (II Physics).

UNIT III :
Maria Shanthi Rao, (I Economics).

College Union Office Bearers

President
V. Anuradha Rao, III B. Sc. (Mathematics)

Secretary
V. H. Jayshree, II B. Com

Jt. Secretary
Maria Shanthi Rao, I B. A. Economics

Inaugural of the College Union
 With blessings from Swamiji

Swami Vimalanandaji lighting the lamp

With the Managing Committee

Shrimathi Devkunvar Nanalal Bhatt
Vaishnav College for Women

CHROME PET, MADRAS-600 044

Prize Winners for the year 1983-84

1. Smt. Devkunvar Nanalal Bhatt Memorial Medal for Proficiency in Branch I History Selvi S. Ambu
2. Shri Nanalal Bhatt Memorial Medal for Proficiency in Branch IV Economics Selvi S. Meena
3. Shri Kapoorchand Sutaria Memorial Medal for Proficiency in Branch XII English Literature Selvi V. Kamakshi
4. Shri Mahajan Memorial Medal for Proficiency in Branch I Mathematics Selvi R. Vasumathy
5. Shri S. N. Bhatt Medal for Proficiency in Branch III Physics Selvi K. Meenakshi
6. Shri Subbarayalu Reddiar Medal for proficiency in Branch IV Chemistry Selvi R. Padmavathy
7. Dr. Mrs. Nirmala Alavandar Medal for Proficiency in Branch V Botany Selvi N. Meenakshi
8. College Teaching Staff Medal for Proficiency in B Com. Selvi R. S. Mythili
9. Smt. Koja Saraswathi Ammal Award in recognition for Meritorious students Selvi R. Latha & Selvi Muthumeenakshi III Maths
III Botany
10. Teaching Staff Award in recognition for meritorious students Selvi R. Latha & Selvi Muthumeenakshi III Maths.
III Botany
11. Shri C. N. Bhatt Special Prize for Promising Player at State Level Selvi S. Pepsy Bamy Boomi Selvi
12. Smt. Kankalakshmi Rangaswamy Prize for Proficiency in Part III History Selvi S. Jayashree

PROFICIENCY PRIZES—DEGREE COLLEGE EXAMINATIONS

13. Sharma Brothers Prize for Proficiency in Part III Economics Selvi G. Malliga
14. Dr. K. Veeraraghavan Memorial Prize for Proficiency in Part III English Literature Selvi K. Pankajavalli
15. Sri S. Sampathkumar Prize for Proficiency in Part III Selvi S. Lalitha
16. Shri Chandrakant M. Tolia for Proficiency in Part III Physics Selvi S. Geetha
17. Shri Jayanthilal R. Shah Prize Proficiency in Part III Chemistry Selvi V. S. Sundari
18. Shrimathi Sushila Dalmia Prize for proficiency in Part III Botany Selvi M. K. Revathi
19. Smt. Meenakshi Ammal Memorial Prize for Proficiency in Part III Commerce Selvi R. Kalpana

PROFICIENCY PRIZES FOR ANCILLARY SUBJECTS

20. B.A. History—Ancillary II History of Tamil Nadu Selvi S. Nalini III History
21. B.A. History — Ancillary I General Economics Selvi S. E. Lakshmi II History
22. B.A. Economics Ancillary II Statistics Selvi T. Sandhya III Economics
23. B.A. Economics—Ancillary I Commerce Selvi S. Saraswathi II Economics
24. B.A. Literature—Ancillary II Selvi G. A. Madhu III Literature
25. B.A. Literature—Ancillary I Selvi R. Malathy II Literature
26. Shri V.C. Menon Memorial Prize for B.Sc. Mathematics Statistics Ancillary Selvi P. Bhuvanewari III Mathematics
27. Shri V. C. Menon Memorial Prize for B.Sc. Mathematics Physics Ancillary Selvi N. Bhuvanewari II Mathematics
28. B.Sc. Physics—Ancillary II Maths Selvi S. Geetha III Physics
29. B.Sc. Physics - Ancillary I Chemistry Selvi V. S. Umamaheswari II Physics
30. B.Sc. Chemistry - Ancillary II Physics Selvi X. Syamala Mary III Chemistry
31. B.Sc. Chemistry—Ancillary I Maths Selvi V. Padmavathy II Chemistry
32. B.Sc. Chemistry—Ancillary I Zoology Selvi P. V. Kalyani II Chemistry
33. B.Sc. Botany—Ancillary II Zoology Selvi S. Mumtaz III Botany
34. B.Sc. Botany Ancillary I Chemistry Selvi V. Sivapriya II Botany

PROFICIENCY PRIZES IN PART I AND PART II UNIVERSITY EXAMINATIONS

35. Part I Shri T. T. Ramanath Tawker Memorial Prize for Tamil Selvi Anandavalli
36. Part I Shri Shankarlal Jain Prize for Hindi Selvi T. R. Subbulakshmi III Economics
37. Part I Sanskrit Selvi R. Gopika III Physics
38. Part II—English B.A. / B.Sc. Selvi R. Latha III Mathematics
39. Part II—English B.Com. Selvi A. R. Vedavalli III B.Com.
40. Smt. Sankari Memorial—Special Prize for Sanskrit Selvi G. Mallika III Economics

PRIZES FOR THE PLAYERS SELECTED FOR UNIVERSITY TEAE (UNIVERSITY BLUES)

1. Selvi S. Pepsy Bamy Boomi Selvi III B.Com. Ball Badminton
2. Selvi Sathyabama III History Cricket
3. Selvi V. Rema II B.Com. Cricket
4. Selvi Jayashree II Physics Cricket
5. Selvi D. Vijaya II B.Com. Volley Ball
6. Selvi Antonett Rossary I History Basket Ball
7. Selvi Meera I Literature Basket Ball
8. Selvi Muthumeenakshi III Botany Hockey
9. Selvi Beena I Economics Hockey
10. Selvi Cecilia II Physics Hockey

THE FOLLOWING STUDENTS HAVE BEEN AWARDED CERTIFICATES OF MERIT IN RECOGNITION OF SERVICES RENDERED BY THEM

1. Selvi A. Uma Rani III History
2. Selvi A. Vijayalakshmi III History
3. Selvi K. Usha III History
4. Selvi K. Lalitha III Economics
5. Selvi S. Umamaheswari III Economics
6. Selvi T. R. Subbulakshmi III Economics
7. Selvi B. Deepa III Economics
8. Selvi Charanya III Economics

9. Selvi Sandhya
10. Selvi M. Nithyavathī
11. Selvi S. Mangalam
12. Selvi R. Ranganayakī
13. Selvi S. Shanthi
14. Selvi Geetha
15. Selvi S. Manjula
16. Selvi S. Visalakshi
17. Selvi N. Mahalakshmi
18. Selvi B. Kanchana
19. Selvi N. Muthumeenakshī
20. Selvi K. Shanthi
21. Selvi K. Rajalakshmi
22. Selvi R. Meenakshī

GAMES

23. Selvi Madhu
24. Selvi Kanchana
25. Selvi Anuradha
26. Selvi S. Jayalakshmi
27. Selvi Anitha
28. Selvi Marshella
29. Selvi M. K. Vijaya
30. Selvi V. Umamaheswari
31. Selvi R. Sudha
32. Selvi Nalini
33. Selvi Prabha

TAMIL

34. Selvi D. Vembuleswari
35. Selvi N. Rajeswari
36. Selvi G. Kowsalya
37. Selvi G. Bharathy
38. Selvi K. Meera Bai

HINDI

39. Selvi Rekha Sinha

- III Economics
- III Literature
- III Literature
- III Mathematics
- III Mathematics
- III Physics
- III Physics
- III Chemistry
- III Chemistry
- III Botany
- III Botany
- III Commerce
- III Commerce
- III Commerce

- III Literature
- III Literature
- III Mathematics
- III Mathematics
- III Botany
- III Botany
- III Chemistry
- III Economics
- III B.Com.
- III B.Com.
- III Physics

- III History
- III Economics
- III Economics
- III Mathematics
- III B.Com.

- III Chemistry

SANSKRIT

40. Selvi S. Sudha

ENGLISH (GENERAL)

41. Selvi Prabavathy
42. Selvi V. Anuradha
43. Selvi K. L. Geetha
44. Selvi Shenoy Ramani
45. Selvi Vimala Devi

N. S. S.

46. Selvi S. Mangalam
47. Selvi V. Anuradha

III Mathematics

III Chemistry
III Literature
III B.Com
III B.Com
III Literature

III Literature
III Literature

PRIZE FOR EXTRA CURRICULAR ACTIVITIES

The certificates of Merit are awarded to the following students in recognition of their participation in the Students' Cultural Programme conducted in connection with the Post-Centenary Silver Jubilee Celebrations of the University.

MUSIC PROGRAMME

1. Selvi V. Bhanumathy
2. Selvi M. V. Usha
3. Selvi R. Meenakshi
4. Selvi N. Uma
5. Selvi S. Latha

II B.A. Economic
I B.A. Literature
III B.Com
III B.A. History
I B.Sc. Chemistry

DANCE DRAMA

6. Selvi Meenakshi
7. Selvi Indra
8. Selvi Charanya

II B.Sc Chemistry
II B.A. Economics
III B.A Economics

ACTIVITIES	NAME	CLASS
GITA RECITATION	I Prize	III Mathematics
	II Prize	II Physics
MUSIC COMPETITION—VOCAL	I Prize	I Literature
	II Prize	II Literature

INSTRUMENTAL

Selvi S. Bala
Selvi S. Radha

I Prize
II Prize

III Physics
II Economics

CONSOLATION PRIZE

Selvi G. F. Prabhavathy

III Chemistry

ESSAY COMPETITION IN ENGLISH

Selvi Nityavathi
Selvi V. Lalitha

I Prize
II Prize

III Literature
II Economics

DEBATE IN ENGLISH

Selvi Sudha Sambasivam
Selvi Nityavathi

I Prize
II Prize

I Literature
III Literature

CREATIVE WRITING IN ENGLISH

Selvi K. S. Anitha
Selvi P. Nisha

I Prize
II Prize

II Botany
II Physics

SHORT STORY WRITING IN ENGLISH

Selvi Maria Shanthi
Selvi V. P. V. Suganthi

I Prize
II Prize

I Economics
II Literature

DUMB CHARADES

Selvi K. L. Geetha
Selvi Shenoy Ramani
Selvi V. H. Jayashri

I Prize

B.Com

Selvi Padma
Selvi Uma Maheswari
Selvi Mala

II Prize

Physics

POETRY READING IN ENGLISH

Selvi Srividya
Selvi Maria Shanthi

I Prize
II Prize

I Literature
I Economics

QUIZ

Selvi R. Latha
Selvi Sri Vidya

I Prize
II Prize

III Mathematics
I Literature

ENGLISH DRAMA: INDIVIDUAL PRIZES

Selvi K. L. Geetha
Selvi Srividya

I Prize
II Prize

III B.Com
I Literature

BEST PLAY ROLLING CUPS

I Prize English
II Prize Physics

SKETCHING

Selvi D. Praveena
Selvi Prabhavathi

I Prize III Literature
II Prize III Chemistry

PLANNING FORUM

Selvi K. L. Geetha
Selvi V. H. Jayashri
Selvi S. Latha
Selvi S. Charanya

III Economics } I Prize
II B.Com }
III Economics } II Prize
III Economics }

ESSAY

Selvi S. Geetha
Selvi S. Rajalakshmi

III B.Com I Prize
III B.Com II Prize

COMPETITION IN BHARTHI SONGS

Selvi M. Susheela
Selvi S. Latha

III B.Com I Prize
I Chemistry II Prize

ORATORICAL CONTEST IN TAMIL

Selvi C. Chitra
Selvi Usha Srinivasan

II Physics I Prize
II Physics II Prize

KAVITHAI POTTI

Selvi K. Meerabai
Selvi C. Chitra

III B.Com I Prize
II Physics II Prize

ESSAY COMPETITION IN TAMIL

Selvi K. Meera Bai
Selvi N. Bhuvanewari

III B.Com I Prize
II Mathematics II Prize

SHORT STORY WRITING IN TAMIL

Selvi S. Subdhra
Selvi Usha Srinivasan

II B.Com I Prize
II Physics II Prize

DRAMATIC COMPETITION IN TAMIL

Selvi Marshella Suganthi III Botany I Prize
 Selvi S. Kalpana II Chemistry II Prize

BEST DRAMA

Team Prize Physics

BEST SPEAKER IN TAMIL

Selvi N. Rajeswari III Economics

ORATORICAL CONTEST IN HINDI

Selvi Madhulika II Chemistry I Prize
 Selvi Rekha Sinha III Chemistry II Prize

ESSAY WRITING IN HINDI

Selvi Rekha Sinha III Chemistry I Prize
 Selvi Madhulika II Chemistry } II Prize
 &
 Selvi Mini Elizabeth II Botany }
 Mamman

Statement about ownership and other particulars about

SHRIMATHI DEVKUNWAR NANALAL BHATT
 VAISHNAV COLLEGE MAGAZINE

FORM IV
 See Rule 8

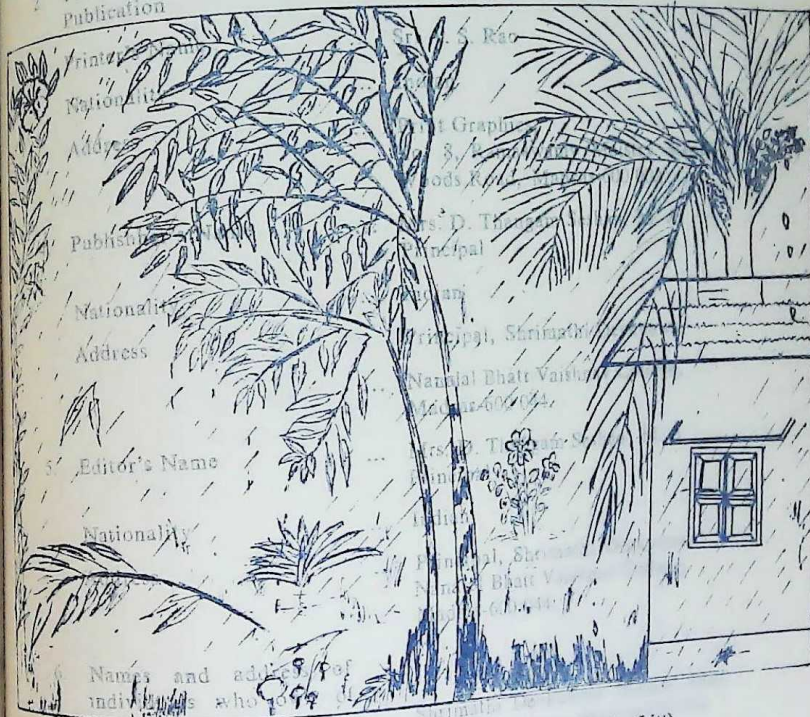
Place of Publication

Shrimathi Devkunwar Nanalal Bhatt
 Vaishnav College, Madras-600 044

RAINY DAY

Periodicity of its
 Publication

Annual

Name and address of
 individual who owns
 newspaper and partners

Drawing Contest: I Prize: Praveena, III B. A. (Litt)
 or share in less than one per cent
 more than one per cent
 of the total capital.

I, Mrs. Thangam Seshan, hereby declare that the statements
 above are true to the best of my knowledge and belief.

DRAMATIC COMPETITION IN TAMIL

Selvi Marshalla Sagarika - III Botany I Prize
 Selvi S. Kalpana - II Chemistry II Prize

BEST DRAMA

Team Prize

Physics

BEST SPEAKER IN TAMIL

Selvi S. Sagarika

YADUNIAR

Drawing Contest: I Prize: Praveena, III B.A. (Lit)

Statement about ownership and other particulars about

SHRIMATHI DEVKUNWAR NANALAL BHATT
 VAISHNAV COLLEGE MAGAZINE

FORM IV

Sec Rule 8

1. Place of Publication ... Shrimathi Devkunwar Nanalal Bhatt
 Vaishnav College, Madras-600 044.
2. Periodicity of its Publication ... Annual
3. Printer's Name ... Sri A. S. Rao
 Nationality ... Indian
 Address ... Print Graphics,
 No. 8, Ramaswamy Maistry Street,
 Woods Road, Madras-600 002.
4. Publisher's Name ... Mrs. D. Thangam Seshan, M. A.
 Principal
 Nationality ... Indian
 Address ... Principal, Shrimathi Devkunwar
 Nanalal Bhatt Vaishnav College,
 Madras-600 044.
5. Editor's Name ... Mrs. D. Thangam Seshan, M. A.
 Principal
 Nationality ... Indian
 Address ... Principal, Shrimathi Devkunwar
 Nanalal Bhatt Vaishnav College,
 Madras-600 044.
6. Names and address of individuals who own of newspaper and partners or share-holders holding more than one per cent of the total capital.
 Shrimathi Devkunwar Nanalal Bhatt
 Vaishnav College, Madras-600 044

I, Mrs. Thangam Seshan, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

(Sd.) D. THANGAM SESHAN
 Signature of Publisher

Union Diary

DATE	ASSOCIATION	CHIEF GUEST	TIME OF THE ADDRESS
SEPTEMBER 28	<i>Inauguration</i>	Swami Vimalanandji of the Divine Life Society	Indian Culture and Education
OCTOBER 17	<i>Pattimantapam</i>	<i>President : Thiru Namasivayam</i>	—
20	<i>Planning Forum & N. S. S.</i>	Lion J. M. Shah an eminent social worker	Social Service and Youth
20	<i>Sanskrit Association</i>	Shri P. S. Ramamurthi	Sanskrit in the modern day
20	<i>Hindi Association</i>	Shri S. Subramanian Hindi Officer, S. Rly.	Pleasure from Literature
21	<i>English Association</i>	Mrs. Meera R. Rao an eminent journalist	A successful journalist
NOVEMBER 12	Convocation	Dr. (Mrs.) Lalitha Kameswaran Director of Medical Education	The role of Women at home and outside

JANUARY 1984

30	<i>Fine Arts Association</i>	Mr. M. V. Natarajan (Koothabiran) All India Radio	Values of the Fine Arts
FEBRUARY 8	<i>Mathematics & Statistics Association</i>	Dr. K. Balasubramanian Loyola College	Mathematics
8	<i>Physics Association</i>	Dr. Sargunamurthy Pachaippas College	Electro-magnetic radiation
16	Sports Day	Shri K. Srikanth Test Cricketer	Sports and job opportunities
22	<i>Chemistry Association</i>	Dr. P. B. Janardhan Formerly of A. C. College of Technology	Semi-micro technique
MARCH 7	<i>Botany Association</i>	Dr. P. Dayanandhan Madras Christian College	Plants, insects & people
14	College Day	Thiru C. Aranganayagam Hon'ble Minister for Education, Tamil Nadu Government.	Education in the modern context
28	<i>Valedictory</i>	Shri D. Anjanayelu an eminent journalist	Students & Education

Shrimathi Devkunvar Nanalal Bhatt Vaishnav College for Women

CHROMEPET, MADRAS-600 044.

Annual Sports meet 1983-84

Report

Distinguished Chief Guest, Respected Chairman and members of the Managing Committee, Madam Principal, Colleagues and Students,

It is indeed my privilege this afternoon to present a report of the various activities for the year 1983-84, at this Sixteenth Annual Sports Meet. Once again, it has been a year of increased participation and remarkable achievement in all the field activities.

In the Madras University Post-Centenary Inter Collegiate Tournaments held during August 1983, our College Badminton team defeated all the colleges under the Madras University and lifted the Silver Cup, thus recording the name of the College in the historic Post-Centenary Celebrations. The College Cricket Team finished second claiming the runners up title. The Volleyball and Table Tennis teams also got the runners up titles in the same tournament.

At the Madras University Inter Divisional Volleyball tournament held at Salem on 27th, 28th and 29th October 1983, the following 7 Volley Ball Players of our College selected to represent the Madras South Division Selvi D. Vijaya of II B. Com., Selvi Antonett Rosary of I. B. A. History, Selvi K. S. Shobana, Selvi Sujatha, Selvi R. Meera all of I. B. A. Literature, Selvi Amudha of II B. A. Eco, and Selvi Srilatha of I. B. Sc. Mathematics made the divisional team look more like a Vaishnav College team. From among them Selvi D. Vijaya, Selvi K. S. Shobana were selected to the Madras University team which played a thrilling Inter-University Match in December 1983 at Madras and won the All India Inter-University tournament after a gap of over 20 years. Selvi D. Vijaya has again been selected to the Tamil Nadu State team to play in the Federation Cup Volleyball tournament.

More Players won honour for the college at the Divisional and University levels. Selvi Muthumeenakshi of III B. Sc. Botany, Selvi Cecilia of II B. Sc. Physics and Selvi Beena Vargheese of I B. A. Economics were selected to the Madras University Hockey team which played the All Inter-University matches at Aurangabad. Selvi Muthumeenakshi was later selected to the Tamil Nadu State team also.

In Basket Ball, Selvi R. Meera, Selvi Shobana and Selvi Sujatha of I B. A. Literature along with Selvi Rajeswari of I B. Sc. Chemistry and Selvi Antonett Rossary of I B. A. History played for the Madras South Division in the Inter-Divisional Basketball tournament held at Salem on 6th, 7th and 10th September '83. Among them Selvi R. Meera and Selvi Antonett Rossary were selected to represent the Madras University in the Inter-University Basket Ball tournament held at Amarnath on 5th to 8th November 1983.

Further, in the Bhatt Memorial Ball Badminton tournament conducted by our College in memory of late Shri Nanalal Bhatt, Our revered Founder Chairman, our College team won the runners-up position. Selvi Pepsy of III B. Com. and Selvi Mercy of II B. Sc. Mathematics were selected to the Madras University Ball Badminton team which played the Inter-University matches at Chidambaram from 24th to 29th Jan' 84.

Again three of our Cricket players Selvi Sathyabama of III B. A. History, Selvi Jayashree of II B. Sc. Physics and Selvi Rema of II B. Com. have been selected to the Madras University Cricket team which played the Inter-University matches from 29th November to 4th December 1983 at Amritsar.

I will be failing in my duty if I do not make a mention of the sportsman spirit of my colleagues despite their heavy academic responsibilities. Right at the moment when our best players were very much depressed due to bad luck in the W. I. A. A. Inter-Collegiate Cricket and Volley Ball Tournaments, the College staff teams won both the inter-Collegiate Ball Badminton and Table Tennis matches held on 6, 7, 8 and 9th of this month, thus inspiring them with a new stimulus. Let us compliment the staff teams on their success. Let me congratulate all those athletes and players who won prizes at this Sports meet and for all other participants better luck next time. □

TIT-BITS

"Thank goodness Thomas Edison invented the light bulb."

"Why?"

"If he didn't, we'd be watching T. V. in the dark."

x x x x

There were five people under one umbrella. Why didn't they get wet?
Simple, it was not raining.

x x x x

Computers will never replace man entirely until they learn to laugh at the boss' jokes.

x x x x

If lawyers are disbarred and clergymen defrocked, doesn't it follow that electricians can be delighted, musicians denoted, cowboys deranged, models deposed and the drycleaners depressed?

x x x x

Those sausages you sent me were meat at one end and bread crumbs at the other," complained Mrs. Jones.

"I know," replied the butcher. "But madam, in these days it is almost impossible to make both ends 'Meat'".

x x x x

Two ants were running along at a great speed across a cracker box. "Why are we going so fast?" asked one.

"Don't you see?" said the other. "It says, 'Tear long the dotted line.'"

x x x x

A photographer who aimed to please everyday one advertised:

"As you look to me Rs. 5; as you think you look Rs. 6; as you would like to look Rs. 10."

x x x x

Young man: What is the secret of success?

Successful Merchant: You must be alert and jump at opportunities.

Young man: But how can I tell the opportunities when they come?

Successful Merchant: You can't. You just have to keep jumping!

x x x x

As a strong cable is made up of many weak strands, so is a powerful habit made up of repetition of tiny acts.

x x x x

I do not fear tomorrow
For I have seen yesterday
And I love today

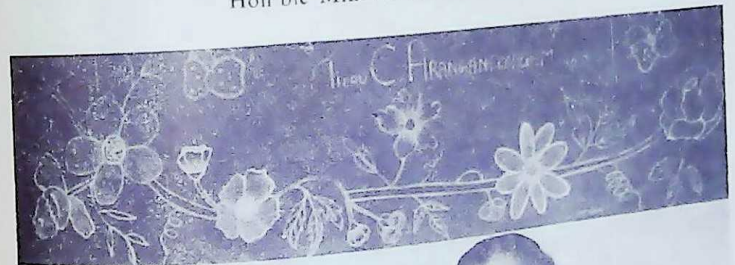
x x x x

Silence alone is great; all else is feebleness...
Perform with all your heart your long and heavy task... —Alfred De Vigny.

COLLEGE DAY

A warm welcome to Thiru C. Aranganavagam,
Hon'ble Minister for Education

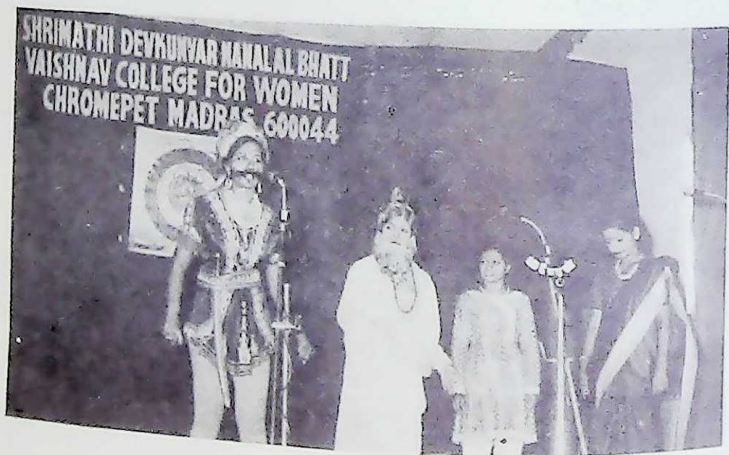
In conversation with our Chairman

The Hon'ble Minister
delivering the
College Day address

From the
West Coast
with love

"And courage never to submit or yield"

Two of the Gold Medallists

The smile of satisfaction

Here's wishing you the very best in your future endeavours

Shuttle Badminton Team

Crowned with Glory

Out-going students whose all-round performance was rewarded

R. Latha, III B. Sc. (Maths.)

N. Muthumeenakshi, III B.Sc.
(Botany)

Faith and Reason in Religion

V. LALITHA,
II B. A., (Economics) II Prize — Essay.

"Religions are the different languages in which God speaks to Man"

—Dr. Sarvepalle Radhakrishnan

Dr. Radhakrishnan is one among the few who attempted to make a reasonable study of religions. In his book 'Religion and Culture', he portrays how the two go hand in hand.

Secular India permits people belonging to different religions to co-exist in a peaceful atmosphere. Each religion owes its origin to some different centuries and which originated first has been a matter of controversy

Culture is an outcome of the religion one belongs to or the nation. For example, in India certain customs come by way of tradition and that tradition gains currency as Culture. Culture also comes by way of the family background and hereditary customs. Now the term 'Culture' is used in the sense of civilisation—for a person with a cultured behaviour is said to be civilised. By virtue of one's religion, one thus can become civilised and gain a respectable place in society.

Each religion has its own effect on the people belonging to it. Unknowingly or knowingly men are susceptible to the effect that the concept of a religion has on them.

Epics and other holy books are the channels through which a religion communicates with its believers. With these acces-

sories, the faith of a person in a particular religion is enhanced.

As times are fast changing, people are no longer so ignorant or naive as to believe what the sermons say. Science has gained supremacy that people tend to reason out every action of theirs. In such a state of affairs, it is no wonder that reason has started playing a predominant role in religion.

Analysing the pros and cons of any action is a pre-requisite for reason. Man by nature is rational and each man has a spark of the divine in him. 'Tat Tvam Asi' meaning 'That art thou' proclaims that every persons can become a Bodhisattva. This is the voice of Buddhism. It is by reason that people analyse what this means.

In the modern world, we do not take what is given to us though we are supposed to, but want what we wish. 'We see things not as they are, but as we are'. This is the main draw back of the people of our generation.

Scholars have quoted that in the tree of 'Samsara', there are two great fruits of incomparable value. They are the company of good friends and good books.

Generally, the epics and stories of historic personalities are termed good books.

Hinduism rests its faith on the Ramayana, the biography of Sri Rama—the God incarnate of Maha Vishnu, and Mahabharatha—the war between the Pandavas and Kauravas. These epics impart a great deal of religious ideas and set forth certain guidelines as to how a true Hindu should be. Following the footsteps of Sri Rama who is called 'Eka Patni Virathan', people of today should also try to be the same. Being devoted to a single wife saves a man of many problems which he may otherwise have to face.

Mahabharatha shows us how 'truth always triumphs' for the Pandavas won the war. This is what the Mahatma quoted as 'Satyameva Jayate'.

One cannot fall a prey to blind faith and follow the epics or sermons. Reasoning by thinking over the ideas and extracting the quintessence of the moral is what is demanded of men.

Some rituals and beliefs are condemned as superstitions by the modern youth. It is so because people do not want to pay heed to any particular religion and confine their way of life to its scriptures. People say with pride that they belong to every religion and are prepared to accept the code of law pertaining to any caste or creed. This does seem to be a broadminded view but whether it is possible in practice remains a question to be answered.

Let us analyse some beliefs condemned as superstitions, which find a place in the Hindu religion.

The practice of applying 'Vibudhi' or the 'holy ash' is a practice in vogue by virtue of its religion. It is found only among the Hindus. When we reason out, we arrive at a philosophical result; i. e., the ash reminds us that some day or the other, this body of ours will also be reduced to ashes. With this thought in mind, we ought to be perfect

in our everyday life by which we can attain peace. Likewise, the application of the 'Sandal paste' on the forehead has its own scientific explanation. The place between the two eyebrows is the spot where 18 nerves merge. To reduce the tension and have a cooling effect, the paste is useful.

Thus the simple rituals are backed by the great ideas of philosophy and science.

The ceremonial wedding of the Hindus is replete with so many rituals. But probing the significance of each will enlighten us greatly. The simple ritual of sighting the star 'Arunthathi', named after a woman of impeccable character, has its own scientific explanation. It is a minute star in the constellation of Ursa Major—a galaxy of seven stars and this little star finds a place near the second star in the tail end. To test if the bride has a powerful eye sight, this ritual is of immense help. Of course, the bridegroom too can be tested. Without paying an eye specialist, this ritual serves the purpose!!

By reasoning we arrive at scientific inferences and thus these few examples from Hinduism bear a solid proof that faith alone does not mean being religious unless it is backed by adequate explanation.

Another superstition in Hinduism, which is now abolished is the 'Sati'. The wife of the deceased was also forced to join the funeral pyre of her husband, for it was considered that widows were not fit to live in the society. It was by the dogged determination of Raja Ram Mohan Roy, that this evil practice was abolished. He was a man of reason who helped to ward off the dire consequences that a widow had to encounter.

The belief in rebirths is prevalent in some religions while some disown this idea.

Christians owe their origin to Adam and Eve while Hindus know not the origin.

Apart from Hinduism, the other religious practices too have their own significance. Christians have a staunch belief in the Holy Bible. It contains the holy words of the Lord. They were laid down by His Apostles who were with Him. Christians have faith in Jesus Christ and believe that He was sent by God. They claim Him to be the son of the Lord, born of Virgin Mary. Christians make the sign of the cross in the name of the Father, Son and the Holy spirit. This signifies the crucifixion of Jesus who gave up his life for the sake of humanity. By reasoning we deduce that it was necessary for Him to redeem the world from the evil clutches. During the time of Jesus, people had only faith and no reason. But as they were innocent, their faith was rewarded. He could distribute a single loaf of bread and single fish among a mob of thousand only because people trusted Him. Here, reason had no part to play. It was because of this lack of reason that Jesus was crucified along with two other grave sinners.

Mohammedans believe Mohammed to be the prophet of the Lord. They too did not reason out while they accepted this belief. As years roll on, they have also begun to reason. From time immemorial, the practice of purdah has been in vogue. Now muslims have begun to shun this practice by reasoning out.

Blind faith in religion leads to class conflicts like the ones we heard of recently in the southern parts of Tamil Nadu.

Though there are innumerable religions, the three main ones in India, or even in the world are discussed above.

Even today, great men, by their discourses and writings continue to enlighten people. The transcendental meditation preached by Mahesh Yogi has been so successful that many people are attracted towards it. It is not by mere faith but by reason that people have come to believe it. It is not confined to any particular religion. It is only a means of improving concentration and achieving peace of mind.

Swami Vivekananda and Sri Ramakrishna are such great souls who favoured meditation. Even great scientists and doctors such as Dr. Rangabashyam favour this meditation. It is by reason that they have discovered its overwhelming effect.

The 'Hare Rama Hare Krishna' movement has spread far and wide that most Europeans are delighted to participate in it. By faith and reason, they have come to know of its captivating nature.

Thus, a proper blend of faith and reason will help us to lead a virtuous life for the two are inseparable. Blind faith will have a disastrous effect upon people and reason is what emerges out of belief for people tend to reason only because they believe in the existence of some such thing.

We all cannot become great souls as those whom we consider great, but we can strive to achieve a part of that greatness by our undaunted efforts in our day today life.

We believe in so many aspects of life and sometimes, we are mistaken as to consider a mirage as real. We should be clever enough to draw a line of demarcation between what is good and what is bad and this is possible by our reasoning capacity, an asset bestowed upon the human race alone. □

My College Days

R. GOPIKA
III B. Sc. Physics.

The spring season of my life is torn
away with a knife

By Time, the monster which lingers on
during our semester

When shall we again hear the voices we love and
the noises we make now

That invite the staff to quit us of.

The ringing bell brings a relief which can
now be only a belief

For no longer in our class can we sleep
expecting our lecturers to peep.

To be in time, no more running a race but run,
we must only from the buffaloes that chase.

Our eyes washed at the end of every hour
which was with sleep, at war

Is not done now for our faces,
no more should our lecturers face.

What choices and wishes among the
variety dishes

For our lunch can we make
that our friends are able to bake.

How happy we were spending for
many and earning not a penny.

Even the most frightful examinations could not bar
our forgetful excursions.

With our friends,
even a boulder could we shoulder.

Oh! what a carefree and happy life and for
great aims and goals did we strive.

To experience it again is impossible but to live
with its sweet memories is only possible.

Faith and Reason in Religion

M. NITHYAVATHI, III Litt.
I Prize Essay Competition

The scientific world tries to explain every-
thing in terms of science, and religion is no ex-
ception. We have now started reasoning what
people blindly followed. People are trying
to explain their faith. Both faith and reason
go hand in hand with religion. It is because
people have belief in what they profess that
they try to reason it out and because they are
able to reason it out they believe in it.
Faith is blind without reason and reason is
dumb without faith.

Religion is something which gives a
person peace of mind. It is not necessarily
something that is concerned with God.
Any idea or principle in which a person
believes in becomes his religion. If a person
is an atheist, it does not mean that he is not
religious. Every human being is religious in
his own way. As a human being one should
definitely believe in some idea. He should
have faith in something, but his faith should
not be blind. He should be able to give
some reason for his faith.

From the time of the Buddha and Mahavira
and Christ we see that faith and reason co-
exist in religion. If the Buddha had not
been able to preach his religion, there would
be no Buddhism and similarly no Jainism or
Christianity. Only when the people who
process a religion are able to explain to the
others that their faith has led to their peace
of mind and only when they are able to
convince the others that their faith leads to
success, will the people follow them and then
religion becomes stabilized.

It is only a belief which in course of time
becomes a religion. The Buddha believed

that if one follows the eight principles,
which he followed, then he would surely get
rid of all sufferings. He was able to
convince the people and slowly his followers
increased and in course of time, the religion
Buddhism came into being. Similarly other
religions have also sprung from a belief.
One of the Buddha's Principle, 'Ahimsa' is
relevant to us in the modern context. The
threat of a nuclear war has taken the world
to the brink of total annihilation. Only
'Ahimsa' can remove the fear of the sudden
bomb being dropped on us. Surely any
rational man will agree that non-violence,
if followed, will bring peace to the individual
and the world. Ashoka—the great realised
this and became not only a follower of
Buddhism, but also began to spread the
religion.

Faith in 'Ahimsa' today would make
the world a better place to live in. But
some countries contribute to the idea that
'might is right' and prove it as well. Their
numerous gains are enough proof. Hence
one country follows another and the idea of
'might is right' is turning into a religion.

Religion like Science is a means of achiev-
ing power, peace and comfort. As a science
it can definitely be expressed. The Bible
speaks of generosity—the practice of which
does not require any publicity. It leads to
the expansion of our personality and through
this we will acquire the power to do what
we want.

In the modern age science has become the
religion of many people. For the scientists
the laboratory is their place of worship and

they have faith in science. A religion is something which you believe will lead you to success and the scientists believe that science can help them to advancement. They easily explain their faith and are able to prove that science will lead to prosperity.

There are many religions and many more will be born, but their life or death will depend on the faith of the people have in it. As long as the people believe in them and are able to explain them, they will live. When a better explanation can be given to another idea the new will replace the old. That is what has happened in the case of 'Ahimsa'. As long as people believed in it and explained it as a course for peace and

prosperity, it existed. But when they realised that violence could bring more power and prosperity 'Ahimsa' lost its following.

However, religions like Christianity, Hinduism and others continue to exist because the ideas they preach can always be believed and explained, though some changes in attitude are bound to arise.

Hence it is both faith and reason which give and preserve the life of a religion. When either of them is absent or in excess, it becomes a fatal disease. Only a fair measure of the two will ensure a healthy religion.

Advice: That which wise don't need and fools won't take.

College Education: A three year plan for confusing a young mind methodically.

Doctor: One who kills you today to prevent you from dying tomorrow.

Etc.: A sign when used makes others believe you know more than you do. (It is better to remain silent and appear a fool, than to speak and remove all doubt.)

the other woman

MARIA SHANTHI RAO, B. A. I, (Economics),
Short Story Competition, 1 Prize.

It was Diwali day, and the Vinod household was quiet. They had spent the day in wild ecstasy and after the heavy lunch prepared by the daughter-in-law of the house. Vinod and Mallvika were resting in the verandah outside the house. Vinod watched his wife in her new red Banaras sari, which their eldest son Pradeep had bought and the bright red 'sindoor' on her fore-head that added a touch of youthful charm to the fading years of her face. That morning, both their sons Pradeep and Sandeep with their wives had come to them for their blessings. The children too had playfully paid their respects. The day though bright and sunny seemed cold and a cold October breeze stirred up a cough. At once Mallvika was all attention. She got a muffler from the cupboard, made him comfortable and went back to the knitting. As he watched her, his mind went back to the other woman he had met thirty years ago.

Vinod's thoughts went back to the Diwali day, thirty years ago. It was his first Diwali after his marriage to Mallvika. To share this Diwali with them was their first son Pradeep. For Vinod, life was very interesting before Pradeep was born, for before that Mallvika was the most kind, loving woman, any man would have dreamt of having, as a wife. She would rise early in the morning, to finish the household chores even before Vinod got up. She would place the heavy silver 'Bhojan Plate' in front of him in which she would serve delicious sweetmeats and other dishes. He would have his fill and leave the house most reluctantly — what with his young and beautiful wife alone in the house!

Yet, after Pradeep was born, she was indifferent to him. She cared more for the child, and spent her time nursing or beautifying his face. She served Vinod too, but never spoke to him or cared for him as before. Vinod had begun to neglect her which she seemed not to notice for she was too busy with her child. And so days passed on. It was a long time since he had taken her out, or as a matter of fact, spoken to her, and it was Diwali day after all so Vinod had gone up to where she sat feeding the child and said, "Malli, come, get dressed up fast. I've got two tickets for the night show." Immediately Mallvika brushed the hand Vinod had placed on her shoulder, got up abruptly and went to sit on the cot, all the while making cooing sounds to the crying child, who was angry for not being given his feed. Vinod was astonished at his wife's behaviour. He watched with frustration the sweet picture of the mother and child — Madonna. Abruptly he turned and walked out of the house.

It was already very dark. It must have been past ten. Vinod had been sitting as one in a daze on the bench outside the Palliganj station with bits of beedi strewn around his feet. The last train had long since left and already two people had passed him with suspicious glares. His misty world of dreams was disturbed at the tinkling sound of anklets. He had seen a grotesque, yet beautiful face painted with cheap make-up. She had worn a glittering Zari sari. "Why are you sitting alone saab?" she had asked with a voice that had sent a shiver up his spine. He had sensed who she was and what she wanted. He was about to get up, when she had said with the invitation clear

in her voice "Will you have some tea, my house is just near here. I'll get it for you... or... will you come to my house?" Vinod had been disgusted. He wanted to go home. Home? but he simply detested the idea of going home to Mallvika than to go with this woman. So he went with her, to the old barracks which was her home. There, at the doorstep she had said "wait here saab, I'll come in five minutes." He had waited, then as he was about to enter he had heard her voice talking to another. "Mother, take the child to the other room, soon! or else he will go away and even today we will have no food, quick take him away", "But you have not fed him and he will cry" said the other voice "Feed him?" she had retaliated "how can I feed him when I have no milk! tell me? My child is important to me, that's why I am doing this job. Men come and go for pleasure. Even this man, waiting outside, he must have been angry

A true friend is one who overlooks your broken down gate and admires the beautiful flowers on your window sill.

with his wife that's why he has come to me. What that poor woman must have done, I don't know, but what men don't understand is that even we have needs. I don't even know my child's father but still I love him and it's for him I do this dirty work", she had sobbed. Later she had come out to find Vinod gone, there was some money on the floor. Vinod had heard enough.

"What are you thinking about?" Mallvika's voice brought him back to reality. He looked at her, and remembered how that night he had returned home staggering like a drunkard, when Mallvika had welcomed him and tended to him with love. He realized that she had always loved him. It was the next year that Sandeep was born. "Nothing, nothing at all" he replied with a smile which completely hid his feelings, while he secretly thanked the other woman for what she had taught him.

V Shanthi, II B Com

It had been raining for days now. People who had prayed for rain now prayed for it to stop. Even the birds' loud prayer could be heard joined by the hungry cry of their small ones. I too prayed for one full day sitting on this stool which was now rocking due to the flow of water and threatened to break. I heard my stomach pleading for some food. I thought I could have a cup of tea and walk to the nearby town, where I have been working for the past forty years, to get some food.

I got down from the stool. I felt the chilliness of water which was above my knees. It was still raining, so I searched for some plastic sheet. But I was able to find only a small plastic cover which could hardly cover my head. I tried to cover my head fully by the sheet but it was not possible so I threw it and came out of the hut and looked around. I could see only a sheet of water stretching before me, where once stood numerous huts, there were only a few roof tops visible. I searched for human faces--I could find none.

I walked slowly and found my way out. I thought of going to the bus-stand tea shop to have a cup of tea and then take the short-cut to the nearby town where I work. Before I reached the bus-stand I was fully wet and shivering. Now I was badly in need of something hot. So, I walked as fast as possible and reached the tea shop. To my great disappointment there was no tea shop but only a hut half floating in the water.

So, I decided to take a bus to the nearby town. I made my way to the bus-stand

shelter. But the shelter had fallen and there was only one pillar standing straight. I felt I could stand no more and was seized by a sudden fear of death. So I made my way slowly and held on to the pillar for support and stood waiting for the bus in doubt.

There was none to pity me—a poor old man. A middle aged man fully covered by a rain coat, a big umbrella shielding his face and with a walking stick crossed the small road and came straight towards me. I thought he was the samaritan come to help me, the poor old man. But he came and stood near me waiting for the bus. We both stood in silence. He never even looked in my direction. I now felt that rain was more severe than before. It lashed against my face and I felt the pain as if pricked by needles. I bent my head to avoid the showers, but in vain. Slowly I turned my face to look at that selfish man but he took no note of me.

I thought that God had sent the great deluge for there was no sympathy left in the heart of men. Then I heard the sound of the bus and moved a few steps forward. The selfish man moved but stumbled over the broken shelter. With great satisfaction I watched him fall and thought that God was after all, just—he did punish the heartless. I turned to see, fully, the pain suffered by the man but I found him searching for his walking stick. Now I knew who needed help, so moved quickly, helped him to his feet and into the bus that would take us both to safety and to food. □

V. H. JAYASHREE, IIB.Com.

Zoology Students and Research scholars have time and again conducted various analysis on the earth worm, tape worm, hook worm and what not! So, I had a sudden brain wave, (unequal lengths) and decided to analyse a new category of worms, not exactly adhering to the zoological format. Can you guess what it is? For those unfortunate people whose mental reflexes are a bit slow, give me the pleasure of stating the answer... Here it comes! The Book Worm. I have no doubt that all of you would have come across such specimens; Before I share my analysis with you all, let me first give you the symbol for it. B₄W₄. You may wonder as to what the 4 stands for. Its so damm simple. It stands for the number of letters in the words "BOOK & WORM". After that "brief" introduction, let me start. Symbol — B₄W₄.

Physical Properties: Usually be-spectacled. Has such a "studious" enlightening face that is very much obvious.

A pessimist sees only the dark side of the clouds and mopes;
A philosopher sees both the sides and shrugs;
An optimist does not see the clouds at all—
He is working on them!

Sports and Games is the only agency which can mould united India

M. PAMILA GETSY,
II B.Sc. Maths.

"Glory that was Greece
Grandeur that was Rome
Splendour that was Islam
Wonder that was India."

Occurence: Normally found in single state or in company of such similar "specimens". Can also be traced in any library or for that matter, in any place where there are traces of "knowledge." Seldom found in the company of normal human beings. Rarely found in the sports field. So don't go hunting for one there and get disappointed.

Uses: Very very useful as an intelligent and information bureau, for all up to date information can be had.

Reaction: Do not dare talk to a B₄W₄ about this, for the consequence would be that you may return rubbing your cheeks in pain for which I do not want to be held responsible.

Our motherland is a land of wonders. It has a wonderful culture and heritage. It has an ancient past and a glorious future. We have the ancient civilization which is second to none. When the world speculated in every matter we calculated the luminous bodies with extra matter. The first poet on earth was Valmiki of India. The first language that flourished on earth was Sanskrit from India. The Great number ZERO was brought into use by India. We taught mathematics to the world. The game Chess found its roots in India. The earliest grammarians Tholkapiar and Panini were from India. Our temple sculpture and the very structure stand as perfect paragons in the world. The ancient building technology is a wonder to the modern technologists. The paintings of Ajantha and Ellora are as fresh as if come out of brush, afresh. The Greek found beauty in youth or in sculptured symmetry and calm. The Romans found beauty in order, sublimity and power. The Renaissance found beauty in pomp and show, valour and colour; but the modern soul found beauty in diyine music and Bharata Natya. Bharatha Natyam and the song of music are complementary and not contradictory. Song and dance are not independent, but interdependent. For European, dancing is a social activity, an entertainment whereas in India the classical dance is mainly religious and its aim is spiritual experience. Bharatha Natyam is a legacy of this wonder land. Its delicate movements are sheer beauty - beauty is unity in variety -

the conquest of matter by form - beauty bounds up with divine love. Tajmahal, the conjugal fidelity - the edifice of love is one of the seven wonders is in this wonder land! Above all, Ramayana and Mahabaratha the two earliest epics belong to India. They speak much of our land. Sisupala staged a walk out, opposing Lord Krishna; it was the first of its kind to the world. What else to elaborate?

"Have more than thou showest
Speak less than thou knowest"

India is a country. Yes! No. it is a Sub-continent. It is a multi-lingual, multireligious and multi-racial country. It has more than fifteen official languages, more than five major religions and consists of many main races. Every language claims its superiority over the other. After all, gesture is native to Language, Language is everywhere. It permeates and creeps into our dreams. The overwhelming bulk of human knowledge is loud thinking. Thinking is nothing but speaking. Hence every nation speaks the way it thinks and thinks the way it speaks.

Languages are the pedigree of nations.

"What language is thine, O'Sea?
The language of eternal question,
What language is thine, O Sky?
The language of eternal silence."

Why not we take more generous and philosophic approach to our language problem? We have many religions. Unlike science which sits on proof, religion stands on belief. We have enough of religion to hate each other and not a single religion to unite us together. Religion is above all

better leave it to all above. Races-why is it in plural? There is only one race. It is the human race! Blacks, Whites. Yellows the Mongols, reds the Red Indians West Indians or East Indians or the rest Indians-all are brothers. An English man asked the Silver tongued Srinivasa Sastri, "Why are the Indians in many colours and we the English men are in one colour?" Sastri retorted quickly, "We the Indians are like horses in many colours and you the English are like asses in one colour."

The race is greater than the individual because it may produce greater individuals. Men are by nature slaves to women and women are by nature slaves to children and the race. It is the mind and not the matter which discriminates. Why not we bridge the gap between matter and mind not by reducing mind but by raising matter. What is mind? No matter. What is matter? Never mind. Hence, there is no need for races for races. "Indians crave for uniformity and not for unity" - A British Bulldog barked. It is true to a certain extent we need uniformity in society, we need uniformity without disparity, we need uniformity even in calamity! But we need unity and not uniformity. Unity should come from the heart and not from the lip. We are all good men with our brains and bad men with our brains and bad men with our hearts! Why do we hate our own Motherland - a land of wonders with a great past and a glorious future? Or why do we eulogise the foreigners in each and every action? Or why are we attracted by glittering generalities and blazing ubiquities?

"If you do not love your country you love nothing" is an axiom, "If I want to love my country, my country ought to be lovely", is the silent answer of many. "Be good Indians and buy Indian goods" is the Government slogan. The

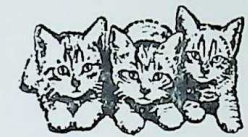
only good Indian is the dead Indian" is the wit of witty. It is the pity of our country.

How to find a united India? How are we to find the real feeling of National integration among the different states of our Nation? When China waged a war against us, we paid payans of pledges towards solidarity. When Pakistan attacked us we solidly stood as 'Himalayas'; when National emergency and states exigencies were proclaimed, we stood in 'attention' and waited for the common of 'stand at ease' which usually would follow soon. The solidarity was a temporary one. The temperament of tension was very temporary based on casualty. A dictator can bring solidarity at gun point. A tyrant can achieve unity by compulsion. But we need a permanent solution. How to unite our different people, different in culture, religions, customs and manners? The real integration and ideal solidarity can be achieved only through the agency of sports and Games! Sports and Games imbibe a sense of national unity and a feeling of "Indianness". A proclivity of "oneness" is permeated in the hearts of every Indian. In sports, the one becomes many we have full independence. Sports and Games make men equal. In the Sports there is no age, young and old enjoy, no religion, no rich or poor, no black or white, no creed or caste, no sex - both men and women busily engage themselves.

"Let us play" is as important as "let us pray." Swami Vivekananda said "You will be nearer to heaven through Football than by the study of Gita." Swamiji indirectly stressed that the good exercise we derive by playing Football could mould the very character of a man than simply reading Gita iniderness. Idleness is the mother of adultery. An Idle mind is a devil's workshop.

By union the smallest thrive, by the greatest are destroyed." India the cricket Prudential World cup and the World's latest champions among the greatest champions, the West Indies, Our Kapil, Our Binny, Our Mohinder, Our Kirmani and our Sandhu and our did it. "Our" - the natural possessi-

veness comes from the heart. We own them. We love them. How do we own them? Why do we love them? Is it out of compulsion, passion or compassion? It is because they are sportsmen. India is a single garland made out of many a variety of flowers. Sports and Games is the invisible thread that unites the flowers and makes the garland endure!

Trifles make perfection, and perfection is not trifle. —Michelangelo.

It is better to wear out than to rust out. —Richard Cumberland

Manners are like the zero in arithmetic, they may not be much in themselves, but they are capable of adding a great deal to the value of everything. —Freya Stark

Let me be a little kinder,
Let me be a little blinder,
To the faults of those around me. —Edgar A. Guest

Doctor: Your husband must have complete rest. Here are some sleeping tablets.

Patient's Wife: When must I give them to him?

Doctor: They're for you!

AN ACCIDENT A CHILD

T. S. LALITHA,
A. P. Dept. of English.

Slight head ache. Amma wouldn't allow me to sleep
The hot water was nice
I was thinking of picnic next week
I would wear the pick gown ; take
The new water bottle.
Amma won't object.
Amma fed me. How sweet she is
I want to stand close to her
Ah - It is getting late.
I rushed out running 'tata'
without turning back
Such a big crowd in the station
The train came.
I rushed
H. M. is very strict - she will beat me
If I go late.
The people wouldn't move
I was one foot out
The train rushed, I was frightened
Some thing hit me
I knew people were shouting
I was falling
Could fees something heavy on me
I thought
How sweet my mother is
How nice it will bc to be on her lap
Hugged by her
Will someone take me to her ?
Will she know I am here ?

A MOTHER

My sweet little kid wouldn't getup -
I struggled and won
I sent her off to the bathroom
Rushed into the kitchen
We working mothers have no motherly feelings
The wretched economy.
I fed the child.
My child was looking at me
I knew she was admiring her mother
How proud I am
Suddenly she jumped down saying it was late.
She rushed out saying tata without turning back.
I rushed out after half-an-hour
There was a crowd near the station
Some accident.....every day
My bus. I ran and got in -
5-30, 6, 6-30 I was back
Deepu is not back. I was panicky
I requested my neighbours to search
Cursed my husband on tour
Came and stood out
Deepu...my only child
Economy again, I never had another child.
Deepu when she was just six months
Deepu on her first birthday
I was thinking of her
The thought filled me with fear unknown
My neighbour's son hesitatingly stood before
"There was an accident in the morning....."
"No"...I cried. Deepu couldnot have met with an accident
Someone else's child may be
He said - yes, but what harm if we go and see ?
All the Gods and Goddess appeared before me
Taking a step forward and two backwards
I dragged myself to the station
The boy did the talking. I merely stood
There was a body on the stretcher
I wouldn't look. The boy forced -
I looked straight into the smiling peaceful face of my child.

Non-Vegetarians of Plant Kingdom

Botanists have taken great trouble to prove that plants respire, assimilate food, exhibit locomotion, reproduction and propagate just like the animal species. When we look into the feeding habits of the animal kingdom, we find there are the carnivorous and herbivorous animals. We are also aware that human beings too are classified as vegetarians and non-vegetarians based on the type of food they take. But it would be strange or would be astonishing to hear that even among the plant variety, although most of the species assimilate carbon and nitrogenous foods from the atmosphere and soil, there are exceptional plants which belong to the non-vegetarian group where in the plants falling under this category prefer to swallow insects like beetles, butterflies, fleas etc., other than the normal food, which the other plants take.

It was Mr. Richardson, the son of Mr. Thomas, who went for a long walk along a marshy place and found some mysterious plants. He took four of them and went home. He watched the box with delight.

The first plant was a thorny one with a bright red prickly flower. Suddenly a butterfly came in and it being attracted by the colour of the flower, changed its direction towards it. But when it sat on it, it was pierced by the spines and was taken in.

ANITHA, K. S.
III B.Sc. (Botany)

Near the second flower with a small opening which acted like a mouth were some little water fleas. Suddenly the flower bent down and came up. Richardson found a flea being swallowed by the flower.

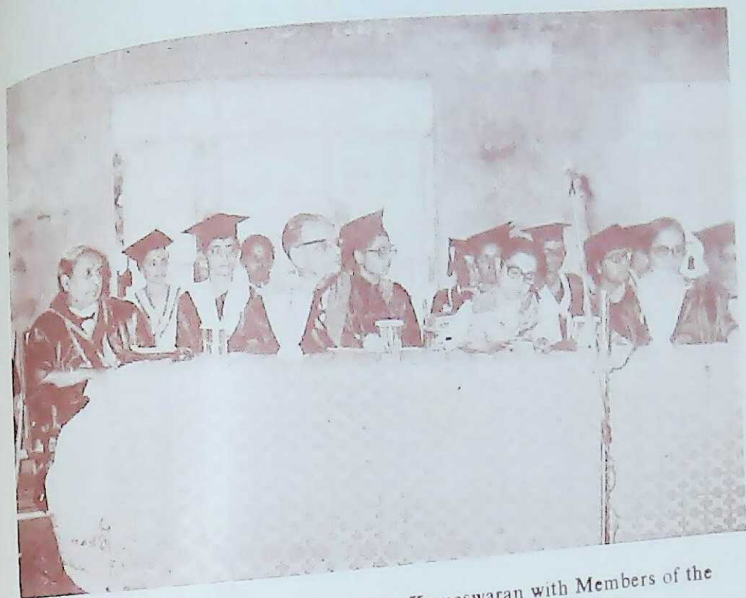
He put some fleas near the yellow flower with thorny traps the plant caught one of those fleas and swallowed it.

The fourth red flower had a very sticky juice. A honey bee stuck on it, and in a few days it gradually disappeared.

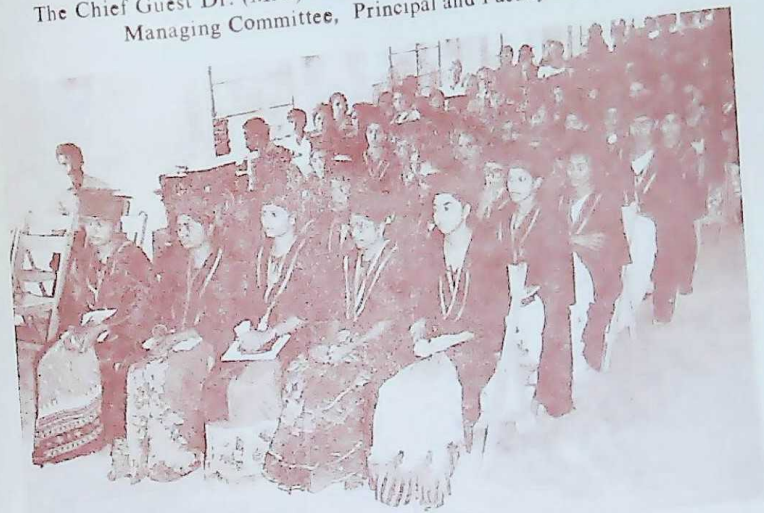
Richardson never forgot this event and he brought many more plants of this type to watch their antics and their mode of feeding.

So we can definitely prove that plants like *Drosera* (trapping plants), *Dionaea*, *Aldrovanda*, *Butterwort*, *utricularia*, and *Nepenthes* (pitcher plants) belong to the non-vegetarian group. These insectivorous plants have mechanism to traps animals no bigger than butterflies, fleas or grass hoppers and are adapted to digest the protein matter contained in these animals. In spite, they only partially depend on this irregular nutrition as they possess normal leaves and roots. And I wonder how the vegetarians who are canvassing to promote vegetarians in this world would be able to convert the above said non-vegetarians into vegetarians.

CONVOCATION

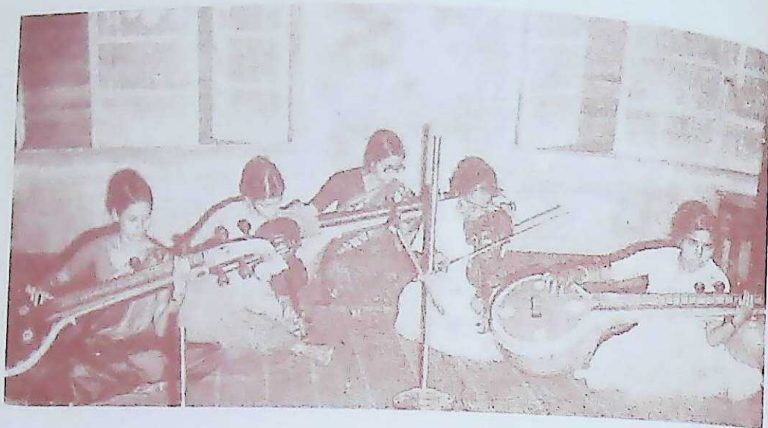

The Chief Guest Dr. (Mrs.) Lalitha Kameswaran with Members of the Managing Committee, Principal and Faculty Heads

A milestone reached

CONVOCATION

"We are the music makers,..."—The College Orchestra

Dandiya — Gujarati Dance
Runners-up in Inter Collegiate Dance Competition

"Chemical Matrimony"

REKHA SINHA, III B Sc., Chemistry

Some people have exceptional memory for sound, colours and so on. Such properties together with Fads make an individual different from others.

Mr. X, research scholar, bespectacled and bald at 28 was no different. His actions, thoughts and speech were always bubbling with chemistry. No doubt chemistry was his greatest passion. Chemistry was his life. Perhaps he was born uttering chemical formulae instead of crying.

His passion for chemistry was at its peak when he thought of getting into matrimonial alliance. People doubted if one could listen to nonsensical chemical language. Almighty God had created an identical female version of Mr. X.

Mr X, in search of a suitable match gave an advertisement in the matrimonial column of a reputed daily. The advertisement was not without his chemistry tint.

It read :

"Wanted Chemistry-minded match for a chemistry scholar drawing handsomely. Correspond stating physical and chemical properties with uses. Group No. bar confirmation tests, if necessary."

In response, he received numerous replies, but only one by Mrs. Y, struck him.

Her reply read : XX.
Mr. X.

"In response to your advertisement. I am stating my physical properties and other data as desired by you.

Symbol-Y.
Atomic weight-110 lbs.

Occurrence-As lecturer during daytime at college. At home during nights.

Physical properties :-

1. Does not boil or freeze, except under extreme conditions.
2. Shining good crystalline structure.
3. Very brittle if not properly used.
4. Sure to melt if properly treated.

Chemical properties :-

1. Highly reactive with exothermic reaction.
2. Violently reacts if not behaved properly.
3. Difficult to separate if once bonded.
4. High affinity for gold and other noble elements.
5. Can absorb good amount of food.

Uses :-

1. Highly ornamental.
2. As catalyst to accelerate retarded spirits.

Caution :-

Will explode if maltreated. Handle with care. If a covalent bond is to be established soon, stating confirmatory tests you would like to have.

Hoping for a cool reaction,

Yours effervescently,
'Y'

On reading such a pleasant letter, Mr. X did not need confirmatory tests. At last he had got what he had got what he wanted and desired. They were happily married and reacted very well.

One must have hoped that marriage between these two chemistry maniacs would give rise to a 'new element' who would win the 'Noble prize' in chemistry for India. □

The Art of Ministerial ability

SUDHA SAMBASIVAM. I Literature

Mr. Daulat Ram is a minister in the legislative assembly and also an able administrator. He is a cautious person who never commits himself to anything, but makes others commit themselves when a mistake is committed. He instinctively smells a rat and suspects a trap.

Mr. Daulat Ram returned home, late as usual, exhausted after a day's hard work. During the course of the day's work he had gone through hundreds of files and had inaugurated the opening ceremony of a new municipal school for poor. There he gave his choicest speech on the importance of education in recent years which was well applauded. From there he moved on to the house of a former M. L. A. to mourn the death of his Octogenarian Mother-in-law. He said the country had lost a GREAT SOUL and she died a relatively, 'PREMATURE' DEATH. He also flayed the efficiency of modern medicine which could not save such a GREAT SOUL.

His daughter studying in the primary section in the city's best convent school came running to him as soon as he got down from his jeep in which he had just toured a dozen places to make an "on the spot" study of ways and means to effect economy in the usage of government vehicles. She showed him her note book. Mr. Ram read: "Please intimate whether you would like your daughter to participate in the group dance in the school annual day function." His face beaming with paternal pride, he wrote: "YES". Put this monosyllabic answer did not please his fertile fountain pen which added, as if by itself: "Subject to condition that it does not interfere with her normal studies." He looked up from the book at the puny little girl and then added, "and without detriment to health."

When he was about to take his pen off, his extra-sensory financial perception made him add: "Provided that it does not in way of costumes and ornaments involve financial commitment much about the normal limit usually permissible in such case taking into consideration (i) the status of the school (ii) the theme of the group dance (iii) the status of the average parent."

Then came his wife with snacks and drinks. "Make sure that Poonam gets the main role. She must not be one in the multitude along with our petty neighbours," she said, (Mrs. Daulat Ram is very status conscious and she wants to establish her higher status among her neighbours). Whereupon Mr. Ram then added a second proviso: "Provided further that the role of my daughter is not less important than that of our neighbours."

Still not satisfied, he added: "N. B.: The importance of the role being decided in terms of (a) duration of her stay in the stage (b) her position on the stage.

"Clarification: Acts such as begging, touching the feet or prostrating shall be deemed as belittling acts (ii) on the question whether any act is belittling or not, the decision of the competent authority shall be final and binding". Mrs. Ram frowned and said: "All the same, I do not want my daughter to be dropped from the group. Hope the teacher won't get scared by your note." Undaunted, Mr. Ram wrote further "Notwithstanding anything detailed above, it is left to the discretion of the undersigned to permit Poonam to participate in the group dance."

EPILOGUE:

The school authority could not decipher all the implications of the complicated reply of Mr. Ram. With utmost respect for his ministerial ability and authority, decided that the Group Dance be cancelled. □

Ode to a Child

P. Sahila, III Economics

Oh! sweet and lovely child!
Whose innocence pure and divine
Tames even the beasts, wild—
Into submission meek and bovine.

Eyes, like a pair of lillies white
Set in a pink lotus—your face;
Devoid of jealousy, hate or spite
Gaze unruffled at your mother's face.

Your dark, limpid, black eyes
Like a gazelle's stare in wonder—
At all the constant passing—byes;
Make your mind often to ponder.

God are you when born,
Radiant, happy and gay,
Of guile and envy shorn,
Brightening each one's day.

This to God be my prayer,
To keep you ever in health;
And bring to our lives a cheer,
More lashing in worth than wealth.

Your childish glee and pranks bring
Memories of our childhood ever
Not in vain John Keats did sing,
"A THING OF BEAUTY IS JOY FOR EVER".

Cricket? Oh, No.

P. SAHILA, III Economics

*(An elegy on the recently concluded Three Test Cricket matches
India vs. Pakistan)*

NEWS—Papers—TV and Radio
grandly and proudly announced
Three tests of five days each
and of one day's International—
'India meets Pakistan on Indian Soil'
Blazoned the Head lines.

"Curtain-raiser" made much ado
telecasting the teams in trials
making us believe of decisive cricket
The Public's hearts did beat faster
with expectations of a delectable fare
During the months—September and
October.

Flash! India won the one—day test
International match at Hyderabad
Rejoiced we, at Bangalore next
when both the teams played the five—day
test. Toss was won and batting and
bowling done till Rain did soak the
ground and pitch.

A belated start and runs—Not between
wickets, but to shelter from rain by
both the players and umpires pitch
hastily covered over with tarpaulins
till rain did stop and play resume
Both the teams on the defensive.

As was forecast by commentators from
their boxes secure—
The play dragged on to the 'tamest draw'
Amidst public disgust and ire at wasted
time and quagmire.

They met at Jalandhar
No, it is not Mahabharata's
villainous king but a modest town in
Punjab of Bharat, swelled forth the
public Hopes of a team's win quelled
low by inclement weather and Rain

A brief excitement towards its end
A laborious century by ex hero Gavaskar
To equate him with the greatest hero
of cricket

Donated by the indignant visiting team
Amidst protests as sheer waste of time
A second drawn match

Nagpur—the city of oranges and lemons—
was the third venue of these villains
Tossed and won, batted and bowled
fielded well amidst sixes and fours
Till, again, Rain, the worst villain
marred the series with its last straw
what? again? yes another draw.

Tired and spent in body and bent
The dour public went muttering
imprintables and threats at being
cheated—not at cards—but at
cricket.

When all is said and done
To invite a foreign team to play
in inclement weather, is foul play
And, I, for one won't hesitate to bet
Gentlemen! It is not CRICKET !!!

My Passion for Climbing

K. A. SRIVIDYA, I B. A. Literature

"He who ascends mountain — tops shall find
the loftiest peaks most wrapt in clouds and snow."

—LORD BYRON

The snow covered peaks of the Himalayas beckon adventurous youths to scale them. Many have responded to the challenge and few have managed to succeed.

Although born in one of the flattest plains I've always regarded myself as a child of the mountains. They seem to have the power to fulfil an emotional need and prepare me for greater aspirations in life. The frequent treks which I used to undertake since 1972 slowly developed into a passion to climb mountains. This love for the mountains drew me to the Himalayas twice.

The Joy which a run up or down the hills gives me has no parallel. Now nothing to the eye is the cool green of the high forest heady with scents of pine and a myriad other trees and plants, where one must make one's own path. No less attractive are the many and changing hues of the ridges and bleak and precipitous rocky heights.

In September 1978 my dream became a reality. I got the opportunity of Trekking in the Himalayas for a fortnight. I trekked in and around Manali, a picturesque town, and in the Lahul and Spiti districts of Himachal Pradesh. The trek across the Rohtang pass (13,000) was exhausting. We had to return to Manali after reaching Pataid (14,200) as I had suddenly become home-sick.

Unable to put away the memories of moments spent in communion with nature, and the sheer sensuous delight that filled me, while moving through valleys and mountains

I began to long for another visit to the Himalayas.

The constant yearning to go back to the Himalayas for a short vacation made me enroll myself as a participant in the National Himalayan Trekking Programme 1981. This was organised by the youth Hostels Association in the Kulu, Manali, Parvathi Valley of Himachal Pradesh. This Programme welcomes the participation of all irrespective of age or sex.

My second trek was also for a fortnight. We spent the first three days at Raision which was our base camp. We got ourselves exposed to mountain air, load carrying and were exposed to orientation lectures and elementary training in rock climbing and river crossing.

We trekked for ten days with a day's off after four days of trekking through dales and ridges. The climb up the Chandrakani pass (3,600 m.) was the steepest and longest (approximately 25 Kms). We took it up as a challenge as most of the pass was snow covered. In fact it was the snow that enticed us into completing our trek. We reached our camp for the night-Ramsu around 7-45 p. m. The total distance we covered in nine days was around 140 kms.

Though there may not be a gathering to applaud the progress of the event it gives immense self satisfaction to the accomplished individual. The memories of the trips I shall savour all through life. The charm has to be experienced to be believed. □

On writing for the college magazine

PADMA NATARAJAN, B. Sc. (Physics) I Year

You've hardly been a month in any educational institution and they (the faculty members) tell you that "Look here. We publish a magazine." (This latter said with a pride reserved for doing something highly original). "Kindly submit an article." Well that's that. It is the same old story all over again. You have been hearing this tale ever since the time you started your college career. Perhaps they think they are doing the country a great service trying to discover potential Shaws or Shakespeares, or even wolves. Well that's a great and a noble aim! Only you wish you'd been left out of all this because you know for certain that you will never make a Chesterton or a Lamb.

Well any way, the professors say, go. Your denial of impotency in literary creation is useless. For it so happens that they know more about you than you yourself. So in a praiseworthy effort to save yourself from getting into trouble, you frantically search around for a fit subject on which your pen can wax eloquent. Ofcourse, there is dearth of subject matter, for if you cannot think of anything more intelligent you can always tell the tale of a tub. Alright, then you think. The tub it is going to be.

Since nobody is around to do it, you give yourself a mental pat on the back for having crossed one hurdle atleast on this extremely rough and tough path of literary composition. But do not think all your worries are over. Far from it, what about the medium of composition? Shall it be the most romantic of all modes of expression, Poetry? However, after you've experimented a couple of times you know your efforts are going to shock even the exponents of 20th century modern rhymeless verse (which believe me, is quite an achievement in itself,

the shocking I mean). Drama is out of question because for that you need a more vivid imagination which you certainly do not possess if you are dealing with tales of tubes and taps. Hence you do nothing more romantic after all than try to turn out your best in press (which is certain to be every-one else's worst).

So now where is the difficulty? You've chosen the subject and the medium. You refill your pen with quite a bit of confidence, turn to a fresh page and much to your charge in you find that you most probably haven't the slightest idea of how to go about dealing with the subject. The trouble is you've never read Swift's 'Tale of a Tub' which, all said and done might have helped you quite a bit. So you go to the library, read this book, jot down a few notes, take up some more books which perhaps deal with more concrete aspects such as what is tub, how deep, how long and then jot down a few more notes. This you better do if you don't wish to be accused of plagiarism. An extensive study in the English language is known as research. (May be you had better save up these notes for your Ph.D.)

So some how after a great deal of intensive and extensive study (which perhaps you've never done for the University examinations) you turn in an article. Perhaps it's a trash in the eyes of the professors, but never mind, it's your own darling child. You've known the pangs of giving birth. However poor efforts at sarcasm now leave you unmoved, for you just cannot forget the relief that has come to you after you've written this article for the magazine. (not to forget the relief that's come to you reader, after you've read this rather boring treatise). □

The Height of Hypocrisy

M. NITHYAVATHY, III B. A. (Litt.)

The Sun was travelling to the Western world with its glorious tint of crimson red having finished its duty for the day. The people were following Nature in their course. The streets were filled with people going home from work, some happy and some dull, all with a feeling of relief that the day was nearing its end.

I was returning home, walking very slowly. The cool breeze was very refreshing after a hard day's work. I was one of those who were happy and I had a sense of satisfaction that I had done a good day's work. I knew that my hard work would surely bring me the rewards I deserved. As I was thinking of these and my future I suddenly stopped. My eyes had caught a strange sight. A corpse was lying in the middle of the road covered by a white shroud. But the people were too busy with their own thoughts that they did not care for the corpse, probably they had greater problems to tackle.

Of course some of them who walked with eyes looking at the sky or at the various posters on the wall tumbled on the dead body and after noticing it threw coins at it and walked away murmuring. There were some who really took pity on the body and after noticing it threw coins and stared at it for sometime and walked off. There were also people who believed in charity and dropped rupee notes on the corpse, probably

the black money they had acquired, as a compensation for their sins, As for me I was full of sympathy for the poor corpse which had to beg even after death to be cremated. I felt that probably only the beggar's profession continues even after death.

Something made me stop there and I stood there unaware of the time, my mind fully occupied with various thoughts. After a long time I came back to reality and realized that the road was bare except for a couple or two going back late. I took out all the money I had and pocketing back what little I needed immediately for my supper, I dropped the rest on the body feeling that it would help in making its soul rest in peace instead of begging in streets.

I turned back to return to my destination when the sound of jingling coins suddenly made me turn around. The shroud came off and a young man stood up. I was too stunned that I stood with my mouth open seeing the man gather up all the coins and give a smile of triumph. I wanted to cry out but could not. I realized that this was the height of hypocrisy! Man is ready to do anything for money, "even die".

I walked backed with gloomy thoughts like the dark Night and the happiness I had had some time ago was clouded by the evils of the world. □

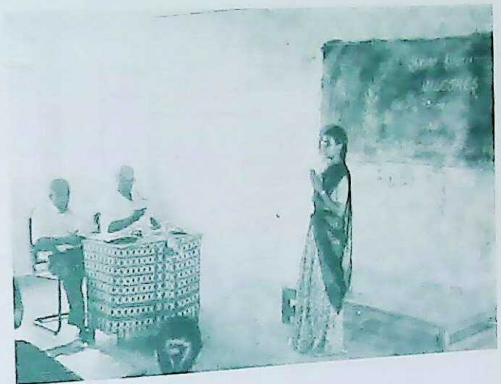
A smile is a curve that sets everything straight.

FOUNDER'S DAY

Inter Collegiate Contests :
A photographic recording

An attempt well made

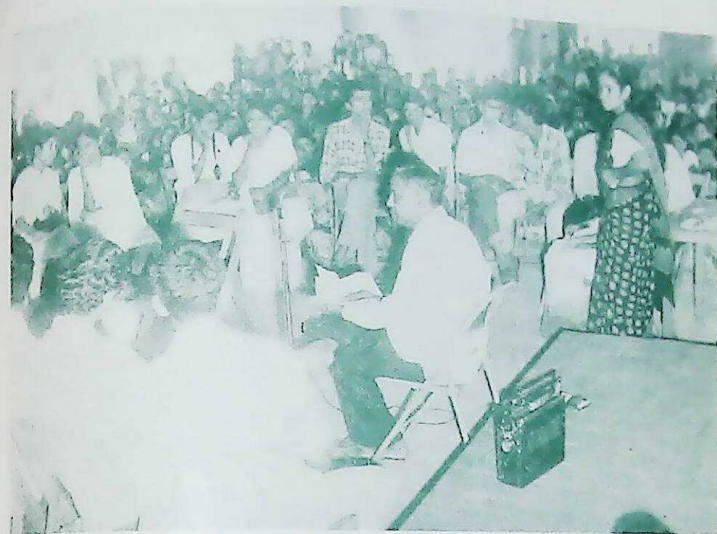
Elocution

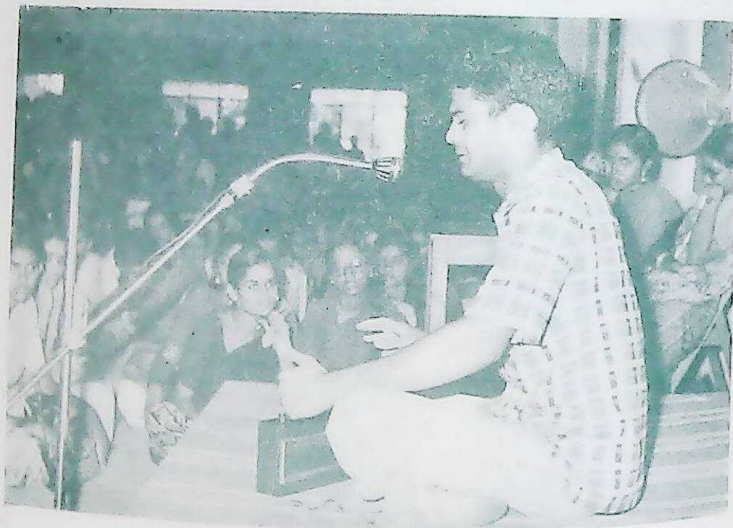
Music : Instrumental

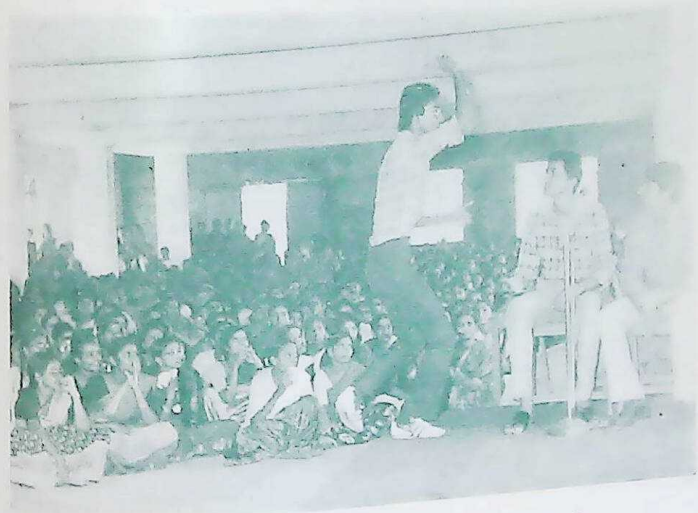
Sweet Melody : Our Star singers — Meenakshi accompanied by Usha

Was the question tough, a laughing matter or a matter to ponder?
The various moods — Quiz

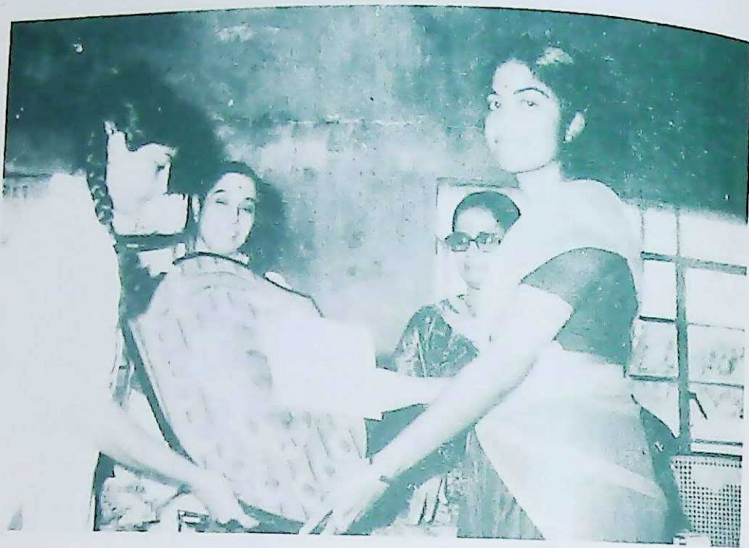

The Voice that entralls

Actions speak louder than words — Dumb Charades

*Some of the Winners of the
Memorial Shields*

Creative Writing

I Prize

K. S. ANITHA, III B. Sc. (Botany)

THE DISTANT DAYS

How dear the days which my infancy knew!
Alas! Ye dreams of my childhood how much I regret you;
The scent of thy presence though no more is fresh
Thy memory unfaded dwells in my breast.

Ye orbs of pleasure whose loved recollection
Elates me with rapture supremely divine
In thy frame I behold so much perfection
What ecstasy celestial is mine!

I trace in fancy, the resemblance
Of comrades in friendship and mischief allied!
How piquant thy evergreen remembrance
Which rests in the bosom though hope is denied.

Oh! how mingled is myself in joy ethereal though fragile
When of thy presence my slumber beguiles;
At dawn I wake up from my dream Elysian
And do, ye cruel deserter, thee have departed my land.

"She told me", a young woman complained to her friend, "that you told her the secret I told you not to tell her."

"Well", her friend replied in a hurt tone, "I told her not to tell you I told her."

"Oh, dear" sighed the first woman, "Well don't tell her I told you that she told me."

HOPING AGAINST HOPE

The black oil-fed engine booms
i peep out through the windows
longing for some familiar face
to wave a hand or hankey to me
giving me a warm nice "send-off".

Oh see!

Pairs and pairs of hands wave off
face after face pars me in smiles
Hankey after hankey hangs in the air
I feel proud thinking all for me.

Nay:—

all loves wave to their own dears
all in, cheers not for me never
no soul meant for me to wave off
not a single "see you" whispered
never a "bye" for this poor.
The sun casts his golden rays on earth
the air pleasant and the wind zooming
I am walking on the lawn beside the lake.

Oh see!

lilacs, hawthorns, daffodils the earth's newborn
roses-the whole lot in a single plot
wave their heads hither and thither
waving for me?

Nay:—

wave they in tune with gentle breeze
all in gay mood sing and dance
not for me but for themselves
I think they smile for my pleasure
long for love of this soul deares

Nay:
still I hope

there is one among them
waving cheerfully off with "good-bye"
there is one among the flowers
dancing gleefully to cheer my heart
there is one among the caves
smiling mirthfully sweet with honey.

Uma L
III. B.Sc.
[BOTANY]

Shrimathi Devkunvar Nanalal Bhatt Vaishnav College for Women CHROMEPET, MADRAS-600 044.

N. S. S. Annual Report 1983-84

"Service before Self" has been the cherished maxim of our 300 dedicated N. S. S. Volunteers. The tradition of service to humanity has been continued as in the past years, this year too. The year started on a happy note as volunteers responded in large numbers to the 'Call for Service'. The Volunteers under the N.S.S. units of our College have been given ample opportunities to serve the community.

The 3 units with their office bearers are as follows :-

Unit I—Programme Officer
Mrs. T. Sachi Davi.

Student Programme Assistant
Miss S. Mangalam—III B.A. Litt.

Unit II—Programme Officer
Mrs. Shantha Nair.

Student Programme Assistant
Miss Cecilia Pushparaj—II Phy.

Unit III—Programme Officer
Miss T. Sitalakshmi

Student Programme Assistant
Miss Maria Shanthi Rao—I B.A. Eco.

Our work for the year 1983-84 started in full swing by July though the NSS activities were inaugurated later on the 20th October of 1984 by Lion J. M. Shah.

As part of our regular activities the NSS volunteers render their services in different

places such as the Government hospitals at Saidapet, Chromepet and Health Centre, Mambalam in the out-patient departments and also assisting the patients in writing letters and visiting them. In addition to this, this year they have had the opportunity of helping at the orthopaedic centre in K. K. Nagar where they actually help in giving exercises to the disabled. Keeping in mind the fact that no services can be greater than imparting knowledge, some of our volunteers spend their evenings teaching the 3 Rs with 'Each one teaching one' - under the Adult Education Programme in the vicinity of our College. Although the response from the adults was poor, nevertheless, our students strove to impress on them the importance of education. They started teaching children - the adults of tomorrow. But to-day it is with great pride that our NSS volunteers can claim that their services have not been in vain, for to-day the adults also have come forward to learn, shedding their inhibitions, to acquire knowledge. Our students have also been successful in starting a reading room encouraging them to read so that they will not live in total darkness, but will be informed of what is happening around them in the world to-day. Apart from this, our students have been regularly helping at the Louis Institute for the Blind by teaching the inmates and acting as scribes for the blind during their examination.

Besides these activities our students have been regularly coaching the children in

their studies at Bala Mandir, S.O. S. Village. Tambaram and the Tambaram orphanage. Since all work and no play makes Jack a dull boy, our students have not stopped with just coaching but have gone a step further, enlivening the atmosphere by conducting sports and presenting small tokens and prizes to cheer them up. Besides these activities our students have been busy in beautifying their surroundings and helping to restore the ecological balance.

Yet another set of students who have been keen on serving the Nation offered their services to the railways in helping the authorities to check the ticketless travellers and maintain law and order. So much for the regular activities.

From the 17th to the 19th of July'83 the General Hospital at Chromepet conducted a Leprosy camp in which our volunteers actively participated and helped the doctors in Leprosy screening and have been continuing to do so every month.

In August they raised funds for the Blind Association and their sincere efforts were duly recognised with a certificate of merit bestowed on them by the Association.

As a way of showing their deep sorrow and concern to their ill-fated fellow brethren in Sri Lanka, the Volunteers collected clothes, medicines, and articles worth Rs. 2000/- to be sent to them in September.

Gandhi Jayanthi was celebrated at the Tambaram Orphanage, where as part of our one day camp - a health check up was arranged with the help of Dr. Kalyani from the Saidapet G. H. Later lunch was served to the inmates and games were conducted. Prizes and tokens were distributed. The children were so happy that it was a sad and tearful farewell that they bade us at the end of the day.

Again to mark children's day as a memorable one in our diary, the 13th of November - a day prior to children's Day was celebrated with much enthusiasm and zeal at the S. O. S. Village in Tambaram. Sports were conducted for the children. Later snacks, prizes and tokens were distributed. As one light kindles another, the happiness of the children lit up sparks of joy in our hearts. And thus another day ended with yet another camp in the offing.

Later in November another one-day camp was conducted at Urapakkam and 500 subabul saplings were planted. An anti-measles survey was conducted in December in the same place.

At the Meenavarkuppam in Thiruvanniyur, our Volunteers conducted a Socio-Economic and Health Survey to as a way of help the Service Brigade and Lions Club headed by Dr. R. Nanjunda Rao to arrange for follow up programmes.

To crown all our activities a special camp for 10 days was held from 31st January 1984 to 9th February 1984. The camp was held in collaboration with the State Bank of India extending a strong hand in sharing our responsibilities to make the camp a success. The camp was inaugurated by Mr. C. V. Narasimhan, retired Director of Vigilance and Anti-corruption. Also present were Mr. A. P. Jeyaraj, Regional Manager, State Bank of India, Dr. Anbumani, Regional Joint Director Animal Husbandry, Mr. Ratnavelu, B. D. O. Kattangallathur, Mr. Ratna Natarajan our N. S. S. Co-ordinator, and Mr. Shoba Kant Dass whose benevolence has crossed all bounds for not only had he given accommodation and protection to our students for 10 days but he has also been the backbone of all our activities. He has always been a source of inspiration to our students to take up challenging programmes in the villages.

The students were given pre-camp orientation the day they landed at the camp by Miss Prabha Nair of Stella Maris College, Mr. Purushothaman of D.R.B.C.C. Hindu College and a few student volunteers from Stella Maris who shared their experience of camps with us. During the 10 days at Nandivaram our students planted 4000 subabul saplings as Eco.ogy Development had been their main aim this year. Apart from this they planted about 250 eucalyptus saplings and cleaned a fountain at Kattangallathur. Hon'ble Thiru K. Rajaram, Speaker of the Tamil Nadu Assembly visited the campsite along with the Chief Minister of Mizoram and Collector of Chengalput; R. Srinivasan, Deputy Programme Adviser, Mr. Tiwari along with Mr. Ratna Natarajan also visited the camp site and appreciated the sincere work of our students.

As part of our programme a Health Camp was held on the 4th of Feb. 1984 by a team of Doctors from Stanley Medical College headed by Dr. Kothandaraman. The camp was inaugurated by Mr. V. M. T. Joshi General Manager, (Planning) State Bank of India. Besides this our volunteers conducted Healthy Baby Competition, and cleanliness and Kolam competition and stressed the need for Health, Hygiene and good sanitation among the villagers. On the last day sports was conducted and a variety entertainment programme was organised by our students.

The valedictory Address of the camp was given by Mr. S. Kumaraswamy, Deputy Inspector General of Police, Chingleput Range. Those 10 days are memorable days for the students for they served to inculcate the spirit of camaraderie and selfless service and experience of communal living. An opportunity to have a closer insight into the

lives and problems of the less privileged classes of our society.

The 16th of March 1984 was a red letter day. A Blood donation camp was held in collaboration with Lions and Lioness of Abhiramapuram. The Hon'ble Minister for Health Dr. H. V. Hande sent a message to the students inspiring them to donate blood. The Blood Donation Camp was conducted by a team of Doctors from Stanley Medical College headed by Dr. C. J. Nagarajan, Medical Officer - Blood Bank Stanley Medical College. Our students gathered in large numbers but only 95 bottles were collected and the rest went back disappointed that they could not donate blood due to lack of bottles.

Besides these, our students have actively participated in leadership training programmes, Health Orientation Camps conducted at Childrens Hospital Egmore and Government Hospital at Saidapet. They have been helping Dr. Sethumadhavan, Medical Officer at the Government Hospital, Saidapet in propagating his 3 point total health care programme which aims at "Total Health by 2000 A.D."

On the 28th of March 1984 the Valedictory function was held with Mr. Anjaneyulu the Chief Guest, distributed certificates for general participation to our students.

Thus as the year draws to a close our mind turns to the events of the past year. Although our achievements cannot be counted our follies we hope to avoid in the future. We have been trying to serve the community in different ways in keeping with our motto "not me but you". We also hope "we shall overcome" any difficulties that we might encounter and render more and better service in the future.

Ten Memorable Days

V. ANURADHA, III B. A. Literature

"Only a life lived for others is a life worthwhile."

As N.S.S. volunteers we strive to live up to this maxim. Strongly motivated and highly excited was our condition when we left for our camp at Urappakkam. To me it was not the thrill of a maiden experience, but the excitement that comes in anticipation—anticipating the kind of work I knew we would be doing for the next ten days. This was my fourth camp (and my last one too!).

The portals of the Kendra at Urappakkam beckoned us. I almost felt the entire atmosphere charged with the kind of emotions that were within me—a reflection of the mind, you may call it! We soon finished with the mundane, yet essential job of settling down and making ourselves comfortable. But we were rearing to go and looking forward to the time when the work would actually begin.

What we did may not be anything comparable to the success of Ms. Pal, Ms. Pant, or Ms. Sengupta, but in our own small sphere, it was something meaningful and a rich experience. More than anything else, it gave me mental happiness for having spent a few days in a very worthwhile endeavour. We did physical labour—laying roads or pathways. But we never felt the strain for there was always a scramble—for more work. After a rather placid existence at home, some of us were really refreshed (both physically and spiritually) by this manual work.

The contact with the rural community taught us many lessons. They gave us a helping hand and we worked merrily like one large family. There was an exchange of views and it is an interaction like this that helps in progress. The informal conversa-

tions sometimes brought into focus their problems. We tried our best to find solutions or get them aid whenever and where ever possible.

The end of day was an hour for introspection, an hour for a sharing of individual experiences, ideas and opinions, an hour for charting out the next day's programme. There was no rigidity in planning. Flexibility was allowed to see that what little service we did in ten days, was perfectly carried out.

By conducting Sports and contests for the villagers we were conveying to them that we were sincerely interested in their welfare and happiness. The healthy baby contest is always popular among the people and the response is always good. Health camps also bring them closer to good and reliable medical care (good doctors and medicines) and we hope that gradually they will cease to patronise quacks. To see them joyously participating in the games and contests gave us satisfaction. We knew then that "Happiness depends upon what you can give, not what you can get."

Ten days had passed so swiftly on, that we wished we had some more time. We left Urappakkam with a heavy heart, but with great inner peace, at having served humanity in a small measure. As I said earlier, it may not have been a remarkable achievement, but it certainly was a great experience. I know that at the end of each camp, one longs for more of such camps. So when I bid farewell to Urappakkam, I was sad because I knew it was my last chance as a Volunteer of the N.S.S. God willing I may, in future, find opportunities to serve my society in this ennobling way. □

Service is a wonderful thing
Joy in our hearts it will bring
Where there is service there is love
and where there is love there is service
For "Love is Service."

I still remember vividly that day when I approached almost every one I knew in the Campus to know how useful it would be to join the N. S. S. I further questioned whether it was worthwhile. I collected a medley of interpretations. Some said, 'it's hard work.', a few 'Oh, it's boring', while others said 'It's real fun.' Yet others said it was voluntary service—that's what made me interested and I would say to some extent clinched the issue in favour of my joining the N. S. S.

My mind was still filled with various responses and there was no clear definition of what I could expect. The speeches given by the co-ordinators succeeded in making me more determined about my joining the N. S. S.

A clear and well-defined picture emerged. I understood right from the start that it was not mere fun, but as a volunteer, I was required to work with dedication. Soon I realized that it was not mirth or laughter nor fun and frolic, but dedicated and selfless service, especially to those in need. It was of course, a bit difficult to be so idealistic and philosophical at that age. However, once I got involved in the work, there was no room for scepticism. 'NOT ME BUT YOU' became my motto as well.

Though the basic idea of N. S. S is "Service to the Poor", I assure one and

all that it is a place where one is bound to learn a lot of things non-formally.

N. S. S. implants the sense of "social awareness" deeply in the hearts of the volunteers. Speaking from my personal experience, I was quite shocked to be confronted (while conducting a survey) by a vulnerable society—a society that was incapable of resisting poverty, disease or anti-social elements and their activities. But for the N. S. S. I would never have had the opportunity to see such a world. I then felt very strongly that it is up to the youth engaged in the N. S. S. programmes to bring solace to the down-trodden and also help them to progress in life. This is possible because N. S. S. brings us closer to that part of society we would never know or understand. At least we could attempt to reduce their burdens a wee bit.

It was indeed an unforgettable and touching moment in my life when I was given a chance to be with the aged for a full day. I became aware of their many miseries and the tragedies of their lives, the lack of love and concern that made them destitute. I was so moved by their plight, that I made a resolution (and I pray for strength to keep it) never to cause suffering to those who matter to me now. I realised that rejection was too humiliating to be borne in old age.

I always fancied myself working as a labourer, something which my society did

N. S. S. Inaugural

Lion J. M. Shah, sharing his experience

With determination forging ahead!
We wish them a bright future.

Health Camp

A healthy community — our goal

Banking on good health. Shri V. M. Joshi, G. M. (Planning) SBI delivering the presidential address at the health camp

Not merely a guardian of law, but an inspiring leader too! Shri S. Kumaraswamy, Dy. I. G. P. Chengalpatu delivering the Valdictory address

Distinguished visitors: The Chief Minister of Mizoram accompanied by the Collector of Chengalpatu

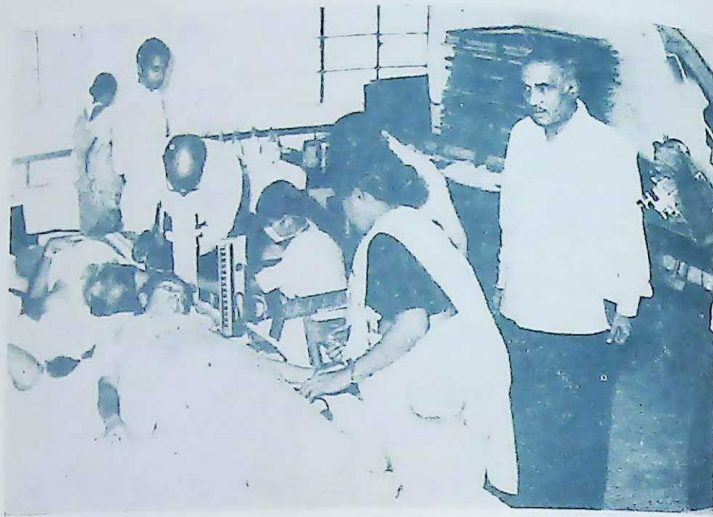

Paving the way

for a better tomorrow

Blood Donation Camp

The epilogue — Valedictory

not permit. Thanks to N. S. S. I made this a reality and felt satisfied at having had "My cup of tea". It was with pride (after having worked on it) that we tread the road, we ourselves had laid.

With a view to improve the environment was planted saplings. Once they grew they would make the world a better place to live in by restoring the ecological balance.

N. S. S. has been instrumental in making me a better human being. Frankly, before joining the N. S. S. I was self-centered, indifferent, unaware of the miseries of life, quick to anger and unyielding to defeat. I do not imply that I am a saint now, but definitely it has tempered the rough edges of my character.

I am now ready to face any number of defeats or sorrows. Above all it has made me forget myself and live for others. My little worries vanish amidst the sufferings of others. N. S. S. has taught me to love and serve. This reminds me of

No man is an island, no man stands alone
Each man's is joy to me,
Each man's grief is my own
We need one another, so I will defend

Each man as my brother
Each man as my friend.

I am not exaggerating when I tell you that it was N. S. S. that made me shed my blood for some stranger, (in a blood donation camp). Thus the sphere of concern was not limited to those whom one knows. After all,

A stranger is a Friend you haven't yet met.

After two years in N. S. S. I am able to feel a sense of satisfaction, unending happiness which other entertainment or diversions failed to give. Therefore I conclude with.

If many more youth come forward to serve,
If the rich helped the poor,
If the stronger laboured for the weak,
There'd be so many hearts contented,
There'd be so many less in pain,
So many less afflicted,
Our joys would then all be redoubled
Then joy and love would reign.

The gift of mind and heart are for the joy and good of all. Is there any better way to live together than sharing all we have?

Quotations, Jokes, etc. contributed by :

S. SUDHA, III B. Sc. (Maths.)
M. K. VIJAYA, III B. Sc. (Chem.)
S. KALPANA, II B. Sc. (Chem.)
J. SUDHA, II B. Sc. (Chem.)
S. SRILAKSHMI, II B. Sc. (Physcs.)

Brevity

R. LATHA,

(III Mathematics)

Brevity, we are told is the "soul of wit". A few observations made about the lives of great men proves interesting, especially because they are closely related to this "soul".

There are three things necessary for a good speaker :

Stand up to be seen,
Speak up to be heard, and
Shut up soon to be liked.

Public speakers retain their popularity as long as they know when to stop.

Lincoln's memorable speech at Gettysburg contained only 266 words. Yet it is remembered as the best planned and the most inspiring speech delivered by any statesman in public. When Woodrow Wilson was asked how long he would take to prepare a speech lasting ten minutes, he replied "two weeks". An hours' speech? "One week" came his reply. A four hours' speech? President Wilson replied, "I am ready right now."

George Bernard Shaw's unflinching advice to aspiring writers was "Be brief". Strolling on the London streets along with a friend he demonstrated that brevity was the "soul of wit". A young writer encountered Shaw and said, "My name is Rothschild, Mr. Shaw." Without a moment's delay Shaw replied, "Good bye Mr. Rothschild." "That is brevity", he told his friend later.

The shortest note ever sent by Victor Hugo, the famous French author who was very busy but wanted to know how his latest novel, *Les misérables* was selling. He sent his publisher a card saying "?" The

publisher was busy burning out the copies as soon as possible. He replied with the same brevity a post card saying "!"

After a publication of a Honours List, author E. V. Lucas sent a congratulatory cable to a friend who had been knighted. It read: "My dear Sir!" Samuel Rogers, the 18th, century poet, when asked by a peeress if he would like to dine with her, replied, "Won't I?" John Donne, finding himself in the dark Fleet Street Prison after marrying a fifteen year old girl Anne, sent a note to the mother pleading for help: "John Donne—Anne done undone."

John Ruskin's advice was "Say all you have to say in the fewest possible words or your reader will be sure to sleep, and in the plainest possible words or he will certainly misunderstand them." Robert Southey put the idea so graphically in "If you would be pungent be brief for it is with words as with sunbeams—the more they are condensed the deeper they burn."

There is another aspect of brevity. A young man received the following message from his fiancée. "Come as soon as you can. I am dying—Kate." Eight hours later he arrived at the summer resort only to be met on the front porch by Kate herself. "Why, what did you mean by sending me such a message?" he asked with indignation. "Oh dear", she gurgled. "I wanted to say that I was dying to see you but my ten words ran out and I had to stop."

And so have I run out of my quota of words, and it is time now that I stopped. lest you folks would dub me a bore. □

Madras University at the Cross-Roads

G. INDRA & A. KANTHIMATHY, II B.A. (Litt).

A hundred and twenty-five years in the service of education is an achievement to be proud of. It is also a time for introspection and objective analysis. Does this temple of learning still carry the aura of a by-gone era or has it decayed at its roots—this is the question that comes most spontaneously to us this year on the completion of the post-Centenary Silver Jubilee.

For a hundred years and more since its inception, its area of operation extended right through the state of Tamil Nadu, covering a number of colleges. The University, being a centre for higher education has produced a large number of scholars, of whom we can be justifiably proud—Dr. Chandrasekhar, the recent Nobel Prize winner is one of them. However, are such scholars going to adorn the firmament of fame in future, is what worries a genuinely anxious supporter of the University of Madras. The standard of education and the quality of students in the recent years leave much to be desired.

A notable feature of the step towards improvement has been the creation of a couple of Universities to relieve the University of much of its burden. This division not only clears administrative channels, but also creates a spirit of healthy competition. This would, definitely, go a long way in improving standards of education. The setting up of the Mother Theresa University for Women at Kodaikannal augurs well for the future of women in the State.

The re-structured pattern introduced this year has displayed a tendency towards the bettering of standards. The scope offered

to a student appears to be wide-ranging and there is hope for an enterprising student. It is too premature to say, exactly, where the benefits will be. Only time can prove the efficiency or otherwise of this system. But what gives a student joy is to see the University taking a positive step forward.

The basic orientation towards a white-collared job had remained unchanged from the British period. The educational system did not encourage initiative, and failed to inculcate work-ethics and stimulate creativity in the minds of the students. It is sad to see that in spite of quantitative expansion, qualitative expansion seems a distant goal. It may not be out of place, if we quote a newspaper report about the complaint of a Professor of a medical college—medical students are still being taught what he was taught 35 years ago, in spite of the advances made by the medical sciences.

In this context, it is heartening that the syllabi has been restructured. It is an attempt by the University to identify emerging challenges and adjust itself to help students to cope with the changing society. In fact, in the present system, specialised training and higher education had produced "too many generals and to few generals." We are happy that this negative view of education is slowly but surely being erased. Our fervent hope is that more Radhakrishnans and Chandrasekhars will emerge from this University in the years to come. The performance of the University students in the National Competitive Examinations is also bound to improve.

A revamping of the entire system is the need of the hour. Politics has no place in education. An expert Committee of "practising" educationists is needed to formulate an education policy. Plans, where an ideal ratio between skills and specialised technologies is established, are required. The emphasis on vocational training needs to be more defined. The concept of teaching and learning outside the classroom need to be developed. Optimum use of high speed communications and mass media is a necessity. We are sure that an attitude of this nature will inculcate qualities of academic leadership, now sadly lacking. Ill-conceived experimentation will not help.

The introduction of Correspondence Courses was a laudable effort. That these courses are beneficial to a large number of interested students, unable to force themselves into the limited area of college education, is a fact. The opening of three new departments to commemorate the post-Centenary Silver Jubilee is another landmark. Also the exhibitions and seminars conducted during this period proved that the teaching faculty and the student community were aware of their roles in the functioning of a University. These events were so well conducted that they have become deeply etched in our memory.

However, the students are wondering whether their degrees and doctorates of today will get the kind of recognition that those in the past have got. Will brain-ridden world of today? We are aware that loud lamentation will not change anything—only clarity of vision, and honesty of purpose will help. It is here that the student community plays a significant role. The perspective of their future can work to eradicate corruption. That they are capable of creative work is evident from the numbers that join N. C. C., N. S. S., or participate in Sports. The work is these fields is an indication that the energy of youth well utilised can help a nation to progress. We realize our responsibility and we are sure that if we work with determination we will succeed in weeding out evil from its very roots. It is easy to point an accusing finger at Administration, but before we do that, we need to make ourselves strong—morally.

As Dr. Radhakrishnan rightly pointed out a University is a family not a trade-union. It thus becomes obligatory for every limb of the family to contribute its mite in making life happy and prosperous. By adopting this attitude, one tends to be optimistic, and we sincerely look forward to a rewarding hundred and fifty years' Celebration, twenty-five years hence.

தமிழ்ப் பகுதி

	பக்கம் எண்
ஆண்டு அறிக்கை 83-84	... 1
கல்லூரித் தமிழ்ப் பேரவை சிங்களத் ..... அமைப்போம்	... 9
பிரமோ சம்பத்ருமார், (துணைப் பேராசிரியை வணிகவியல் துறை)	... 14
ந. வத்ஸலா (பொருளாதாரம் இரண்டாமாண்டு)	... 17
சுவகாமியின் அவலம்	...
சு. சுபத்ரா (வணிகவியல் இரண்டாமாண்டு)...	20
அவர் இராமர் நான் சீதை	...
ரெ. நளினி (பொருளாதாரம் இறுதியாண்டு)	... 23
எது கவிதை?	...
எ. அமுதா (வணிகவியல் முதலாமாண்டு) ...	25
கவிதை மலர்	...
கே. மீராபாய் (வணிகவியல் மூன்றாமாண்டு) ...	27
அன்றும் இன்றும்	...
உஷா சிவிவாசன் (இயற்பியல் மூன்றாமாண்டு) ...	28
அன்பின் எல்லையில்	...
கே. மீராபாய் (வணிகவியல் மூன்றாமாண்டு) ...	32
சிந்தை மயங்குத்தி	...
இரா ஜெயந்தி (வணிகவியல் இரண்டாமாண்டு)...	35
வரதட்சிணைக் கொடுமை	...
சு. சுபத்ரா (வணிகவியல் இரண்டாமாண்டு)...	38
காத்திருக்கிறாள்	...
ரெ. நளினி (பொருளாதாரம் மூன்றாமாண்டு)	... 36
என் செய்தேன்?	...
வே. சாந்தி (வணிகவியல் இரண்டாமாண்டு)...	37
செந்தூரப் பொட்டு	... 37
இலையுதிர் காலம்	...
வே. சாந்தி (வணிகவியல் இரண்டாமாண்டு)...	38
குடும்ப நாடகம்	...

ஏன்? எதனால்?	...	மா. வாசுகி (கணிதவியல் இரண்டாமாண்டு)... 39	பக்கம் எண்
சிங்கள வெறியனே	...	சு. மங்கையர் திலகம் (பொருளாதாரம் இரண்டாமாண்டு)	...
உண்மைகள்	...	"	40
பேரங்கள்	...	ஜ. சதா (வேதியியல் இரண்டாமாண்டு) ...	41
மழை	...	மு. மீனலோசனி (வேதியியல் முதலாமாண்டு) ...	42
பாதை அறியா பாவை	...	நீ. சாவித்திரி (பொருளாதாரம் முதலாமாண்டு)	...
இறைவன்	...	சு. வீரச்செல்வி (தாவரவியல் இரண்டாமாண்டு)...	44
விடுதலை வேங்கை	...	பூ. அனுகயா (இயற்பியல் முதலாமாண்டு) ...	45
நாங்கள்..... படுகின்றோம்	...	கே. மீராபாய் (வணிகவியல் மூன்றாமாண்டு) ...	46
வாழ்வு எங்கே?	...	ரெ. நளினி (பொருளாதாரம் மூன்றாமாண்டு)	...
படைத்தவனே பறித்து நின்றால்	...	ரெ. நளினி (பொருளாதாரம் மூன்றாமாண்டு)	...
பூந்தோட்டம்	...	இரா. சோபா (வணிகவியல் இரண்டாமாண்டு)...	50
நட்பின் பிரிவு	...	இரா சோபா (வணிகவியல் இரண்டாமாண்டு)...	51
ஏழைகளின் வாழ்க்கைச் சித்திரம்	...	நா. இராஜேஸ்வரி (பொருளாதாரம் மூன்றாமாண்டு)	...
ஊமைக் காதல்	...	இரா. சோபா (வணிகவியல் இரண்டாமாண்டு)...	53
கலப்பு மணம் அதன் விளைவுகள்	...	கே. மீராபாய் (வணிகவியல் மூன்றாமாண்டு) ...	55
கலப்பு மணம் அதன் விளைவுகள்	...	நா. புவனேஸ்வரி (கணிதவியல் இரண்டாமாண்டு)...	58

ஆண்டு அறிக்கை 83-'84

இன்று நம் கல்லூரியின் ஆண்டு விழா விறகுத் தலைமை ஏற்க வந்திருக்கும் கல்வியமைச்சர் திரு. மாண்புமிகு அரங்கநாயகம் அவர்களை, இக் கல்லூரி யின் சார்பில் வருக வருக என வரவேற் தின்றேன். பல இன்றியமையாத பணி களில் ஈடுபட்டிருக்கும் அமைச்சரவர் கள் நமக்காக இந்த இனிய மாலை நேரத்தை ஒதுக்கி, நம்மிடையே வந்துள்ள மனக்கு முதற்கண் நன்றியை உரித்தாக்கு கின்றேன். மேலும் நம் அழைப்பினை மதித்து, ஏற்று வந்திருக்கும் பெற்றோ ரையும் மற்றோரையும் வருக வருக என வரவேற்கின்றேன்.

கல்லூரியின் ஆண்டு அறிக்கையைத் தொடங்குவதற்கு முன் இக்கல்லூரி உரு வாவதற்கு முழுமுதற் காரணமாக இருந்த நம் கல்லூரி ஸ்தாபகர் திரு. நானாலால் பட்ட அவர்களை நினைவு கூரவில்லை யென்றால், என் கடமையிலிருந்து வழியவன் ஆவேன். பெண் கல்வியின் தேவையை உணர்ந்து, அவர்களுக்கென ஒரு தனிக்கல்லூரியை நிறுவ அவர் கொண்ட எண்ணத்தை யார் தான்பாராட் டாமல் இருப்பர்! பெண்கள் கல்லூரி இன்றி, அதற்காக ஏங்கிக் கொண்டிருந்த சேங்கை மாவட்டத்திலுள்ள குரோம் பேட்டையைத் தேர்ந்தெடுத்துத் தம் எண்ணத்தைச் செயல்வடிவில் அவர் அமைத்தமை நனைக்கும்போது உள்ளம். என்றும் பெருமிதமடையும். கல்லூரியை நிறுவும் பொழுது ஏற்பட்ட இடையூறுகளையெல்லாம் பெரும் நட்பிக்

கையோடு சந்தித்து அவர் பெற்ற வெற்றி யின் சின்னமே இக்கல்விக்கூடம்.

அவருடைய வாழ்க்கைத் துணைவியார் திருமதி தேவ்குன்வர் அவர்களும், இவ் வெற்றியில் பெரும் இடத்தைப் பெற்றார் என்பதை எங்களில் பலர் கண்கூடாகக் கண்டுள்ளோம். கணவரின் இம்முயற்சிக்குப் பெரும் ஊக்கமளித்த அவர்களை இந்நேரத்தில் எண்ணாமலிருக்க முடிய வில்லை. புன்னகைத் தவழும் இம்முகத் தோடு, தமிழில் மழலைப்பேசி எங்கள் உள்ளங்களில் நம்பிக்கையை ஊட்டி, எங்களுக்கு உற்றத்துணையாக அன்று இருந்த அவரின் நினைவில், இன்று நாங்கள் செயல்படுகின்றோம் என்பதை இங்குக் கூறுவது என்னுடைய கடமை.

தந்தையின் எண்ணத்தில் அரும்பிய இக்கல்வி நிலையம், விரிந்து மலர்ந்து மணம் பரப்பி இன்று காரணமாக இருப் பலர் திரு. எஸ். என். பட் அவர்கள். கல்லூரியின் நிர்வாகக்குழு அவருக்குப் பெருமளவில் துணை நின்று ஒத்துழைக் கின்றது. நிர்வாகி, அக்குழு, மாணவியர் நலத்தையும், ஆசிரியைகள், அலுவலர் என அனைவர் நலத்தையும் உள்ளத்தில் கொண்டு செயல்படுகின்றமையின் ஒரு இனிய சூழ்நிலையையும், ஒற்றுமையையும் இங்குக் கண்டுகொள்கிறேன்.

கல்லூரிப் பேரவையின் உறுப்பினர் தேர்தலோடு இவ்வாண்டுக்கான பேர வைப்பணி தொடங்கியது.

பேரவைத் தலைவர் :
செல்வி அனூரா தா, மூன்றாமாண்டு கணிதம்.

செயலர் :
செல்வி ஜெயஸ்ரீ,
இரண்டாமாண்டு வணிகவியல்.

துணைச்செயலர் :
செல்வி மரியா சாந்தி,
முதலாண்டு, பொருளாதாரம்.

கல்லூரிப் பேரவையின் தொடக்கவிழா சிவானந்தாசுரமம் ஆச்சாரியர் விமலா நந்தர் அவர்களின் தலைமையில் 28-9-83 அன்று தொடங்கியது. பேரவையின் வழக்கப்படி, குத்துவிளக்கினை ஏற்றி வைத்து, இறையன்பின் இன்றியமையா மையைக் கூறியதோடு, கிதையின் மொழிப் பெயர்ப்பாய்த் தாம் இயற்றிய பாடல் களை இனிமையாகப் பாடி, பயனைக் கருதாது, தம் கடமையைச் செவ்வனே செய்வதே முதன்மையானது என்பதை வலியுறுத்தினார்.

இத் தொடக்கவிழாவினைத் தொடர்ந்து மற்ற பேரவைகள் தத்தம்கூட் டங்களைச் சிறந்த முறையில் நடத்தின.

நம் கல்லூரியின் 'நிறுவனர்' நாள், நவம்பர் 12-ஆம் தேதி அன்று 1983-ஆம் ஆண்டுக்கான பட்டமளிப்பு விழாவோடு இணைந்து நடைபெற்றது. டாக்டர் திருமதி லலிதா காமேஸ்வரன் அவ்விழா விற்குத் தலைமை தாங்கிப் பட்டங்களை மாணவியர்களுக்கு வழங்கினார். பெண் கல்வியின் தேவையை வலியுறுத்தியதோடு, இல்லத்தில் அவர்கள் ஏற்கும் பொறுப் பினையும் வெளி உலகில் அவர்கள் ஆற்ற வேண்டிய கடமையினையும் தெளிவாக் கினார்.

கல்வித் தரத்திலும், விளையாட்டுத் திறத்திலும் மற்ற பல்வேறுபட்ட போட் டிகளிலும் தம் அறிவின் திறத்தினையும், ஆற்றலையும், திறமையையும் நம் மாணவி யர் பல நிலைகளில் வெளிப்படுத்தி உள்ளனர்.

ஆங்கில இலக்கிய மாணவியர் அனை வரும் இவ்வாண்டு, பல்கலைக் கழகத் தேர்வில் தேர்வடைந்து அத்துறைக்குச் சிறப்பினைச் சேர்த்துள்ளனர். மற்ற பாடத்துறைகளும் கிட்டத்தட்ட 90 விழுக் காடு வெற்றியினைத் தேடிக்கொடுத் துள்ளன.

கடந்த ஆண்டிலிருந்து தொடங்கப் பெற்ற அனைத்துக் கல்லூரிகளுக்கு இடையேயான திரு. நானாலா பட், திருமதி நானாலா பட் நினைவுச் சூழ் கேடயப் போட்டிகள் இவ்வாண்டும் நடை பெற்றன. அத்தகைய போட்டிகளில், இவ்வாண்டு, செல்வி ரேகா சின்னாவும, செல்வி மதுலிகாவும இந்தி மொழிக்கான சூழற் கேடயத்தை நம் கல்லூரிக்குப் பெற் றுத் தந்தனர். செல்வி உஷா முதலிடத் தைப் பெற்றதோடு செல்வி மீனாட்சியின் துணையோடு, கர்நாடக இசைக்கான சூழற் கேடயத்தை நம் கல்லூரிக்கு உரித்தாக்கி னார். செல்வி இராஜேஸ்வரி, செல்வி மாலா இருவரும் முறையே தமிழ்ப்பேச்சுப் போட்டி, வாத்திய இசைப் போட்டியில் இரண்டாம் இடத்தைப் பெற்றுப்பாராட் டுக்குரியவர் ஆயினர்.

மற்ற கல்லூரிகளில் நடந்த பல்வேறு போட்டிகளில் கலந்து கொண்டு கல்லூரிக்குப் பெருமை சேர்த்தவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் :

செல்வி எம். வி. உஷா,
முதலாண்டு, ஆங்கில இலக்கியம்.

செல்வி ஆர். மீனாட்சி,
மூன்றாமாண்டு, வணிகவியல்.

செல்வி ஆர். லட்சுமி
முதலாண்டு, வேதியியல்.

செல்வி மீராபாய்,
மூன்றாமாண்டு, வணிகவியல்.

செல்வி எஸ். சதா,
மூன்றாமாண்டு, கணிதவியல்

அவர்களுக்கு எம் பாராட்டுக்கள்.

நம் கல்லூரியின் குஜராத்தி நாட்டியக் குழு ஸ்டெல்லா மாரிஸ் கல்லூரியில் நடை பெற்ற அனைத்துக் கல்லூரிக்கான நாட் டிய போட்டியில் இரண்டாம் இடத்தைப் பெற்றது.

மாணவ சமுதாயத்தில் பெரும் சிறப் பினைப் பெற்று வளர்ந்து வரும் "சைகை மொழி" (டம்ஷராட்) இவ்வாண்டு முதல் நம் கல்லூரிப் போட்டிகளில் ஒன்றாக இணைந்தது. அதனை நடத்துவதற்கான நிதி உதவியதோடு, தம் உழைப்பையும் எம் மூன்றாமாண்டு மாணவியர் நல்கி உள்ளது பெருமைக்குரியது. இவ்வகை யான போட்டிகள் நடைபெற்ற பல இடங்களுக்குச் சென்று, முதல் பரிசினைப் பெற்றவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் வணிகவியலைச் சார்ந்த செல்வி கே. எல். கிதா, செல்வி ஷெனாய் ரமணி, செல்வி ஜெயஸ்ரீ ஆகியோர் ஆவர்.

நம் கல்லூரியின் விநாடி - வினாக்குழு குறிப்பிடத்தக்க இடத்தைப் பெற்றுள் ளது. சென்னை வானொலி நிலையம் நடத்திய போட்டிகளில் இரண்டாம் இடத்தையும், சென்னை பல்கலைக் கழகம் நடத்திய விஞ்ஞான விநாடி-வினா வில் நான்காம் இடத்தையும் பெற்ற நம் குழு, சென்னை தொலைக்காட்சி நிலையம்

நடத்தும், 'சுந்திக்க ஒரு நொடி' பகுதிக்கு அழைப்பினைப் பெற்றது. பிப்ரவரி 23 ஆம் தேதி நடைபெற்ற போட்டியில் நம் கல்லூரி முதலிடம் பெற்றதை நாம் கண்டும், கேட்டும் மகிழ்ந்தோம். பங்கு கொண்ட மாணவியர் :

செல்வி வதா,
மூன்றாமாண்டு, கணிதவியல்.

செல்வி ஜெயஸ்ரீ,
இரண்டாமாண்டு, வணிகவியல்.

செல்வி ஸ்ரீலட்சுமி,
இரண்டாமாண்டு, இயற்பியல்.

கிண்டி பொறியியற் கல்லூரியும், கோவை P. S. G. கல்லூரியும் நடத்திய 'Clay Modelling' - போட்டிகளில் முறையே இரண்டாம் பரிசாக 300 ரூபாயையும், மூன்றாம் பரிசாக 150 ரூபாயையும் இயற்பியலைச் சார்ந்த செல்வி கிதா பெற்று, தனக்கும் கல்லூரிக்கும் பெருமை யைத் தேடிக்கொடுத்தார் மேலும், புஷ்கின் இலக்கியச் சங்கம் நடத்திய கட்டுரைப் போட்டியில் செல்வி பிரபாவதி (மூன்றாமாண்டு, வேதியியல்) முதலிடத்தை யும், அரிமா சங்கத்தினர் நடத்திய பேச்சுப்போட்டியில் செல்வி எஸ். இராதா (இரண்டாமாண்டு, இயற்பியல்) மூன்றா மிடத்தையும் பெற்றார்கள்.

கடந்த இரண்டாண்டுகளாகத் தொடர்ந்து தமிழ்க் கவிதைப் போட்டிகளில் பெற்று வந்த பரிசுகளை, இவ்வாண்டும் பெற்று, சிறப்புத் தேடித் தந்தவர் செல்வி கே. மீராபாய் என்பதும் இங்குக் குறிப் பிடத்தக்கது.

தனிப்பட்ட முறையில் மேம்பட்ட நிலையைப் பெற்றிருக்கும், நம் கல்லூரியில்

தற்பொழுது பயிலும் மாணவி செல்வி கே. ஏ. ஸ்ரீவித்யாவைப் பற்றி இங்குக் குறிப்பிடுவது பொருத்தமானதே எனக் கருதுகிறேன். சிறுவயது முதலே மலையேறும் விருப்பம் கொண்டிருந்த இவருக்குப் பெற்றோரின் ஊக்கம் துணையாக நின்று, முன்னேற்றப் பாதையில் அடிவைத்து ஏற்ப பெரும் வாய்ப்பாக இருந்தது. மைசூரில் பயிற்சியைப் பெற்ற இவர், 1978-ஆம் ஆண்டில் இமயமலையில் 14,200 அடி வரை ஏறி, மிகக் குறைந்த வயதில் இமயத்தின் அதிக உயரம் ஏறிய முதல் தமிழகப் பெண் என்னும் சிறப்பினைப் பெற்றார். 1980-ஆம் ஆண்டு சாரணர் இயக்கத்தில் ஈடுபட்டு, மிக உயர்ந்த பரிசான ஜனாதிபதி பரிசினைப் பெற்றார். இவ்வாண்டு ஜனவரித் திங்களில் ஊட்டியில், பள்ளி மாணவர்களுக்காக நடத்தப்பட்ட மலையேறும் பயிற்சி வகுப்பிற்குப் பயிற்சியாளராகச் சென்றதோடு 'எடின்பரோகோமகனின்' 'வெள்ளி விருதையும்' பெற்றார். 60 மணிநேரப் பணியை மேற்கொண்டு அதன் அடிப்படையில் ஒரு கட்டுரையும் எழுதி வருகின்றார். இச்செயலின் வெற்றி, இவருக்குத் தங்கப்பதக்கத்தைத் தேடிக் கொடுக்கும் பெரும் வாய்ப்பாக அமையும் என்பதில் எனக்கு அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையுள்ளது. இத்தகைய ஒருவர் நம் கல்லூரி மாணவியாக இருப்பது நமக்குப் பெருமை அளிப்பதோடு, அவ் வழியில் பலரும் தொடர்ந்து வர ஆவலைத்தூண்டும் என்ற ஒரு பெரும் நம்பிக்கையில் தான் செல்வி ஸ்ரீவித்யாவைப் பற்றி விளக்கமாக இவ்விடத்துக்குறிப்பிடுகின்றேன்.

மாநில அளவிலும், அனைத்துக் கல்லூரி அளவிலும், நம் விளையாட்டு

வீராங்கனையர்கள் பல பரிசுகளைக் கொணர்ந்து குவித்துள்ளனர்.

சென்னைப் பல்கலைக் கழக ஆண்டு விழாப் போட்டியில், நம் கல்லூரியின் பூப்பந்து அணி வெள்ளிக் கோப்பையைப் பெற்றது.

சேலத்தில் மாநில அளவில் நடைபெற்ற உந்துபந்துப் போட்டியில், நம் கல்லூரியின் உந்துபந்து அணியினர் சார்ந்த எழுவர் தென்பிரிவின் சார்பில் ஆடுவதற்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். பெரும்பான்மையினர் நம் கல்லூரியைச் சார்ந்தமையின், அது வைணவக் கல்லூரி அணியாகவே தோற்றமளித்தது என்று பலர் சிறப்பித்தனர். இச்சிறப்பினைப் பெற்ற எழுவரில், செல்வி விஜயா, செல்வி ஆண்டோனெட் ரோஸரி அல்போன்ஸா, செல்வி ஷோபனா ஆகிய மூவரும் சென்னைப் பல்கலைக் கழக அணிக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். 1983 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதத்தில் சென்னையில் நடைபெற்ற அனைத்துப் பல்கலைக் கழக உந்துபந்துப் போட்டியில் இம்மூவரும், பலர் வியக்கும் வண்ணம் சிறப்பாக ஆடினர். அகில இந்திய பல்கலைக் கழகப் போட்டியில் இவ்வணி பெற்ற வெற்றி சென்னைப் பல்கலைக் கழக அணியின் 20 ஆண்டு தோல்வியை முறியடித்த ஒரு மாபெரும் சாதனை ஆகும். பெடெரேஷன் (Federation) கோப்பைக்கான உந்துபந்துப் போட்டிக்குத் தமிழ் நாட்டு அணியின் சார்பில் செல்வி டி. விஜயா தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது கல்லூரிக்குப் பெருமை அளிப்பது.

அவுரங்காபாதி நடைபெற்ற அனைத்து இந்திய பல்கலைக் கழகப் போட்டிக்குச் சென்னைப் பல்கலைக் கழக

அணிகோல்' அணிக்குச் செல்வியர். முத்துமீனாட்சி, விவிவியா, பினாவர்கீஸ் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். செல்வி முத்துமீனாட்சி மாநில வளைகோல் அணிக்கும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது.

செல்வி மீரா, செல்வி ஆண்டோனெட் ரோஸரி அல்போன்ஸா இருவரும் சென்னைப் பல்கலைக் கழக அணியின் சார்பில், 1983-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதத்தில் நடைபெற்ற அனைத்துப் பல்கலைக் கழகக் கூடைப்பந்துப் போட்டியில் பங்கேற்றனர். செல்வி பெப்ளியும், அவர் சகோதரி செல்வி மர்ஸியும் 1984 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதத்தில் சிதம்பரத்தில் நடைபெற்ற அனைத்துப் பல்கலைக் கழகப் போட்டியில் சென்னைப் பல்கலைக் கழகப் பூப்பந்து அணியின் சார்பில் விளையாடுவதற்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர்.

1983-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதத்தில் அயிர்தசரலில் நடந்த அனைத்துப் பல்கலைக் கழகக் கிரிக்கெட் போட்டியில் செல்வி சத்தியபாமா, செல்வி ஜெயஸ்ரீ, செல்வி ரமா ஆகிய மூவரும் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் சார்பில் விளையாடினர்.

நம் உடற்பயிற்சி ஆசிரியைத் திருமதி ராதமா கோபாலகிருஷ்ணன் அவர்களின் அயராது உழைப்பினாலும், மாணவிகளை ஊக்குவிக்கும் திறத்தினாலும் மேற்குறிப்பிட்ட அனைத்து வெற்றிகளும் நமக்குக் கிடைத்தன என்றால் மிகையாகாது.

இவ்வகையில் கல்லூரிக்குப் பெயரையும் புகழையும் தேடித்தந்த மாணவியர்க்குத் தாம் சற்றும் சளைத்தவரல்ல என்பதை

நம் கல்லூரி ஆசிரியைகள் நிரூபித்துக் காட்டியதை இங்குக் குறிப்பிட வேண்டும். 1984-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதத்தில் பல்கலைக் கழகப் பெண்கள் விளையாட்டுக் குழு (WIAA) நடத்திய பூப்பந்து போட்டியிலும், Table Tennis போட்டியிலும் வெற்றி அடைந்துள்ளனர். தம்முடைய கல்லூரி வேலைகளுக்கிடையே இவர்கள் பெற்றுள்ள இவ்வெற்றி ஒரு மாபெரும் சாதனை என்பதை மறுக்க முடியாது. இவ்வாசிரிய அணி செல்வி கனகவல்லியின் தலைமையில் திருமதி ராதமா, திருமதி கீதா நடராஜன், திருமதி மீரா முரளிநங்கன், திருமதி ரதி ஆகியோர் தனையுடன் பூப்பந்து போட்டியில் பெற்ற வெற்றி பெரும் பாராட்டுக்குரியது. திருமதி ராதமாவும், செல்வி கனகவல்லியும் இணைந்து ஆடி Table Tennis இல் பெற்ற வெற்றி போற்றத்தக்க ஒன்று.

நம் கல்லூரியில் மிகச் சிறப்பான முறையில் நாட்டு நலத் திட்டத்தின் மூன்று பிரிவுகளும் இயங்கி வருவது அனைவரும் அறிந்த ஒன்றே. இவற்றின் தலைமையை ஆற்றல் மிகுந்த செயல்திறம் வாய்ந்த பேராசிரியை மூவர் ஏற்றுள்ளனர். திருமதி சசிதேவி, திருமதி சாந்தா நாயர், செல்வி சீதாலட்சுமி ஆகிய மூவரும் அப்பெருமைக்குரியவர். ஆண்டு தோறும் இத்திட்டத்தில் சேர்ந்து பங்கு கொள்ளும் மாணவியரின் எண்ணிக்கைக் கூடி வருவது குறிப்பிடத்தக்கது. இம் மாணவியர் பல மருத்துவமனைகளில் மருத்துவரை நாடிவரும் நோயாளிகளை ஒழுங்குபடுத்துவதிலும், நோயாளிக்கு அளிக்கப்படும் பயிற்சிகளைச் செயல்படுத்துவதிலும் பெரும் துணையாக நிற்கின்றார்கள். இவர்கள் சென்று தொண்டு

புரியும் இடங்கள் சைதாப்பேட்டை பொது மருத்துவமனை, குரோம்பேட்டை பொது மருத்துவமனை, மாம்பலம் சுகாதார மருத்துவ நிலையம், கலைஞர் சுருணிதி நகர் புளரமைப்பு நிலையம், பாலமந்திர், தாம்பரம் சிறுவர் இல்லம் என விரிந்து கொண்டே செல்வதைக் காண முடிகிறது.

இன்று பெரும் அளவில் நம் நாடு பரப்பி வெற்றி கண்டு வரும் முதியோர்க் கல்வித் திட்டத்தின் செயலை நம் மாணவியரும் கல்லூரியை அடுத்துள்ள குடிசைப் பகுதி களில் நடத்தி வருகின்றனர். மற்றும் சில மாணவியர் கண்பார்வை அற்றவருக்கு எழுத்தராக அமைவதோடு அவர்களுக்குப் பாடங்களைப் படித்துக் காட்டியும் வருகின்றனர். நம் மாணவியரின் ஒரு பகுதியினர் கல்லூரியின் சுற்றுப்புறத் தூய்மையைப் பாதுகாப்பதில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டுள்ளனர். மேலும் இவர்களின் கைவண்ணத்தால் கல்லூரித் தோட்டம் கவின் பெறுவதோடு, பல வண்ண மலர்களையும் தாங்கி நின்று கண்கவர் காட்சியாக அமைந்துள்ளது.

இவ்வாண்டு நாட்டு நலப்பணித் திட்டம் நான்கு ஒரு நாள் முகாம்களையும், பத்து நாள் முகாம் ஒன்றையும் நடத்தியுள்ளது. காந்தி பிறந்த நாள் விழாவும், டாக்டர். கல்யாணி அவர்களின் துணையுடன் உடல் நலப் பரிசோதனையும் ஒரு நாள் முகாமாகத் தாம்பரத்தில் நடந்தது. அன்று எளியவர்களுக்கு உணவு வழங்கியதோடு பல விளையாட்டுப் போட்டிகளையும் நடத்திப் பரிசுகளையும் வழங்கினர். நவம்பர் 14-ம் தேதியன்று Save—our—Souls கிராமத்தினருக்கு நம் மாணவியர் விளையாட்டுப் போட்டி

களை நடத்திப் பரிசுகளோடு சிறுண்டியும் வழங்கினர்.

நந்திவரத்திலும், ஊர்ப்பாக்கத்திலும் நடத்திய ஒருநாள் முகாமில் 500 தென்னங்களுகளை நட்டு 'வீட்டிற்கு ஒரு மரம் வளர்ப்போம்' என்ற திட்டத்திற்குச் செயல் வடிவில் துணை நின்றனர். மீண்டும் நடத்திய ஒரு நாள் முகாமில் அம்மைத் தடுப்பு ஊசி போடுவதில் மருத்துவர்களுக்கு நம் மாணவியர் பெரிதும் உதவினர். குரோம்பேட்டை பொது மருத்துவமனை நடத்திய Laproscopic—முகாமில் நம் மாணவியர் பெரும் உதவியை நல்கினர்.

நம் கல்லூரி நாட்டு நலப் பணித்திட்ட மாணவியர் தாம்பரத்தில் உள்ள பாரத மாநில வங்கியோடு இணைந்து, அதன் ஒத்துழைப்போடு 10 நாட்கள் நந்திவரம் கிராமத்தில் தமது சிறப்பு முகாமை நடத்தினர்.

பயன் தரும் மரங்களை நடுவற்கு உதவுதலே அவர்கள் முகாமின் தலையாய பணியாக இருந்தது.

கல்வியின் சிறப்பு, சேமிப்பின் இன்றியமையாமை, சுகாதாரம், தாய் சேய் நலம் ஆகியன பற்றியும் நம் மாணவியர் நந்திவரத்தில் மட்டுமன்றி, அருகிலிருந்த கிராமங்களுக்கும் சென்று அறிவுறுத்தி அம் மக்களிடையே விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தினர். பலவிதக் கலை நிகழ்ச்சிகளை நடத்திக்காட்டியும் அச்சிறப்பு முகாமை மேலும் சிறப்பித்தனர். பலவித விளையாட்டுப் போட்டிகளை நடத்தி பரிசு கொடுத்து, அதன்புலம் அம்மக்கள் தம்மோடு நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக்கொண்டனர்.

தமிழ் நாடு சட்டப் பேரவை சபாநாயகர் திரு. கே. ராஜாராம், மிசோரத்தின் முதலமைச்சர், நாட்டு நலப்பணி திட்ட துணை ஆலோசகர் திரு. திவாரி, போன்றோரும் வருகை தந்து அச்சிறப்பு முகாமுக்குப் பெருமை தேடித்தந்தனர்.

அபிராமபுரம் அரிமா சங்கம் நம் கல்லூரி நாட்டு நலப்பணி திட்டத்தின் அரிய தொண்டினைப் பாராட்டி மே மாதம் நடந்த கூட்டத்தில் ஒரு கேடயத்தை நல்கியதே நம் தொண்டின் பெருமையை எதிரொலிக்கிறது.

1968—69-ஆம் ஆண்டில் 775 நூல்களையே கொண்டிருந்த நம் கல்லூரியின் நூலகம், இன்று 15,000 நூல்களைப் பெற்று வளர்ந்து உள்ளது. 1600க்கு மேற்பட்ட நூல்களைக் கொண்ட புத்தக வங்கி பல மாணவியர்களுக்கு உதவியாக இயங்குகிறது.

பல்வேறு பணிகளுக்கிடையே, தங்கள் அறிவின் திறத்தை மேலும் பெருக்க வேண்டும் எனும் பேராவலால் Ph. D, M. Phil, — போன்ற உயர்கல்வித் தகுதியைப் பெறப் படிக்கும் ஆசிரியைகள் பலர் உள்ளனர். எனவே, இன்னும் இரண்டு ஆண்டுகளில் M. Phil பட்டம் பெற்ற எண்ணற்ற ஆசிரியைகளும், டாக்டர் பட்டம் பெற்ற பல ஆசிரியைகளும் இக் கல்லூரியில் நிறைந்திருப்பர் என்பதில் ஐயம் இல்லை.

தொடக்க காலத்திலிருந்தே இக்கல்லூரியில் துப்புரவுப் பணியாளராகப் பணி புரிந்து வந்த திருமதி சத்திய வேதாம் பார், சென்ற ஆண்டின் இறுதியில், சிறிது காலம் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்து, அதன்

பிடியிலிருந்து மீளா நிலையில் காலமானார் என்பதை வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆழ்துயரத்தில் இருந்த அவரது குடும்பத்திற்கு நம் கல்லூரி ஆசிரியைகளும், மாணவியரும் தம்மால் இயன்ற அளவு பொருளுதவி செய்தனர்.

இக்கல்லூரியின் தலைமை எழுத்தராகப் பணியாற்றிய திரு. வெங்கட்ராவ் அவர்கள் (சென்ற வாரத்தில்) நம்மை ஆழ்துயரில் விடுத்து நீங்கினார் என்பதை இங்கு வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். முப்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகப் பள்ளிக் கல்வித்துறையில் பணியாற்றியவர் அவர். அவ்வேலையினின்று ஓய்வு பெற்ற பிறகு, அவரது வேலைத் திறமையினையும், அயராது உழைப்பினையும் அறிந்து கொண்ட நம் கல்லூரி அவரைத் தன் பக்கம் ஈர்த்துக் கொண்டது. அவரும், தமது அறிவின் திறத்தாலும், பல்வேறு அலுவல் நுணுக்கங்களை அறிந்ததாலும், கல்லூரி அலுவலகப் பணி சிறக்கப் பல்வகையிலும், உதவினார், அவரது இவ்விழப்பு இக் கல்லூரிக்கு ஒரு பேரிழப்பே!

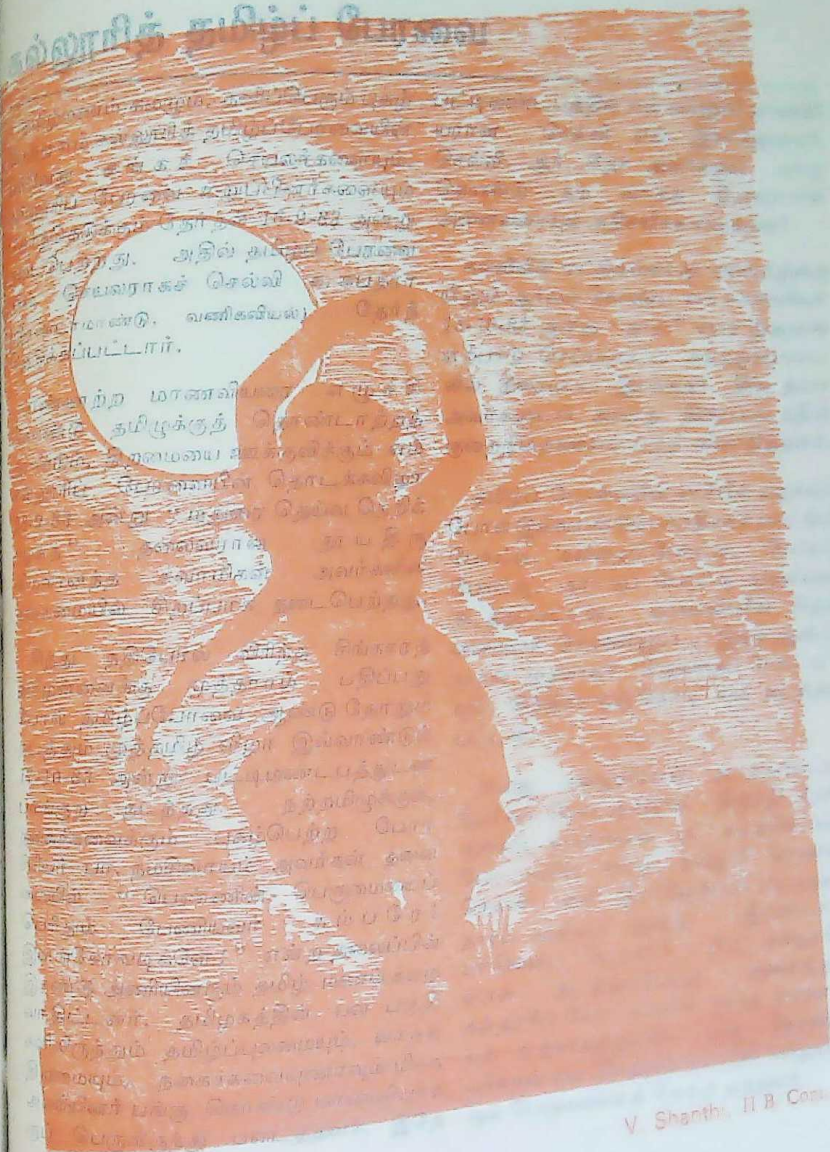
இவ்வறிக்கையின் வாயிலாக எம் மாணவியரும், ஆசிரியைகளும் பல துறைகளில் வளர்ந்து சமுதாய நிலையில் உயர்ந்து இருப்பது கண்கூடாகத் தெரிகின்றது.

எம் கல்லூரி, பட்டப்படிப்புக்கும், விளையாட்டிற்கும் மட்டுமின்றித் தற்கால நாட்டு நடப்பின் நலந்திற்குத் தேவையான சமூக விழிப்புணர்ச்சியையும் ஊட்டுகிறது. மேலும் மாணவியர் அன்பினையும், இந்திய பண்பாட்டுக் கல்வியினையும் உடன் சேர்த்து அளிப்பதால்

மாணவியர் பரந்த உலகில் பல்வேறுப் பட்ட வாழ்க்கைத் துறைகளில் சிறந்த இடத்தைப் பெற்றுத் திகழ்வதைக்காண்கின்றோம்.

கல்லூரி ஆசிரியைகள், அலுவலர்கள் ஆகியோரின் உற்ற துணையும் இடைவிடா உழைப்பும், மாணவியரின் ஒற்றுமையோடு கூடிய ஒத்துழைப்புமே இவ்வனைத்து வெற்றிகளுக்கும் காரணம் என்பது வெள்ளிடைமலை, தோன்றாத் துணையாக நின்று எங்கள் மாணவி

யருக்கு ஊக்கம் கொடுக்கும் மக்களுக்கும் இதில் பங்கு பொது அனைத்திற்கும் மேலாக, எங்கள் தேவைகளை உணர்ந்து, உடனுக்குடன் செயலாற்றி எங்களை மகிழ்விக்கும் நிர்வாகக் குழுவும் இக்கல்லூரியின் வளர்ச்சிக்குத் தூண்டுகோலாகத் திகழ்வது அனைவரும் அறிந்ததே. இக்கல்லூரி மேன்மேலும் வளர்ந்து பல சிறப்புகளைப் பெற்றுப் புகழ் பெற எல்லாம் வல்ல இறைவன் பேரருள் புரிவாராக :

கல்லூரித் தமிழ்ப் பேரவை

தமிழ்மணம் கமழும், தனிப்பெரும் புகழ் பெற்ற எம் கல்லூரித் தமிழ்ப்பேரவையின் பல்வேறு சங்கச் செயலர்களையும், கல்லூரிப் பேரவை உறுப்பினர்களையும் தேர்ந்தெடுக்கும் தேர்தல் 16-9-83 அன்று நடைபெற்றது. அதில் தமிழ்ப் பேரவையின் செயலராகச் செல்வி சு. சுபத்ரா (இரண்டாமாண்டு, வணிகவியல்) தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

எண்ணற்ற மாணவியரை எழுச்சி கொண்டு தமிழுக்குத் தொண்டாற்றத் தூண்டும், திறமையை ஊக்குவிக்கும் எம் கல்லூரிப் பேரவையின் தொடக்கவிழா 28-9-83 அன்று "மதுரை தெய்வ நெறிக் கழகத்" தலைவரான தூய திரு விமலானந்த சுவாமிகள் அவர்களின் தலைமையில் சிறப்பாக நடைபெற்றது.

சிந்து நதிபோல் விரிந்த சிங்காரத் தமிழன்னைக்கு முத்தாரம் பதிப்பது போல் தமிழ்ப்பேரவை ஆண்டு தோறும் நடத்தும் முத்தமிழ் விழா இவ்வாண்டும் 17-10-83 அன்று பட்டிமண்டபத்துடன் பாங்குற நடந்தது. நற்றமிழுக்கும், நகைச்சுவைக்கும் புகழ்பெற்ற பேராசிரியர் பா. நமசிவாயம் அவர்கள் தலைமையில் "பெண்ணின் பெருமையைப் பெரிதும் பேணியவர் கம்பரே! இளங்கோவடிகளே!" என்ற தலைப்பில் இரண்டு அணியினரும் தமிழ் மணம் கமழ வாதிட்டனர். தமிழகத்தின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் தமிழ்ப்புலமையும், வாதத் திறமையும், நகைச்சுவையுணர்வு மிக்க அணியினர் பங்கு கொண்டு மாணவியர்க்குப் பெருவிருந்து படைத்தனர். இதே

பட்டிமண்டபத்தில் எம் கல்லூரி மாணவியரான செல்வி என். இராஜேஸ்வரி, செல்வி ஆர். சீதா அவர்களும் பங்கு கொண்டு தம் வாதத் திறமையால் அனைவரையும் அதிசயிக்க வைத்தனர்.

கல்வியில் மட்டுமல்லாது கலைத்துறையிலும் ஆர்வம் கொண்ட எம் மாணவியர் 13-10-83 அன்று "தாய்" வார இதழால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட கலந்துரையாடலில் திரைப்பட இயக்குநர் திரு. துரை அவர்களுடன் அவரது திரைப்படத்தின் குறைநிறைகளைப் பற்றி விவாதித்தனர்.

தமிழ்ப் பேரவையின் சார்பில் வழக்கம் போல் இவ்வாண்டும் பாரதியார் பாட்டுப் போட்டி, கவிதைப் போட்டி, பேச்சுப் போட்டி, நாடகப் போட்டி முதலியன நடத்தப்பட்டன. மாணவியின் சிந்தனையைச் செம்மையூட்ட, இந்த ஆண்டு முதன் முதலாகச் "சிறுகதைப் போட்டி" யும் "செந்திக்க ஒரு நொடி" யும் நடத்தப்பட்டன.

எமது கல்லூரியால் நடத்தப்பட்ட பேச்சுப் போட்டிக்குரிய திருமதி தேவ் குன்வர் நானாலால் பட் சுழற்கேடயப் போட்டியில் எமது கல்லூரி மாணவி செல்வி என். இராஜேஸ்வரி (பொருளாதாரம் மூன்றாம் ஆண்டு) இரண்டாம் பரிசினைப் பெற்றார். பிற கல்லூரிகளால் நடத்தப்பெற்ற அனைத்துக் கல்லூரிப் போட்டிகளில் எமது மாணவியர் உற்சாகத்துடன் பங்கு கொண்டு பரிசுகள் பல பெற்றுத் தமக்கும் கல்லூரிக்கும் பெருமையைத் தேடித் தந்தனர்.

போட்டிகளில் வெற்றி பெற்றவர்களின் பட்டியல்

கல்லூரித் தமிழ்ப் பேரவையின் சார்பில் நடந்த போட்டிகள்

1. பேச்சுப் போட்டி

சி. சித்ரா

(இயற்பியல், இரண்டாமாண்டு)
முதல் பரிசு

உஷா சீனிவாசன்

(இயற்பியல், இரண்டாமாண்டு)
இரண்டாம் பரிசு

2. கவிதைப் போட்டி

கே. மீராபாய்

(வணிகவியல், மூன்றாமாண்டு)
முதல் பரிசு

சி. சித்ரா

(இயற்பியல், இரண்டாமாண்டு)
முதல் பரிசு

3. கட்டுரைப் போட்டி

கே. மீராபாய்

(வணிகவியல், மூன்றாமாண்டு)
முதல் பரிசு

என். புவனேசுவரி

(சுனிதம், இரண்டாமாண்டு)
இரண்டாம் பரிசு

4. பாட்டுப் போட்டி

எம். சுசீலா

(வணிகவியல், மூன்றாமாண்டு)
முதல் பரிசு

எஸ். லதா

(வணிகவியல், இரண்டாமாண்டு)
முதல் பரிசு

5. சிறுகதைப் போட்டி

எஸ். சுபத்ரா

(இயற்பியல், இரண்டாமாண்டு)
முதல் பரிசு

6. நாடகப் போட்டி

உஷா சீனிவாசன்

(இயற்பியல், இரண்டாமாண்டு)
இரண்டாம் பரிசு

இயற்பியல், (மூன்று ஆண்டுகளும்)
சிறந்த நாடகம்

மாஸ்லா சுகந்தி

தாவரவியல், மூன்றாமாண்டு)
முதல் பரிசு

எஸ். கல்பனா

(வேதியியல், இரண்டாமாண்டு)
இரண்டாம் பரிசு

7. 'சிந்திக்க ஒரு நொடி'

ஸ்ரீ லட்சுமி (இயற்பியல்)

என். விஜயலட்சுமி ,, முதல் பரிசு

எஸ். ஜயஸ்ரீ ,,

கே. விஜயா (வணிகவியல்) இரண்டாம்

என். மாலா (இயற்பியல்) பரிசு

எம். லதா (வேதியியல்)

கல்லூரிகளுக்கிடையிலான போட்டிகளில் வெற்றி பெற்றவர்கள்

1. தெய்வ நெறிக் கழகம்

கவிதைப் போட்டி

கே. மீராபாய்

(வணிகவியல், மூன்றாமாண்டு)
இரண்டாம் பரிசு

2. மாணவர் மன்றம்

கவிதைப் போட்டி

எம். மீனலோசனி

(வேதியியல், முதலாண்டு)
முதல் பரிசு

கதைப் போட்டி

எம். மீனலோசனி

(வேதியியல், முதலாண்டு)
இரண்டாம் பரிசு

3. பாவேந்தர் இலக்கியப் பேரவை

கவிதைப் போட்டி

சு. ஜயஸ்ரீ

(தாவரவியல், இரண்டாமாண்டு)
முதல் பரிசு

பேச்சுப் போட்டி

'சிந்திக்க ஒரு நொடி'

4. மாணவர் மன்றம்
(தருமாம்பாள் சுழற் கேடயம்)

பேச்சுப் போட்டி

5. காந்தி சமாதான நிறுவனம்

கட்டுரைப் போட்டி

6. பாரதியார் சங்கம்

கட்டுரைப் போட்டி

பேச்சுப் போட்டி

7. கீழ்ப்பாக்கம் மருத்துவக் கல்லூரி
அறுவைத் தமிழ்

8. திரைச் சுவை - வார இதழ்
"சிந்திக்க ஒரு நொடி"
(திரைப் படம்) பற்றி

உஷா சீனிவாசன்
(இயற்பியல், இரண்டாமாண்டு)
இரண்டாம் பரிசு

சு. ஜயபுரி
(தாவரவியல், இரண்டாமாண்டு)
மூன்றாம் பரிசு

சு. ஜயபுரி
(தாவரவியல், இரண்டாமாண்டு)
முதல் பரிசு

உஷா சீனிவாசன்
(இயற்பியல், இரண்டாமாண்டு)
மூன்றாம் பரிசு

தி. பாரதி
(ஆங்கில இலக்கியம்,
இரண்டாமாண்டு)
ஊக்கப் பரிசு

டி. வேட்புலிசீவரி
(வரலாறு, மூன்றாமாண்டு)
இரண்டாம் பரிசு

கே. மீராபாய்
(வணிகவியல், மூன்றாமாண்டு)
முதல் பரிசு

கே. மீராபாய்
(வணிகவியல், மூன்றாமாண்டு)
முதல் பரிசு

எஸ். சுபத்ரா
(வணிகவியல், இரண்டாமாண்டு)
ஊக்கப் பரிசு

எஸ். சாந்தி
(தாவரவியல், இரண்டாமாண்டு)
மூன்றாம் பரிசு

9. தமிழ் நாடு சுதந்திரப் போராட்ட
வீரர்கள் சங்கம்
கட்டுரைப் போட்டி

10. கிண்டி பொறியியற் கல்லூரி
"சைகை மொழிப் போட்டி"

11. சுத்த சன்மார்க்க சத்திய சங்கம்
பேச்சுப் போட்டி

12. தொலைக் காட்சி நிகழ்ச்சி
'சிந்திக்க ஒரு நொடி'

13. எம். ஐ. டி.
கவிதைப் போட்டி

ஆர். லட்சுமி
(வேதியியல், முதலாண்டு)
முதல் பரிசு

கே. மீராபாய்
(வணிகவியல், மூன்றாமாண்டு)
ஊக்கப் பரிசு

வி. எம். ஜெயபுரி (வணிகவியல்) } முதல்
கே. எல். கீதா ,, } பரிசு

ஓ. எம். மாலதி
(கணிதம், இரண்டாமாண்டு)
முதல் பரிசு

கே. பத்மலதா
(கணிதம், இரண்டாமாண்டு)
இரண்டாம் பரிசு

வி. எச். ஜயபுரி (வணிகவியல்) } முதல்
ஸ்ரீ லட்சுமி (இயற்பியல்) } இடம்
ஆர். லதா (கணிதம்) }

கே. மீராபாய்
(வணிகவியல், மூன்றாமாண்டு)
மூன்றாம் பரிசு

'சிங்களத் தீவினுக்கோர் பாலம் அமைப்போம்...'

பிரேமா சம்பத் குமார்,

துணைப் பேராசிரியை, பொருளியல்துறை.

போலீஸ் கமிஷனரிடமிருந்து ஃபோன் வந்ததும் அவசர அவசரமாகக் கிளம்பிய ஜெயவர்தமன், தன் மனைவி தங்கமணியைப் பார்த்து மீண்டும் ஒரு முறை எச்சரிக்கை விடுத்தான்... "இதோ பாரு தங்கமணி அனாவசியமா அந்தத் தமிழ் காரிச்சிக்கிட்டே பேசினாடு இருக்காதே... அந்தப்பாபுவை இங்கே சேர்க்காதே... நிலைமை சரியில்லே... அடுத்த மணி என்ன நடக்குமோ தெரியாது அவங்களோட பேசறதை விட்டு விரட்டு வீட்டுக்குள்ளேயே இரு நாள் வர்ரதுக்கு நேரமானாலும் ஆகும்..." என்றவன் 'ஷ்' வை மாட்டிக்கொண்டு அந்தக் காவலை வேளையில் ஜீப்பில் பறந்தான்.

பிரமை பிடித்தாற் போல் உட்கார்ந்திருந்த தங்கமணி,

"ஆச்சியம்மா... நான் 'அங்கிளை' இதாலே கடப்போறேன்... என் நான் இங்கே வரக்கூடாதுன்னு சொன்னா" என்ற பாபுவின் குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டான்.

எதிர் வீட்டு மல்லிகாவின், நான்கு வயது பாலகன் பாபு தங்கமணிக்கும் பிள்ளையாகத் தான் இருந்தான். எப்போதும் காலையில் அங்கு வந்துடுவான். அவன் வரும் வரை தானும் காவை 'டிபன்' சாப்பிடாமல் பாபுவின் வரவுக் காக்க காத்திருப்பான் தங்கமணி. அவன் வரா விட்டால் தானே சேன்று அவனைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து விடுவான். சிங்களவர்—தமிழர் என்ற பாபுபாபுன்றித் தங்கமணியும் மல்லிகாவும் உயிருக்குயிராய்ப் பழகினர். குழந்தைப் பேறு இல்லாத தங்கமணிக்கு மல்லிகாவின் மகன் பாபு அந்தக் குறை தெரியாமல் அடிக்கடி 'ஆச்சியம்மா' என்று கூறிக்கொண்டு மழலைப் பேச வந்து விடுவான். தங்கமணியும் பாபுவின் பேல் உயிரையே வைத்திருந்தான்

"பாபு... உனக்குன்னு இந்தத் துப்பாக்கி வாங்கிடுக்கேன்... இதாலே நீ 'கேப்' கடலாம்..." என்று சொல்லி அவனுக்கொரு அழகான விளையாட்டுத் துப்பாக்கி வாங்கிக் கொடுத்திருந்தான். அதை எடுத்துக் கொண்டு தான் இப்போது வந்து விட்டான்.

'ஆச்சி' எப்போதும் போல் 'கலகல' வென்று இல்லை என்பதைப் புரிந்து கொண்டவன், சயா தான் படுத்துபவனாகச்

"சும்மா... சொன்னேன் ஆச்சி... நான் 'அங்கிளைச்' கடமாட்டேன்" என்று கூறிக்கொண்டு அவள் மடியில் ஸ்வாதீனமாக அமர்ந்து கொண்டான்.

தங்கமணி தீவிரமான யோசனையில் இருந்தான். குழந்தையுடன் ஏதோ பேசினாளே தவிர உன்மனம் மட்டும் முதல் நாளிரவு தன் கணவன் சொல்லியதையே நினைத்துக் கொண்டிருந்தது இன்று இரவு தமிழர்களை அவர்கள் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருக்கும் போது சிங்களவர்கள் தாக்கப்போகிறார்கள். அதுவும் எப்படி? மிகவும் குரூரமாக! ராணுவமும் அதற்கு உளவாக இருக்கப் போகிறது உயிர்ப்போது போகப்போகிறது. அதைவிடப் பெரிதாக மதிக்கும் பெண்களின் கற்புமல்லவா பறக்கப் போகிறது. குழந்தைகளும் தாய்மார்களும் கர்ப்பினிகளும் ஆண்களும் பெண்களும் என்ன மாக அல்லலடப்போகிறார்கள்! தங்கமணி கணவனும் எப்படி இப்படி குரூரமாக மாறிப் போனான். ராணுவ வேலையை வேண்டாமே உதறிவிட்டு வராமல் அந்தக் கோரமான செயல்களில் அவனும் அவ்வளவு பங்கேற்போகிறான். வீடு வாசலை இழந்து பெற்றோர் உற்றோர்களை இழந்து எத்தனை குழந்தைகள் தவிக்கப் போகிறதோ ராமாயண காலத்தின்

வீடுகளை ஆஞ்சநேயர் தங்கமணியால் கண்ணீரைக்கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. தன் கழுத்திலிருந்த சேயினைக் கழற்றிப் பாபுவுக்கு அணிவித்தவன், 'இனி இந்த ஜன்மத்தில் எங்கே பார்க்கப் போகிறேன் என்ற நினைப்பில் அவனை அணைத்துக் கொண்டு முத்தமாகப் பொழிந்து விட்டு தலையசைத்து அவசர அவசரமாக விடைகொடுத்து அனுப்பினான்.

தான் சென்ற வருடம் மலேரியாவில் படுத்தப் படுக்கையாய் இருக்கையில் மல்லிகா தனக்குச் செய்த உபகாரத்தை நினைத்துப் பார்த்தான். குழந்தை பாபுவும் 'ஆச்சியம்மா' உங்களுக்கு உடம்பு சரியாபோயிற்று... நான் சாமிக்கிட்டே சொல்லியிருக்கேன்" என்று பழுவையாக உதிர்த்தும் நிழலாக ஓடியது.

இன்று இரவு தன் கணவன் வருவதற்குள் தன்னால் முடிந்ததைச் செய்து விட வேண்டும். தீவிரமாகச் சிந்தனை செய்தவன் ஒரு முடிவுடன் எழுந்தான்.

அந்தச்சின்ன தெருவில் மொத்தம் பன்னிரண்டு வீடுகள்தானிருந்தன. அதில் நான்கு வீடுகளில் தமிழர் இருந்தனர். இவர்களுக்குத் தனக்குத் தெரிந்த ரகசியத்தைச் சொல்லித் தப்பித்துச் செல்ல வழி செய்தேயாக வேண்டும். முதலில் இந்த மல்லிகாவையும் பாபுவையும் எச்சரித்தாக வேண்டும். பாவம்... இரண்டு நாட்களுக்கு முன் மல்லிகாவின் கணவன் டெல்லிக்குச் சென்ற போது இவர்களையும் அழைத்துச் சென்றிருக்கலாம் ஆனால்... திடீரென்று இப்படி வெறி முற்றிப்போகுமென யார்தான் எதிர்பார்த்திருக்க முடியும்... குழந்தை பாபுவை அழைத்துக் கொண்டு விட்டிருந்து "மல்லிகா" என்று அழைத்தபடி நுழைந்தான்.

ஒரு மணி நேரத்திற்கெல்லாம் நான்கு வீட்டுத் தமிழர்களும் மற்றவர்களுக்குச் சந்தேகம் வராதபடி அதிமுகுகியமானவைகளை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு சிங்களவ உடையில ஆற்றில் படகினைச் செலுத்தி விரைந்த தொடங்கினர்.

பாபுவும் மல்லிகாவும் படகில் அமர்ந்ததும் தங்கமணியால் கண்ணீரைக்கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. தன் கழுத்திலிருந்த சேயினைக் கழற்றிப் பாபுவுக்கு அணிவித்தவன், 'இனி இந்த ஜன்மத்தில் எங்கே பார்க்கப் போகிறேன் என்ற நினைப்பில் அவனை அணைத்துக் கொண்டு முத்தமாகப் பொழிந்து விட்டு தலையசைத்து அவசர அவசரமாக விடைகொடுத்து அனுப்பினான்.

விட்டிருந்து நுழைந்த தங்கமணி தான் அடுத்துச் செய்ய வேண்டியதென்ன என்பதைச் சிவமணி நேரம் சிந்தித்தான். எப்படியும் மல்லிகாவும் பாபுவும் மற்றவர்களுடன் இன்றிரவுக்குள் தப்பித்து விடுவார்கள். கலவரம் பரவுவதற்குள் நிச்சயமாக அவன் டெல்லி சென்று விடுவான். இனி, தனக்குத் தெரிந்த தமிழர்களுக்குக் கெல்லாம் எச்சரிக்கை செய்தாக வேண்டும் என்று நினைத்த தங்கமணி, நம்பிக்கைக்குகந்த இரண்டு சிங்கள பெண்களையும் உடனழைத்துக் கொண்டு தெரிந்த தமிழர்களின் இல்லங்கள் தோறும் சென்று நடக்கப்போகும் கலவரத்தைச் சொல்லித் தனக்குத் தெரிந்த உபாயத்தையும் சொன்னான் சிலர் நம்ப மறுத்தனர், நம்பிய சிலர் தப்புவதற்கு வழியென்ன என்பதைச் சிந்தித்து செயல்படத் தொடங்கினர்.

மாவைவரை சுற்றிவிட்டுத்தன் கணவன் வருவதற்குள் தன் வீடு வந்து சேர்ந்தான் தங்கமணி. சோர்வும் பியும் கணாப்பை அநிகப் மடுத்தின. 'தொப்' பின்று கட்டிலில் படுத்தவன் கண்களை முடிவான்... 'ஃபோன்' அவறியது, கணவன் ஜெயவர்தமன்தான் ஃபோன் செய்தது என்று இரவு நனக்கு மிக முக்கிய செய்து வேலை இருப்பதாகவும் அவனைவிட்டைப் மாண வேலை இருப்பதாகவும் பரியமமா பூட்டிக் கொண்டு பாதுகாப்பாகப் பெரியமமா விட்டுக்குப் போய் இருக்கும் படியும் சொல்லி ஃபோனை வைத்தான்.

ஒரு முடிவுக்கு வந்ததங்கமணி விட்டைப் பூட்டி விட்டு வாசலுக்கு வந்தான் யாரும் தன்னைக் கவனிக்கவில்லை என்பதனை உறுதிபடுத்திக் கொண்டவன் மீளமீள ஒடி மல்லிகாவின் வீட்டிற்குள் சென்று தமிழர்களைக் கொண்டான். விட்டிற்குள் சென்று தமிழர்கள் வந்தனர். பாவம்... விட்டிற்குள் சுற்றிச் சுற்றி வந்தான். பாபுவும் மல்லிகாவும் சாமான்கள் அப்படி அப்படியே போட்டு விட்டு உயிர் தப்பினால் போதுமென்று போய்விட்டான்... எத்தனை ஆசையுடன் போய்விட்டான்...

Getting acquainted — Dr. Rajkumar leading the way

AND

With Our Chairman

சிவகாமியின்

அவலம்

ந. வத்ஸலா.
பொருளாதாரம்.
இரண்டாம் ஆண்டு.

“கீதா” “கீதா” என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டே வந்தாள் கீதாவின் அம்மா சிவகாமி, உள்ளே டிரஸ் செய்து கொண்டிருந்த கீதா திரும்பினாள். “சாதம் ஆறிடப் போறது சீக்கிரம் சாப்பிட வா” என்று கூப்பிட்டாள் சிவகாமி. எல்லாம் தெரியும் வருகிறேன் “என்று பதிலளித்தாள் கீதா “உனக்கு ஆறினால் பிடிக்காதே குதின்னு குதின்னு குதிச்சு கத்து வாயேன்னு கூப்பிட வந்தேன்”. ஆமாம் நான் குதிக்குதின்னு குதிச்சுண்டு குச்சுப்புடி ஆட போறேன், நான் கத்தறது தான் எனக்குப் பாட்டு, போம்மா வேலையைக் கவனி “ என்று செல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே, சங்கரன் உள்ளே நுழைந்தார்.

“என்ன சிவகாமி, காலங்காத்தாலே என்ன தகராறு அவளோட ”? “பாருப்பா சாப்பிட வான்னு கூப்பிட்டா, இதோ வரேன்னு சொன்னதுக்குத்தான் என்னை என்ன என்னமோ திட்டாரப்பா அம்மா” என்று இவ்வளவு நேரம் காட்டிய அதிகாரக் குரலை மாற்றி அழும் குரலில் சொன்னாள் கீதா. கீதாவின் அழும் முகத்தைப் பார்த்து சங்கரன், “சின்ன சின்ன விஷயத்துக் கெல்லாம் சண்டைப் போட்டு அமர்க்களம் பண்ணி அவள் மனசைப் புண்படுத்தாதே சமையல் செய்யறதுதானே உன் வேலை முடிந்தால் சாப்பிட்டுக்கிறோம் இல்லைன்னா ஓட்டலிலே பார்த்துகறோம், நியே மொத்தத்தையும்

கொட்டிக்கோ” என்று கோபமாகக் கத்தி விட்டு, கீதாவையும் அழைத்துக் கொண்டு வெளியிலே கிளம்பி விட்டார்.

கீதாவின் தம்பி பிரகாஷ், தன் அறையில் தலவாரிக் கொண்டிருந்தான். சிவகாமி உள்ளே நுழைந்ததைப் பார்த்தவன் அவளிடம் “எனக்கு ஸ்கூலுக்கு மணியாகி விட்டது. நான் கான்மணிலே சாப்பிட நேம்மா, போயிட்டு வாறேன்” என்று கிளம்பி விட்டான். சிவகாமி தனித்து விடப்பட்டாள். அவள் பக்கத்தில் குடியிருக்கும் யாருடனும் பேசமாட்டாள் தன்னுடைய கடந்த காலத்தை நினைத்துப்பார்த்தாள்.

கீதா தனது 5 வயது வரை தன் அம்மாவை விட்டுப் பிரியாமலேயே தன் இருந்தாள். சங்கரன் பிஸினஸ், பிஸினஸ் என்று அலைந்து கீதாவைக் கவனிக் காததும் இதற்குக் காரணம். பிறகு, காத்தும் இதற்குக் காரணம். பிறகு, சிறிது காலங்கள் சிவகாமி உடல் நலம் சரியில்லாமல் மருத்துவ மனையில் இருந்ததால் கீதா தன் தந்தையுடனே ஓட்டிக் கொண்டாள். சங்கரன், கீதாவிடம் சிவகாமியைப் பற்றிப் பலவாருக்கக் கூறியதிலிருந்து கீதாவின் பிஞ்சு உள்ளத்தில் அம்மாவிடமிருந்த ஆசை வலியெய்து, தன் தாய்ப்படிப்பில்லாதவள், அறிவில்லாதவள் என்று நினைத்து, என்னத்தை வலுப்

படுத்திக் கொண்டாள். நாளடைவில் அதுவே விசுவரூபம் எடுத்து அதனையே தன் அம்மாவிடம் காட்டத் தொடங்கினாள்.

ஒரு நாள் சிவகாமி கீதாவிடம், "ஏண்டி கீதா இவ்வளவு நேரம்? விளக்குக் கூட வைச்சாச்சு நீ இன்னும் காணமேன்னு எல்லா சாமிக்கிட்டேயும் வேண்டியண்டிருக்கேன்" என்றாள். "சினிமாவுக்குப் போயிட்டு வந்தேன் லேட்டாயிடுத்து அதுக்கு எதற்குப் பெரிய இராமாயணம் இழுத்திண்டிருக்கே", "நன்னாருக்கே பெண்பிள்ளை வெளியிலேபோனா நெருப்பத்தான் கட்டிண்டு உட்கார்ந்திருக்க வேண்டியிருக்கு" என்றாள் சிவகாமி. அதற்குக் கீதா, "நான் என்ன தனியாவா போனேன் என்பாய் பிரண்டோடத்தானே! அதற்கு என்ன பயம்" என்றாள். அதற்குச் சிவகாமி, "அதான்டி பயம் இதப்பாரு, நான் சொல்றதை நன்னா கேட்டுக்கோ கடையிலே ரெடிமெடு டிரஸ் வாங்கிறயே அது ரொம்ப விலை. அதே துணி விலை போகாம வீதிக்கு வந்துட்டா அது எவ்வளவு 'சீப்பா' இருக்கும் தெரியுமா? அதுபோலதான்டி பெண்ணோட வாழ்வும். ஒரு பெண் உயர்ந்த நிலையிலே இருக்கறப்போ அவளுக்கு மதிப்பு. ஆனா அவளே கால் தவறி சாக்கடையிலே விழுந்துட்டா அவளுக்கு மதிப்பில்லை ரெம்ப 'சீப்பா' போயிடுவா" என்றாள் சிவகாமி. "ஆமாம், ரொம்ப தெரியும் உனக்கு அறுக்காதே போ" என்றாள் கீதா. "நான் ஒன்னும் அறுக்கலேடி பொதுவா தெரிஞ்சுக்க வேண்டியது தான் சொன்னேன், போகப் போக இதைல்லாம் அனுபவத்திலே தெரிஞ்சுப்பேகிதா, இதெல்லாம் பொது அறிவு" என்றாள் சிவகாமி. "பொது

அறிவா? அதப் பற்றி நீ பேசறியா? பேசு, நான் கேக்கறேன் சொல்லு ENICEF, U.N.O. UNIESCO இதெல்லாம் என்ன தெரியுமா? உனக்கு எங்கே இதெல்லாம் தெரியுமா? போறது, பாட்டி மாதிரி பேசு தெரியும், அப்பா சொன்ன மாதிரி" என்றாள் கீதா. "சீ, நீ சொன்னியே, நான் தான் இந்த வீட்டுக்காரி மாதிரி இன்னு உன் பிரண்டைக் கிட்டே அப்படின்னா எனக்கு எப்படி இதெல்லாம் தெரியும், சீ! சீ! நீ பொண்ணையிலை உனக்கே எல்லாம் புரிஞ்சு வந்தாலே ஒழிய நீ திருந்த மாட்டே உன்கிட்டே சொல்றது விட செஷ்னுக் கிட்ட சொன்னா அதுவாவது அசையுமோ என்னமோ?" என்றாள் சிவகாமி. சிவகாமி திட்டியதால் வெகு வேகமாகச் சென்று தன்னுடைய அறையின் சுதவைப் பட்டென்று அடித்துச் சாத்தித் தாழ்ப்பாள் போட்டுக் கொண்டாள் கீதா. இராத்திரி முழுவதும் அழுதாள் சாப்பிடவும் இல்லை.

மறு நாள் வெள்ளிக்கிழமை, முதல் நாள் சிவகாமி திட்டியதை நினைத்து அழுது அழுது வீங்கி இருந்த கீதாவின் முகத்தைப் பார்த்த சங்கரன், "என்ன டார்லிங், என்ன ஆச்சு உனக்கு சொல்லுடா" என்றார். அப்பொழுது அங்கு வந்த சிவகாமி சங்கரன் இருப்பதைப் பார்க்காமலேயே, வெள்ளிக்கிழமையும் அதுவுமா காலங்கார்த்தாலே எதுக்கு இப்படி அழுதுண்டிருக்கே, மூதேவிதான் வருவா சீக்கிரம் எழுந்தீடு" என்றாள். இதைக் கேட்ட கீதா ஓர் வென்று பலமாகக் கத்தி அழ ஆரம்பித்தாள். அதைப்பார்த்த சங்கரன், கீதாவின் அழுகையைத் தாழ்மாட்டாமல், மூதேவீ நீதாண்டி வேறு யாருமில்லை" என்று அவர் தன் மனைவியைத் திட்டி, கீதாவும் தன் பங்கிற்கு அவருடன் சேர்ந்து தானும் திட்ட ஆரம்பித்தாள்.

அப்போது அங்கு வந்த பிரகாஷ், சங்கரனைப் பார்த்து, "பெண்களின் அடிமைத்தனத்தைப் பற்றி வெளியில் பேசும் நீங்கள், மனைவியையே அடிமைப் படுத்துவது வெகு ஜோர்... சே! சோஷியலா பழகறேன்னு சொல்றயே, அதுக்கு அர்த்தம் தெரியுமா உனக்கு, வீட்டிலேயே சுறுசுறுக்கப் பழகத் தெரியாத உனக்கு வெளியிலே பழக மட்டும் எப்படித் தெரியும். நேத்து அம்மாகிட்டே விளக்கம் கேட்டாயே அதுக்கு விளக்கம் நான் சொல்கிறேன், நான் கேக்கறதுக்கு நீ பதில் சொல்:

"காண முயலெய்த அம்பினில் — யானை பிழைக்க வேல் ஏந்தலினிது" —

முயல கொன்னு வச்சுண்டிருக்கிற வேலை விட, யானையைத் தப்பிக்க விட்ட வேல் ஏந்தல் நல்லது. வலியார் கிட்டே போ மெலியார் கிட்டே போகாதேன்னு மறை முகமாகச் சொல்றது இது. இது தெரியாது உனக்கு, தெரிஞ்சா ஏன் அம்மாகிட்டே சண்டைக்குப் போவே" என்றாள் அப்போது தான் சங்கரன் சிவகாமியின் கன்னத்தில் ஓங்கி அறைந்தான் "பிள்ளையை வளர்த்த வட்சணத்தைப் பாரு, எதிர்த்துப் பேசி எங்களையே மடக்கத்துக் கொடுத்து இருக்கே, இதக்கவிர உனக்கு என்ன தெரியும்? சுத்த காட்டு மிராண்டி" என்று கூறி சங்கரனும் கீதாவும் வெளியில் சென்றனர்.

சிவகாமி அழுவதைப் பார்த்த பிரகாஷ், "எனக்குச் சாதம் போடம்மா அவாளைப் பத்திக் கவலைப் படாதே. ஓட்டல்லே நன்னா சாப்பிடுவா நீயும் என்னோடு சாப்பிடம்மா," என்று கூறி சிவகாமியின்

கன்னத்தில் வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்தான். "பிரகாஷ் கண்ணா, இப்படியெல்லாம் நீ பெரியவாகிட்டே பேசக் கூடாது. அப்பாதானே உனக்கு எல்லாம் பண்ணார் அவரை அப்படியெல்லாம் பேசக்கூடாது" என்றாள் சிவகாமி.

"இன்னா செய்தாரை ஒருத்தல் — அவர் தான நன்னயம் செய்து விடல்" —

திருக்குறள் தானே செல்லியிருக்கிறார் வள்ளுவர். அதனாலே நீ சமத்தா படிச்சு, நல்ல பொறுப்பான பதவியிலே இருக்கணும் இதுதான் என்னுடைய ஆசை, ஆசிர்வாதமும் அதுதான் நிறைவேற்று வாயா?" என்றாள் சிவகாமி. அதற்குப் பிரகாஷ் "நிச்சயமா நிறைவேற்றுவேன் என்றான். இன்னிக்குதான்டா இப்பமும் துன்பமும் ஒண்ணா அனுபவிச்சிருக்கேன் சரி, நாழியாயிடுத்து நீ ஸ்கூலுக்குப் போயிட்டு வா" என்றான்.

ஆரம்பத்திலிருந்தே சங்கரனுக்குச் சிவகாமியைப் பிடிக்காததால் அவனைப் பல வகையிலும் துன்பப் படுத்தினார். இவற்றை எல்லாம் பல நாட்களாகச் சசிக்க முடியாமல் அனுபவித்துக் கொண்டு புண்பட்டு, ரணமாகி போன சிவகாமியின் மனம் பலவற்றையெல்லாம் அசைப்போட்டது. கடையில் அவளுடைய தீர்மானம் வென்றது. அக்கம் பக்கத்தில் உள்ளவர்களுக்கு எல்லாம் சிவகாமியின் இறப்பு (மண்ணெண்ணெய்க்குளிப்பு) புதிராக இருக்க, பிரகாஷுக்குப் புரிந்த காரணத்தால் அடக்க முடியாத அழுகையுடனே சிவகாமியின் அவமான முடிவு போல் எத்தனை தாய்மார்களின் முடிவு நடக்குமோ? என எண்ணிக் கொண்டே தன் தாயின் இறுதிச் சடங்குகளைக் கவனிக்க ஆவன செய்தாள்.

அவர் இராமர் நான் சீதை

சு. சுபத்ரா,

இரண்டாமாண்டு வணிகவியல்.

“கண்ணம்மா ஏபுள்ளே கண்ணம்மா” என்று பக்கத்து வீட்டுப் பாட்டி அழைக்க “இதோ வாரேன் பாட்டி” என்று கண்ணாடியில் தன் அலங்காரத்தை ரசித்து விட்டு வந்தாள் கண்ணம்மா. ‘இந்தக் கிராமத்திலேயே எங்க கண்ணம்மா தான் எட்டாப்பு வரப்படிச்சிருக்கு’ என்று பெருமையுடன் பேசுவாள் பக்கத்து வீட்டுப் பாட்டி, கண்ணம்மாவிற்கு மேலே படிக்க ஆசை தான், ‘வயசுக்கு வந்த பொட்டபுள்ள வெளியிலே போறதாவது ஊருல நாலு பேரு நாலு விதமா பேச மாட்டாக’ என்று அவள் தாய்தான் அடக்கிவிட்டாள். அவள் படிப்பு வீட்டின் நாலு சுவருக்குள்ளே முடக்கி விட்டது என்றாலும் பக்கத்து வீட்டுப் பாட்டித் தான் இராமாயணம் படிக்கச் சொல்லி, கேட்டுப் பயன் படுத்திக் கொண்டாள். அன்றும் அவள் அழைத்தது இராமாயணம் படிக்கத்தான்.

“இராமன் ஏகப்பத்தினி விரதன் இந்தப் பிறவியில் வேறு எந்தப் பெண்ணையும் சிந்தையாலும் தொடேன்” என்று சத்தியம் செய்து கொடுத்தார்.....” என்று ராகம் போட்டு நிறுத்திய கண்ணம்மா “என் பாட்டி ஏகப்பத்தினி விரதன்னா என்ன?” என்று கேட்க, “அடி மக்கு மூதேவி” என்று செல்லமாக வைத்து விட்டு, ‘கட்டினவளை வுட்டுட்டு வேற பொம்பளைய பார்க்கக்

கூட மாட்டேன்னு சொல்றாரு ராமரு. ஏபுள்ளே கண்ணம்மா உனக்குக் கூட இராமன் போலப் புருசன் வாய்ப்பான்” என்று குறும்பாக ஆசீர்வதித்து விட்டுப் பொக்கை வாயை மூடிக்கொண்டு சிரித்தாள். “போ! கிழவி உனக்குப் படிக்க காமிச்சா இதுவுன் சொல்லுவே, இன்ன முன் சொல்லுவே” என்று வெட்கத்துடன் திட்டிவிட்டுப் போனாள் கண்ணம்மா.

‘இராமனைப் போலப் புருசன்’ அப் போது பாட்டியைத் திட்டிவிட்டாலும் கண்ணம்மாவின் மனதில் அதுவே ரீங்கார மிட்டது. ‘எனக்கு வர்புருஷன் ராமன் போல இருக்கணும்’ என்புருஷன் எனக்கு மட்டுமே சொந்தம்’ என்று கனவுலகில் மூழ்கிப் போனாள் கண்ணம்மா. அதிலிருந்து கோவிலுக்குப் போகும் போதெல்லாம், “மாரியாத்தா எனக்கு நீதான் இராமனைப் போலப் புருஷனைக் குடுக்கணும்” என்று வேண்டி நிற்பாள்.

கண்ணம்மாவின் தந்தை தன்னால் இயன்ற சம்பந்தத்தைப் பிடித்து அவளுக்குக் கட்டிவைத்து தன் கடனை முடித்தார். அன்று முதலிரவு, ஏகப்பட்ட எதிர்ப்பு களுடன் கண்ணம்மா அறைக்குள் நுழைந்தாள். “வா புள்ளே கண்ணம்மா, இப்படி உட்கார்” என்றவனை அப்போதுதான் முதன் முதலாகப்பார்த்தான் கண்ணம்மா

வின் அழகிற்கேற்ற அழகன் தான். ‘என்ன புள்ளே கண்ணம்மா, பேச மாட்டே”, படப்பட்புடன் நிமிர்ந்த கண்ணம்மா “வந்து..... வந்து” என்று இழுத்தாள். “என்னைப் புடிச்சிருக்கா புள்ளே” என்று கேட்ட கணவனிடம் தன்னுடைய ஆசையைச் சிரமப்பட்டு வெளியிட்டாள் “நீங்க..... நீங்க இராமரைப் போல இருக்கணும் வேற எவனையும் மனசாலக் கூட நினைக்க மாட்டேன்னு சத்தியம் பண்ணிக் குடுக்கணும் மச்சான்” என்றதும் “அதுக்கென்ன புள்ளே” என்று அவள் தலையில் அடித்து! அவள் சத்தியம் செய்ததும், பூரித்துப் போனாள் கண்ணம்மா “அவர் இராமர் நான் சீதை” என்று சொல்லிப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டாள்.

“கண்ணம்மா” என்று அழைத்துக் கொண்டே வந்தான் அவன் கணவன் வீரய்யா. கொதிக்கும் சாம்பாரைத் தாளிக்காமல் அப்படியே போட்டு விட்டு வந்தாள் கண்ணம்மா. கணவனின் மீது அத்துணை அன்பு, பக்தி! “என்னங்க” என்று கேட்டவளிடம் “இந்தா புள்ளே பூவு” என்று பூவைக் கொடுத்தவன், “கண்ணம்மா “வெள்ளாமைக்கு அவசரமா பணம் வேணும் உன்னோட அப்பன் கிட்டே கேட்டு வாங்கியாந்து கொடேன்” என்றதும், “அதுக்கென்ன மச்சான்! இன்னிக்கே போய் வாங்கியாறேன்” என்று அப்பொழுதே புறப்பட்டாள். தாய்விடு நோக்கி, “என் கண்ணம்மா சீதையாகும்” என்று அவளைக் கொஞ்சினான், வீரய்யா. “போதும், மச்சான்” என்று கிளம்பினான்.

“ஏம்மா உனக்குப் பின்னாடி இருக்குற புள்ளைகளுக்கு நான் கவியாணம் கட்ட

வேண்டாமமா? ஏற்கனவே அதிகமாகக் கடன்” என்ற தந்தையிடம், “அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது இப்பவே வேணும்” என்று பிடிவாதம் செய்து பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு போனாள் கண்ணம்மா.

நாளாக ஆக ஒரு முறை இரு முறையாகி பின் கணக்கே இல்லாமல் தந்தையிடம் பணம் வாங்கிக் கொண்டு போனாள். கடன் தொல்லை தாங்காமல் அந்த ஊரை விட்டே கிளம்பி விட்டனர் கண்ணம்மா அவன் குடும்பத்தினர். கண்ணம்மாவின் அபு இந்த நிகழ்ச்சிகளினால் என்றும் குறைந்து விடவில்லை. “அவர் இராமர்” என்ற எண்ணமே அவளுக்கு உயர்ந்து நின்றது. வீரய்யாவைப் பற்றி யாராவது ஏதாவது சொல்லி விட்டால் அரிவாளை எடுத்துக் கொண்டு வெட்டுமளவிற்குக் கூட போய்விடுவாள் கண்ணம்மா. ஒரு நாள் வீரய்யா தன் கையை வேசாக வெட்டிக் கொண்டதற்காக ஒரு நாள் முழுதும் தூங்காமல் அழுது கொண்டிருந்தாள். “கண்ணம்மா சோறப்போடு புள்ளே” என்றதும் அவனுக்கு மட்டுமே உண்ணும் அளவு இருந்தச் சோற்றைப் போட்டு விட்டு மகிழ்ச்சியுடன் அவன் உண்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் பட்டியலுடன்.

“கண்ணம்மா அடியே, இங்க வாடி” என்றவனின் வார்த்தை குழறுவது கண்டு திகைத்தாள். அவன் குடித்து விட்டு வந்திருப்பதைப் புரிந்து கொண்டாள். “மச்சான்! உங்களுக்கு ஏன் மச்சான் இந்தப் பழக்கமெல்லாம், உடம்பு என்னத் தக்காகும்” என்றவனின் கன்னத்தில் அறை விழுந்தது கண்ணம்மாவிற்குக் கண்ணீர் வரவில்லை. மாறாகத் தன் கணவனிடம், அதுவும் இராமனைப் போல்

இருக்கும் கணவனிடம் அடிவாங்குகொடுத்து வச்சிருக்கணும் என்று மகிழ்ந்தாள். மெதுவாக அவனைத் தாங்கி, சாப்பிட செய்து படுக்க வைத்தாள்.

தினந்தோறும் அவள் அடிவாங்குவதும் அவன் குடித்து வருவதும் வழக்கமாகி விட்டது. கண்ணம்மாவின் மனம் மட்டும் அவனிடமிருந்த அன்பைக் குறைத்துக் கொள்ளவில்லை. கணவன் பட்டினிக் கிடக்கக் கூடாதே என்பதற்காக ஒவ்வொரு நகையையும் விற்பவள், விற்க எதுவும் இல்லாத போது தனது உழைப்பால் தன் கணவன் பட்டினியால் வாடாமல் பார்த்துக் கொண்டாள்.

“என்டி கண்ணம்மா” என்று வாயில் புகையிலையை அடைத்துக் கொண்டு வரும்எதிர் வீட்டு ராஜத்தைப் பார்த்ததும் இவள் ஏதோ வம்பு பேசத்தான் வருகிறாள் என்பதைப் புரிந்து கொண்டாள். “என்னக்கா வேணும் சீக்கிரம் சொல்லு என் மச்சான் பசியோடு வரும்” என்றதும், அடக்க முடியாமல் சிரித்தாள் ராஜம். கோபத்துடன் கண்ணம்மா, “சொல்ல வந்தத சொல்லிட்டுப் போ” என்றாள். ‘அடியே! உன் புருசன் தான் முக்கு வீட்டுக்காரிய வச்சுக்கிட்டு இருக்காணாம்ல. அவபேரு கூட சரசுன்னு நினைக்கிறேன்” என்றதும் ராட்சசியானாள் கண்ணம்மா. “அக்கா” என்று அவள் கத்தியக் கத்தில் அதிர்ந்து போன ராஜம், “நான் ஏன்டி பொய் சொல்றேன் ஓம் புருசன் அழகுக்கு எவளும் இழுக்காம என்ன செய்வா” என்று சொல்லி விட்டு ஓடியே போய்விட்டாள். அவன் சொன்னதைப்பற்றிக் கவலைப்படாமல் சமைத்து முடித்து கணவனுக்காகக் காத்திருந்தாள் கண்ணம்மா.

வழக்கம் போலக் குடித்துவிட்டு வந்த கணவனைத் தள்ளாடாமல் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டாள், “சரசு... சரசு எனக்குச் சாப்பாடு போடுறியா” என்று குழறிய படியே கேட்டான் விரய்யா. அடுத்த நிமிடம் அவனைத் தன் கைப் பிடியிலிருந்து கீழே போட்டாள் கண்ணம்மா. அவன் கத்த கத்த பேய் பிடித்தவள் போல்சட்டை செய்யாமல் வெகு நேரம் இருந்தாள். புருஷனைப் போட்டு உலுக்கினாள். “எத்தனை நாளா இந்தச் சகவாசம் இராமன், இராமனு சொல்லி ஏமாத்துவியே” என்று கத்தினாள். உடனே குடியிலும்சிரித்த விரய்யா “போடி என் அழகுக்கு எத்தனைப் பேரை வேணா வெச்சுக்குவேன். நீ யாருடி அதைக் கேக்க” என்றான். கண்ணர் வற்ற அழுத கண்ணம்மாவிற்கு அடுப்பில் தீயும் வாசனைத் தெரிய, அப்பொழுதுதான், அப்பளத்திற்கு வைத்த எண்ணெய்யை இறக்காதது ஞாபகம் வந்தது. எண்ணெய்ப் படுவேகமாகக் கொதித்தது. கண்ணம்மா இன்னும் சிறிது எண்ணெய்யை ஊற்றிக் கொதிக்க வைத்தாள். ஏதோ பச்சிலையை அம்மியில் அரைத்து வைத்துக் கொண்டாள். அது வரை கொதித்துக் கொண்டிருந்த எண்ணெய்யைப் போல் அவள் உள்ளமும் கொதித்தது. ஒரு துணியால் அந்த எண்ணெய்ச் சட்டியை எடுத்துக் கொண்டு போய் அவன் முகத்தில் கொட்டினாள். துடித்த விரய்யா, குடிபோதைத் தெளிந்து விடக் கதறினான். “இந்த அழகு தானே உன்னைச் சத்தியத்திலிருந்து மீறவைச்சது இனி அது உனக்கு வேண்டாம்” என்று கதறிய கண்ணம்மா, பச்சிலை வைத்துக் கட்டினாள். இனி, சரியானாலும் அந்தச் சரசுவும் விரய்யாவை அண்டமாட்டாள் எப்போழுதும் அவன் இராமன்! இவன் சீதை!.

எது கவிதை ?

ரெ. நவீனி

இறுதியாண்டு, பொருளாதாரம்.

“கண்ணில் ஒளியுடையீர்! கருத்தில் தெளிவுடையீர்! எண்ணத்தில் தேக்கும் செவிச்செல்வம் பெற்றுடையீர்! எண்ணிக்கையை வைத்து எண்ணத்தைக் கலையாக்கும் வண்ணச் சொல் கவை புதுக்கும் “வித்தகர்” கவியரங்கில் எண்ணிக்கையை அழித்து என் எண்ணத்தைப் “பாடி” ஆக்கும் கண்ணமாம் பூச்சியத்தைக் கவியென இக் காலக் கவிகள் கூறுவதைப் பிதற்றிடுவேன் பொருத்தருள்வீர்!

பாட்டிற்குள் பாட்டெடுக்கும் திறமையுள்ள பாவலர்களான கம்பரும், பாரதியும், பாரதிதாசனும், கண்ணதாசனும் வாழ்ந்த நம் தமிழ் நாட்டில், பாட்டினைப் பாராட்டுவதற்குக் கூடத் தகுதி அற்றப் பாடல்களைப் பாடுகின்றனர் இக் காலப் பாவலர்கள்; அவர்களைப் பாவலர்கள் என்று கூறுவதைக் காட்டிலும் “பா” அவலர்கள் எனக்கூறுவதே பொருந்தும்.

“பாட்டிற்குள் பாட்டெடுத்தான் கவிச்சுர்வர்த்தி கம்பன் அந்தப் பாட்டினையே பாவையெனப் பாலித்துப் பாடினான் பாரதி கட்டுத் தறியினையும் கவிபாடவைப்பான் கம்பன் காட்டிற்குள் வாழும் விலங்கினையும் ஓடவைப்பர்” இக் காலக் கவிகள்,

இவர்களை

இக் காலக் கவிகள் என்பதனைக் காட்டிலும் கவிதையினைக் கொல்லும் “கால”க் கவிஞர்கள்

என்று கூறுவதே பொருந்தும்,

“கடலினையும் நங்கையென்று பாலித்தான் அப்பாரதி ஆனால் நங்கையையும் நாய்களைப் பாலிக்கின்றனர்”

இக்காலக் கவிகள்.

இவர்களின் கவிதையும் ஓர் கவிதையா? “நடக்கும் என்பார் நடக்காது; நடக்கா தென்பார் நடந்துவிடும்”

என்று பாடிய கண்ணதாசனின் பாடல் ஓர் கவிதையா ?
இல்லை,

“ஆங்கிலக் காற்றினையே
அணைக்கத் துடிக்கும்
அலங்காரக் கவிதைகளையே” தரும்

இக்காலக் கவிஞர்களின் கவிதையும் ஓர் கவிதையா ?
“எண்ணிய முடிதல் வேண்டும்
நல்லவே எண்ணல் வேண்டும்
திண்ணிய நெஞ்சம் வேண்டும்
தெளிந்த நல் அறிவு வேண்டும்”

என்று பாடிய பாரதியின் கவிதை ஓர் கவிதையா ?
இல்லை, இக்காலக் கவிஞர்களின்

“ வெள்ளரிக்காய்ப் பிஞ்சு ஒண்ணு
வீதியிலே ஆடுதுன்னு.....”

என்று பாட்டில் சந்தங்கள் இல்லை யெனினும்
பாட்டின் பொருள் மனத்தில் கூட நிலைத்து நிற்காமல்

“ திரையளவு கடலளவு பரந்துள்ள
நிறை கலைச் செல்வத்தைக்
காலத்திற்கும் கட்டிக்காக்க வேண்டிய
கட்டுப் பாடுடைய மாணவ, மாணவிகளைக்
கோலம் பல கொண்ட தன் கவிதைகளால்
காதல் என்ற சொல்லுக்கே அர்த்தம் புரியாமல்
மூன்று கோணச் சின்னத்தை ஈரெட்டு வயதில்
நாடச் செய்கின்றனர்”

இக் காலக் கவிஞர்கள், இவர்களின் கவிதையும் ஓர் கவிதையா ?
இக்காலக் கவிஞர்கள், பாரதியின் பாடலில் இருந்து

“ உச்சிதனை முகர்ந்தால் கர்வம்
ஓங்கி வளருதடி ;
மெச்சி உனை ஊரார் புகழ்ந்தால்
மேனி சிலிர்க்குதடி ”

இவ்வரிகளைப் பாரதி தனக்காகவே பாடினார் என நினைத்து அதன் படியே
எண்ணி, அவற்றையே தன் நினைவில் கொண்டு எழுதும் கவிஞர்களின்
புலம்பலும் ஓர் கவிதையா ?

“ காலம் கவிஞனைக் கொன்று விடும் — அவன்
கவிதை காலத்தை வென்றுவிடும்” என்று இல்லாமல்
“ கவிதை என்ற நாலெழுத்தைச் சொன்னால்
நாலுபேர் நகைத்திடுவர் என்ற காரணத்தினால்
கடமை என்ற மூன்றெழுத்தே தலையெழுத்தாய்
மூண்டுவிட்ட காரணத்தினால்
ஏதோ இரண்டெழுத்தைப் பேசப்போய் ஒன்றுமே
தோன்றாமல் ஏதேதோ பிதற்றுகின்றனர் சிலர்”
இவர்களின் பிதற்றலும் ஓர் கவிதையென்றால்

உண்மையான பொருள் கொண்டு எழுதுபவர்கள் எழுத்து என்ன ?
இதில் எது கவிதை ?

கவிதை மலர்

ஏ. அமுதா,
வணிகவியல், முதலாண்டு.

★

கற்பனையில் கண்முடிக்க
கண்விழித்துப் பார்த்தபோது
கண்டதுதான் கவிதைமலர்
சிந்தனை மலர் படைத்துச்
செவிக்கினிய கவி படைத்துக்
கேட்பவர் அகம் மலர
சிந்தையில் வட்டமிடும்
பாடலைப் படைத்தவனை
உண்மைக்கவி உயர்ந்த கவி !

[மதுரை சிம்மயானந்தர் தெய்வ நெறிக் கழகம் நடத்திய மாநில அளவிலான கவிதைப் போட்டியில் இரண்டாம் பரிசு பெற்றது.]

அன்றும் ...

இன்றும் ...

கே. மீராபாய்,
வணிகவியல், மூன்றாமாண்டு.

அன்று ... கண்ணப்பன் சிவனுக்குக் கண் அளித்து
“என்னப்பா” என்றணைத் தானாம் அன்பாய் ...!

இன்றோ ... ஏழையின் கண்களைப் பிய்த்து விட்டு அதிகார வர்க்கம்
“என்னப்பா?” என்று ஏககின்றது அம்பாய் ...!

அன்று ... தர்மம் தழைத்து, தரணியெல்லாம் செழித்தது இறையருளால்
இன்றோ ... அதர்மம் பிழைத்து அநியாயமெல்லாம் ஆணையாகிறது
அரசியலருளால் ...!

அன்று ... பெண்களைப் ‘பேதை’ யென்றுரைத்தது கற்காலம் ...!

இன்றோ ... பெண்களைப் ‘போதை’ யெனப் புகல்வது தான் பொற்காலம்!
அன்று ... அடுப்புக்கு மட்டுமே மண்ணெண்ணெய் -!. அதனால்
தட்டுப்பாடில்லை ...!

இன்றோ ... குலவிளக்காம் பெண்களைக் கொல்வதால் ...
விலையேற்றம் ...!

எங்கும் பிணவாடை ...! பிறகேன்பெண்ணுக்குக்
கல்யாண மேடை ...!

அன்று ... மாமியார் மகாதேவியின் மறுபிம்பம் என்பார்!
இன்றோ ... ‘பூலான் தேவி’ யாய் மருமகளைக் கொல்கின்றார்!
அன்று ... அறிவுக்குப் பஞ்சமில்லை! இறையன்றி வேறு தஞ்சமில்லை!
இன்றோ ... தகுதிக்குத் தகுதியில்லை; லஞ்சமின்றி வேறு தஞ்சமில்லை!
அன்று ... திருநாள் விழாவில் தான் ‘கண்கட்டுவித்தை’ நடக்கும்!
இன்றோ ... ‘பல்லவனில்’ பட்டப் பகலில் ‘பர்ஸ்’ திருட்டுப்
பலமுறை நடக்கும்!

அன்று ... பக்திப் பாடல்கள் கோவில் பஜனையில் முழங்கும்!

இன்றோ ...

அன்று ...

இன்றோ ...

அன்று ...

இன்றோ ...

அன்று ...

இன்றோ ...

அன்று ...

இன்றோ ...

அன்று ...

இன்றோ ...

‘இளையராஜா’வின் இன்னிசைக் கச்சேரி
‘ஏரிக்கரை பூங்காற்றில்’ துவங்கும் ...!

கடல் கடந்து வியாபாரம் செய்த பின்
திருமணம் செய்து கொள்வர்!

திருமணத்தையே வியாபாரமாய்க் கருதுகின்றார்!

மாணவர்கள் பக்தியில் சிறந்து
நெறிகளில் நிமிர்ந்திருந்தனர்!

சினிமாவில் சிலிர்த்து .. தியேட்டர்களை நுகர்ந்து
‘சிலுக்கால்’ சீரழிகிறார்கள் ...!

தெருவெல்லாம் செந்தமிழில் முழக்கம்!

‘தமிழ் வளர வேண்டும்’ என்று ஆங்கிலத்தில்
உரையாடும் இழுக்கம் ...!

பெருந்தலைவர்கள் வறுமையை ஒழிப்பதாய்
வாக்குறுதி தந்தார்கள் ...!

புத்திசாவி அரசியல் வாதிகள் வாக்குகளை
வாங்கிக் கொண்டு வறியவர்களையே ஒழித்து விட்டார்கள்!

ஆண்கள் நற்பண்பு கொண்ட நங்கைகளை
மணந்தது அக்காலம் ...!

வெறும் நகைகளை மணப்பது இக்காலம்!
‘மெய்ஞ்ஞானம்’ நாட்டில் மிகுந்திருந்தது ...!

‘விஞ்ஞானம்’ விழுந்தடித்துக் கொண்டு முன்னேறினாலும்
‘அஞ்ஞானம்’ தானே நமக்குள் அளவின்றி இருக்கிறது ...!

நாடு நந்தவனமாய்ப் பக்தி நெறியில்
நந்தியாவட்டைப் பூக்களாய் மணந்தது அக்காலம் ...!

காட்டுப் பூக்களாய்க் காலத்தின் பிடியில் சிக்கிக்
கதறித் துடிப்பது இக்காலம் ...!

“ அன்பின் எல்லையில் . . . ”

உஷா சீனிவாசன்,

இரண்டாமாண்டு, இயற்பியல்.

“ நிமா ! ஏய், நிமா ! இப்படி விடியற் காலையில் ஜன்னலைத் திறந்து வச்சுண்டு என்ன பண்ணே ! குளிரு உசிரு போறது ; ஜன்னலைச் சாத்துடி ! ” ஜூலி அலறுகிறாள். நான் மெதுவாகத் திரும்பிப் பார்க்கிறேன். “ முடியவே முடியாது ! நீ எழுந்திரு ; மணி ஆறரை, இப்பப் போனாத்தான் கான்டீன்-லே சுழுந்தித் தண்ணியாவது கிடைக்கும் ! ”

என்னோட மொளத்தை ஜூலி கலைச் சுட்டமாதிரி தோன்றுகிறது. இந்த மார்கழி மாசக் குளிருவே வானத்தில் அந்த முடுபனிக்கு நடுவில் தெரியற விடி வெள்ளியைப் பாக்கிறச்சே தாத்தா வோட ஞாபகம் வறது. தாத்தா ஒரு அருமையான மனுஷர் என்னை எவ்வளவு ஆசையா வளர்த்தார்.

சின்ன வயசில் அவர் கையைப் பிடிச் சுண்டு காவிரியில் குளிக்கப் போனது, அவரிடம் “ ஏன் தாத்தா அந்த ஒரு நட்சத் திரம் மட்டும் நன்னா மினுக்கிறது ? ” என்று கேட்டதற்கு, அவர் அதுதான் விடிவெள்ளி அழகாவிளக்கியது ஞாபகம் வறது.

தாத்தா இப்ப என்ன பண்ணிண்டு இருப்பார் ? விடியல்லே காவிரியில் ஸ்நானம் பண்ணிண்டு இப்போ பஜனை கோஷ்டியோட “ மார்கழித் திங்கள் ” சொல்லிண்டு போயிண்டு இருப்பார்.

“ ஏய், நிமா ? மறுபடி ஆகாச கோட்டையைப் பிடிக்க முற்றுக்கை இட்டாச்சா ? வாடி ! கான்டீன் போகலாம் ! ” ஜூலி, அவ ஹாஸ்டல்லேயே வளர்ந்தவ அவளுக்கு இந்த மாதிரி இயற்கையை ரசிச்ச அதிலேயே முழுகித் தண்ணை மறக்கற அனுபவம் பிடிக்காது. அந்த நேரத்தில் வேறு ஏதாவது செய்யலாம் என்பாள்.

‘ ஹாய். நிமா !, ’ “ ஹாய், ஜூலி ” ‘ good morning ’ ‘ good morning ’, தீபா, ஷீலா, மினு, ப்ரீதி எல்லோரையும் பார்த்து வழக்கமான விசாரிப்புகளேடு கூட்டமாக உட்கார்ந்து கொள்கிறோம்.

“ ஒரு நாளை போல எப்படி இவ னால தண்ணியா காபி கலக்க முடியறதோ ? ”, மினு அங்கலாய்க்கிறாள். அதைக் கேட்ட என் மனசு எங்கோ போறது.

“ டீ, நிமா ! சிக்கிரம் பல்லைத் தேய்ச் சுட்டு வா ; பாலை, அடுப்பில் வைக்கிறேன், ” அம்மாவின் குரல்.

முனியன் கறந்து வச்சுட்டுப் போன சிந்திப் பசுவின் பாலை அப்படியே காய்ச்சி முதல் டிக்காஷன் விட்டு குடு குறையாமல் நுரைக்க ஆத்திக் குடிக்கத்தான் எனக்குப் பிடிக்கும் ; காபியைக் கலந்து விட்டுச்

கூட வைத்தால் எனக்குப் பிடிக்காது. அதனால் அம்மா என் தலையைக் கண்ட பிறகுதான் பாலை அடுப்பில் வைப்பாள். அந்த அனுசரணை இங்கே கிடைக்குமா ? இதுமுந்தா நாள் டிக்காஷனாக இருக்கும் ; என்று நினைத்த போது காரணமில்லாமல் சிரிப்பு வந்தது.

என்னைப் பார்த்த ஜூலி, “ இப்படித் தான் ! தானே எதையாவது நினைச்சுண்டு சிரிக்க வேண்டியது ; எனக்கு இவ கூட இருக்கவே பயமாயிருக்குப்பா ! ” என்றாள்.

“ ஓ ! அப்படி ஒண்ணும் இல்லை ! ” என்றேன் நான்.

“ ஆமா ! ஆமா ! வேற ஒண்ணும் சீரியலா கிடையாது ; அப்பப்போ கற்பனை உலகத்துக்குப் போயிருவா, அவ்வளவுதான் ! ” என்றாள் தீபா.

அவர்கள் மேலும் கமெண்ட் அடிக்க ஆரம்பிப்பதற்குள் எழுந்து விடுவது நல்லது என்று நினைத்து ஜூலியுடன் கிளம்பினேன்.

திரும்பவும் குளிக்கப் போகும் போது தாத்தா நினைப்பு வந்து மோதியது, காவிரியில் குளிக்கப் போனபோது அவர் நிச்சல சொல்லிக் கொடுத்தது ; காவிரியின் அமைதியைக் கிழித்துக் கொண்டு அவர் சொன்ன ஸ்லோகங்கள், “ ஓ எவ்வளவு இன்பமான நேரங்கள், ” பச் ! திரும்பத் திரும்பத் திருச்சியும், காவிரியும் நினைவில் மோதுகின்றன ! ”. இந்தப் பட்டணத்து வாழ்க்கை பிடிக்கலை ; காலேஜும் லெக்சரர்களும் கொஞ்சம் கூடப் பிடிக்கலை.

இங்கே சென்னையில் என் பொழுது போக்கு எல்லாம் ‘ இந்த ஜன்னல் கம்

பியைப் பிடிச்சுண்டு நீலப்படுதா ‘ விரிச்சுது போல இருக்கும் கூடலையும் வானத்தையும் பார்ப்பது தான் ’ இங்கிருந்து பார்க்கிறபோது அமைதியா இருக்கும் கூடல், கிட்டே போன போது எவ்வளவு ஆங்காரப் படறது.

ஒரு நாள் கார்த்தால ஹாஸ்டல் வார்டனிடம் கேட்டுண்டு கடலைப் பார்க்க ஆசையோடு ஒடிப்போன போது அதன் இரைச்சலைக் கேட்டுப் பயந்து, உனக்கு ஹாஸ்டல்தான் சரியான அதிகாரி, அங்கிருந்து பார்த்தால் எவ்வளவு சாதுவாக இருக்கிறாய், என்று நினைத்தேன்.

தாத்தா அடிக்கடி சொல்லுவார், “ மனுஷாளை அவா நடத்தையையும் முகத்தையையும் பார்த்து எடை போடக் கூடாது, மனுஷா மனசு சுமுத்திரம் ”, என்று எவ்வளவு நிஜம்.

ஷீலா, வைரமுத்துவின் வரிகளை “ மனதில் ஓசைகள் ! இதழில் மொளனங்கள் ! ”

சொல்லிச் சொல்லி, “ ஹா ! எவ்வளவு நன்னாயிருக்குயா ! என்று சிலாகித்ததைப் பார்த்து, என் தாத்தா எனக்கு அப்பவே சொல்லியிருக்காரன்னு நினைச்சேன் டேன். நீலிமா, குஜராத்திப் பெண் என்னைப் பார்த்து “ நிமா ! உன் பேரைப் பார்த்து நான் உன்னை ஒரு வடநாட்டினன் என்று நினைத்தேன் ! ஆனா நீ திருச்சியும் காவிரியும் பத்திப் பேசறியே ! ” என்றதற்கு “ என் முழுப் பெயர் நிகமா !, நிமா என்று நீங்கள் எல்லோரும் சுருக்கி விட்டீர்கள் ! ”,

என்று சொல்லி விட்டு வந்தாலும், தாத்தாவிடம் அதைப் பற்றிக் கேட்ட இன்பமான நினைவுகள் எழுந்தன.

“தாத்தா! நீங்க இவ்வளவு ஆசாரத்தோட பழைய மனுஷரா இருக்கறச்சே, எனக்கு மட்டுமார்டனா பேர் வெச்சிருக்கேளே!” என்ற என் கேள்விக்கு “அர்த்தமில்லாமல் உனக்கு நான் பேர் வைக்கலை; நிகமம் என்றால் சமஸ்கிருதத்தில் வேதம் என்று அர்த்தம் அதனால்தான் நீ எப்போதும் உண்மையானவளா, உன் மனசாட்சிக்குப் பயந்து இருக்கணுங்கறத்துக்காக இந்தப் பேரை வைச்சேன்!” என்றார்.

தாத்தா, “யூ ஆர் கிரேட்!” நினைக்கும் போதே கண் குளமாகிப் போறது! தாத்தா, “உங்களைப் பாக்கணும் போல இருக்கே! பரீட்சை முடிந்ததும் ஓடி வந்துடுவேன்.”

அப்பா, அம்மாவை விட என்னை அதிகமா புரிஞ்சுண்டவர் தாத்தா! பக்கத்தாத்து சுரேஷோட பேசினதைப் பார்த்து அம்மா திட்டினதும் எனக்குப் பரிஞ்சுண்டு எனக்காகப் பேசினவர் தாத்தா! இங்கே எல்லாரும், மார்டன் டிரஸ் போட்டுக்கோ, கிழவி மாதிரி என்னத்துக்குப் புடவை?” என்றதைக் கேட்டு நான் பணத்துக்காக ஆத்துக்கு லெட்டர் எழுதின போது, “மத்தவா சொன்னாங்கறத்துக்காக நீ எதுவும் செய்ய வேண்டாம், உனக்கு இஷ்டமாயிருந்தா போட்டுக்கோ உன் மனசுக்கு எது நல்லதுன்னு தோண்டதோ அதைச் செய்; என்று தாத்தா எழுதினதை வச்சுண்டு ஒரு நாளெல்லாம் நினைச்சு, நினைச்சு அழுதேன்.

“தாத்தா! தாத்தா! என்னை எப்படி புரிஞ்சுண்டுருக்கேன்!” “வயசானவங்க நம்மை மாதிரி “டீன் ஏஜெர்ஸ்” மனசைப் புரிஞ்சுக்க மாட்டாங்க” என்ற ஜூலியை

நான் மறுத்துப் பேசின போது “அவ ஒரு தாத்தா கோண்டு”, என்று எல்லோரும் கேலி செய்தார்கள். ஆனாலும் தாத்தா தான் எனக்கு எல்லாம். ஆசான், தோழன் எல்லாமே அவர்தான். பாரதி கண்ணனைப் பத்தி எழுதினது போல நானும் தாத்தாவைப் பற்றி எழுதலாம்தான் அவர் பெருமையை எழுத நான் ஒரு கவிஞர் இல்லையே!

தாத்தாவை போய்ப் பார்க்கணும், வீவு பூராவும் தாத்தாவோடேயே இருக்கணும், என்று நிறைய கனவு கண்டேன். என்னோட திறமையெல்லாம் அவர் கிட்டே காண்பிக்கணும், அவர் என்னைப் பார்த்துப் பூரிச்சுப் போறதைப் பார்க்கணும்; அப்பப்பா! எனக்குத்தான் எல்லாவு ஆசைகள்!

அப்பா, “இவ பொண்ணா பொறந்துட்டாளே; பிள்ளையா பொறந்திருந்தா நன்னாயிருக்கும்!” என்றதற்குத் தாத்தா, “அவளையும் நன்னா படிக்க வச்ச ஒரு ஆண்பிள்ளைக்குச் சமானமா ஆக்கி வைக்கிறேன்!” என்று சவால் விட்டார். “ஆகா! நீங்க செல்லம் கொடுத்தே அவளைச் குட்டிச்சவரா அடிச்சுடுவேன்!” என்றார் அப்பா.

எனக்குத் தாத்தா அ. ஆ. இ. ச. சொல்லித்தந்த போதே அவருக்கு என்மீது இருந்த நம்பிக்கையின் அடிக்கல்லை நடட்டார்.

நாளைக்குத் திருச்சி போயிடலாம் தாத்தாவைப் பார்க்கலாம் என்று பரீட்சை முடிந்த கையோடு நான் ஊருக்குப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

“ஏய், நிமா! உனக்குத் தந்தி!” என்றான் ஜூலி. அப்படியே தூக்கி வாரிப் போட்டது. ஓடிப்போய் மனமெல்லாம் நடுங்குகையெழுத்துப் போட்டுத் தந்தியை வாங்கிப் பிரித்த போது அத்தனைக் கனவுகளும் மறைந்தன. என் ஆகாசக் கோட்டையின் அடித்தளமே தூள் தூளாகியது. “ஆமாம்! தாத்தா இறந்து விட்டார்”, அப்பா உடனே புறப்பட்டு வரும்படி தந்தியடித்து இருந்தார்.

என்னால் அழக் கூட முடிய வில்லை, “தாத்தா! தாத்தா! என்று மனசு ஓலமிட்டு ஆர்ப்பரித்தது. ஜூலி என்னைப் பிடிச்சுண்டது மட்டும் நினைவில் இருந்தது. அவள் தந்தியைப் பார்த்து எனக்கு ஏதாவது ஆகிவிடுமோ என்று பயந்தாளாம்.

இன்று காலை நான் திரும்பவும் ஹாலில் ஜன்னலடியில் உட்கார்ந்துண்டு இருக்கேன். என்னைத் திட்ட ஜூலி இல்லை. அவ ஊருக்குப் போயிட்டான், நான் மட்டும் திருச்சி போகலை எல்லோரும் என்னை வேஷக்காரி என்றார்கள். அம்மா லெட்டர் போட்டாள். “தாத்தா! தாத்தான்னு நீ அவரைச் சுத்தினதெல்லாம் வெறும் வேஷம்தானா? பாவி! அவர் சாவுக்குக் கூட வரலையே! என்று புலம்பியிருந்தாள்.

ஆமாம்! எனக்கு அழத்தான் தெரியலை! அம்மா, என்னை நீங்க யாருமே புரிஞ்சிக்கலை, நான் உயிரோட்டமா அத்தனை கலைகளின் வடிவமா பார்த்த என் தாத்தாவை உயிரற்ற ஜடமா என்னால் நினைக்கக் கூட முடியலை. அவரை அப்படிப் பார்க்கும் நதரியம் எனக்கு இல்லை. யார் என்னை என்ன பேசினாலும் எனக்குக் கவலையில்லை என்னைப் பொறுத்தவரை என் தாத்தா என் கூடவே இருக்கார்! அவருக்கு அழிவே கிடையாது.

ஜூலி “உன் மனசு ஒரு கல்!” என்றான் நான் கல்லாகவே இருக்கேன். கல்லுக்குள் தேரையைப் போல என் மனசுக்குள் தாத்தா இருக்கார்! “மத்தவா என்ன சொன்னாலும் நீ கவலைப்படாதே! உன் மனசுக்குப் பிடிச்சப்படி நீ இரு!” என்று தாத்தா சொன்னது என் நினைவிலேயே இருக்கு.

இப்போ பார்க்கிற போது தாத்தா அந்த விடிவெள்ளியில் நின்றுண்டு சிரிக்கறாப்போல இருக்கு. தாத்தா! என்னை யார் புரிஞ்சுக்காட்டாலும் கவலையில்லை, என்னை நீங்களாவது புரிஞ்சுக்கோங்களேன்!” தாத்தா என்னை நிச்சயமா புரிஞ்சுப்பார்ன்னு நினைச்ச போதே ஏதோ ஒரு நிம்மதி என் மனசில் நிலவ நான் திரும்பவும் கடலைப் பார்த்துண்டேன் என நினைவுகளில் ஆழ்கிறேன்.

“சிந்தை மயங்குதடி...!”

கே. மீராபாய்,

வணிகவியல், முன் றாமாண்டு.

சிந்தை மயங்குதடி என்றுசொன்ன....
சிங்கக் கவிஞன் பாரதியே...! இங்கோ எங்கள்
சிந்தை மயங்கவில்லை ! அன்புத்
தந்தை மயங்குகின்றார்....!
வரதட்சணைத் தொகையைக் கேட்டு...!

சந்தையிலே.... கத்தரிக்காய்ப்போல்...
தங்கம் மலிவாய் விற்கின்ற நாளில்தான்
மங்கையவள் மணமகளாக முடியும்...!

சில....

‘போர’டிக்கின்ற ஞாயிற்றுக் கிழமை களில்...
பொழுது போக்காய்ப் பெண்பார்த்து விட்டு...
சொஜ்ஜிபஜ்ஜி சாப்பிட்டு விட்டுப் போகும்....
பிள்ளை வீட்டார்க்கோ பொன் மயக்கம்!
அரசியல் வா திகளின் .
அலங்காரப் பொய் வாக்குறுதிகளில்...
அறிவில்லாத மக்களுக்கு அதிகமான மயக்கம்...!
நம்

பாரதத் தலைவர்களுக்கோ எப்போதும்
குடிமயக்கம்...!

பாருக்குள்ளே நல்லநாடு என்று சொன்ன....
காலம் போய்...

‘பாரு’க் குள்ளே நம்ம நாடு என்று
பாட்டுப்பாடும் காலம் வருமோ....?

இவர்கள் வாழ்வில்
இருப்பதெல்லாம்....

பணக்கார மயக்கங்களல்ல !

அறியாமை மயக்கங்கள்....!

அறியாய மயக்கங்கள் !

வறுமையை மட்டுமே
வாரிசுச் சொத்தாக்கிக் கொண்ட...

ஏழைகளின் விழிகளில்
எப்போதும் பசிமயக்கம்...!

என்றாலும் ஏக்கத்தின் கனவு மயக்கம் !
எங்கள் கனவு மயக்கங்கள்...

வானத்தில் அடிமையாய்ப் பறப்பதற்கல்ல...
பூமியிலாவது சுதந்தரமாய்
நடக்கவேண்டும் என்பதுதான்....!

இங்குச்

சுதந்திரத்துக் குக் கூட...

சொர்க்கக் கதவுகளிடம் தான்

அடிமை மயக்கம்..!

திரைப்படக் கன்னிகளின்

நிழற்படங்களில் பலருக்கு மயக்கம்..!

நம் தமிழ்நாடு முன்னணியில் நிற்கிறது..!

கல்வியில் அல்ல !

கைத்தொழிலில் அல்ல !

வண்டிக்காரன் முதல் வங்கி ஊழியர்
வரை வாங்கும்....

லாட்டரி விற்பனையில் தான் !

சத்துணவு என்ற பெயரில்...

பல்வி விழு வதால்

அடிக்கடிக் குழந்தைகள் மயக்கம் !

“இண்டர்வ்யூ கார்டு” வந்தவுடன்

இதயமெல்லாம் இன்பமயக்கம்..

ஏற்கெனவே ஓர் யூளைத்

தேர்ந் தெடுத்துவிட்டது

தெரியும் வரை !

இவைகள் எல்லாம்

மாலை நேரத்து மயக்கங்கள் அல்ல !

மனசுக்குள் நெருடிக் கொண்டிருக்கும்..

முடிவில்லாத மயக்கங்கள்....

அனைவருக்கும்

அயல் நாட்டுப் பொருள்களின் மேல்...
 அளவில்லாத மயக்கம்...!
 ஆனாலும்...
 அயல் நாட்டுப் பெண்ணைக்...
 கலப்புத் திருமணம் புரிந்து கொண்டால்
 சாதியை விட்டு நீக்கம்...
 எங்கள் வாழ்க்கையே
 சிதைந்துவிட்ட போது... பாரதியே...?
 சித்திரம் எப்படி வாழ்வில்...
 சிரிக்கும் ?
 நமது வீண்...
 மயக்கங்களைல்லாம்
 மறைந்து போகட்டும்
 மடிவுகாலம் மடிந்து போகட்டும்...!
 தயக்கங்களைல்லாம்
 தகர்ந்து போகட்டும்...!
 புதிய காலம்
 பூபாளம் பாடட்டும்...!
 இனியும் சிந்தை மயங்காதே... பெண்ணே ?
 சிறுமையைக் கண்டு
 சீறி எழுந்திடுவாய் என் கண்ணே...!

A Merry Medley LITERARY

Muthamizh Vizha — Thiru Namasivayam

ARTISTIC

"Koothabaran" — a meeting of the Fine Arts Association

Dramatic

Abu Hassan comes to life (Inter-class Dramatics)

THE CHAMP

Best Athlete — Antoinette, I B. A. (History)

வரதட்சிணைக் கோடுமை (நீங்காத புற்றுநோய்)

இரா. ஜெயந்தி.

வணிகவியல், இரண்டாமாண்டு.

பெற்றவர்	புடைசூழ	ஒருநாள்	பெண்ணைப்
பெற்றவன்	அகம்சென்று	பெண்பார்ந்து	அவள்
கற்றகல்வித்	தரம்	கேட்டுப்	பணி
ஆற்றிப்பெறும்	ஊதியத்	தொகைகேட்டுத்	தான்
கற்ற	கல்விக்கு	விலைபோட்டுத்	நானும்
பெற்றோர்	கேட்கும்	வரதட்சணையைத்	அவளைப்
பெற்றிடத்	தாளம்	போட்டு	அவர்
பெற்றவனைத்	தலையாட்ட	வைத்திட்டு	கடன்
உற்ற	நண்பரிடம்	எல்லாம்	பணப்
பெற்ற	பின்னும்	ஏற்பட்ட	வந்து
பற்றாக்	குறையால்	உம்மிடம்	என்கையில்
மற்றப்	பணத்தைப்	பிறகுதருகிறேன்	சம்மதித்து
வெற்றுப்	பார்வை	பார்த்துப்பின்	கரம்
சுற்றம்	சூழ	அவளின்	இன்பங்கள்
பற்றி	அவள்	தந்திட்ட	வந்த
பெற்ற	பின்னர்	உமக்கு	எனத்
பற்றாக்குறை	காரணமாக	அழகுதேவதை	அவள்
தோற்றம்	அளிக்கும்	மனைவியை	மிச்சத்தைப்
பெற்றவர்	வீட்டிற்கு	விரட்டி	அவள் தன்
பெற்று	வர	ஆணையிட	பெரும்
பெற்றோர்	பரிதாப	நிலையறிந்து	அவள்
ஆற்றாமையால்	ஏதும்	செய்வதறியாமல்	தன்
பற்றி	எரிந்து	கொண்டிருக்கும்	நெருப்பைப்
வற்றாத	வயிற்றெரிச்சலைக்	காட்டிட	நீர்
பற்ற	வைத்து	மாண்டான்	அறிவு
கற்றறிந்தும்	பயன்	இல்லை	ஆகையால்
அற்ற	விலங்கென்பதை	விளக்கிடார்	

“ஆற்றிவு படைத்திட்ட மனிதகை
மாற நீங்கள் செய்யும் முயற்சியில்
வெற்றி பெற என் வாழ்த்துக்கள்.”

காத்திருக்கிறாள்

சு. சுபதா,
வணிகவியல், இரண்டாமாண்டு.

சமுதாயச் சந்தையிலே
கன்னிப் பெண்ணாம் சிதையிவள்
வறுமை வனத்தில் சிறைப்பட்டு
இராமனுக்காகக் காத்திருக்கிறாள்
வரதட்சணை இராவணன்
அவள் இராமனை
விழுங்கி விட்டதை அறியாமல்
சன்னலருகே காத்திருந்து
காத்திருந்து சன்னல்
கம்பியாகவே மாறிப் போனாள்
ஒருநாள் அழகுடை இளைஞர்
இருவர் அவளை நோக்கிவரக்
கம்பியா யிருந்தவள்
வானில் பறக்கும் தும்பியானாள்
அவர்கள் கேட்டனர்
“பாட்டி! பக்கத்துத் தெருவிற்கு
வழியெங்கே?” என்று.

ரெ. நளினி

மூன்றாமாண்டு, பொருளாதாரம்.

என் செய்தேன் ?

★

மனம் எனும் தோணியிலே
தமிழ் எனும் நினைவு ஏற்றிக்
கனவுலக மேடையிலே நீ
கவிபாட விட்டதேனோ!
நினைவுலகின் சிந்தனைகள்
சீர்கெட்டுப் போன பின்னே
கனவுலகின் சிந்தனைகள்
மலர்ந்தோட்டுப் போவதேனோ!

சேந்தூரப் பொட்டு

வே. காந்தி,

வணிகவியல், இரண்டாமாண்டு.

காற்றில் படபடக்கும்
தாள்களாய் இந்த
இமை ஏடுகள்,
இமை ஏடுகளைப்
புரட்டும் போது
தெரியும் விழியில்
நயன மொழிக் கவிதைகள்.
ஓரத்தில் மையில்
கோடிட்டு

—தொடரும்

என்றெழுதி
கவிதைத் தொகுப்பிற்குப்
புருவத்தைத் தலைப்பாய் எழுதிவிட்டு
முற்றுப் புள்ளியை
மட்டும் ஏனோ
தலைப்பிற்கிடையே
வைத்தாள்.

இலையுதிர் காலம்

“ஏய்!
யாரது அங்கே!
இந்தப் பெண்ணின்
இலைத்துகிலுரித்து
நிர்வாணப் படுத்தியது
யார்?”
“மன்னிக்க வேண்டும்
இது துகிலுரிப்பு அல்ல
சாயம் போன
இந்தப் பச்சை இலைச்
சேலையை நீக்கி
புத்தாடை யடுத்திப்,
பூச்சுட்ட,
இது வெறும்
ஆடை மாற்றம் மட்டுமே!”

குடும்ப நாடகம்

வே. சாந்தி.

வணிகவியல், இரண்டாமாண்டு.

வணிகவியல் கற்றவர்கள் அறிவீர்களா ?
பொருளை விற்பதற்கு விலை கொடுக்கும்
விந்தை வியாபாரத்தை !
கல்யாணச் சந்தையில் தான் இந்த விந்தை !
வரதட்சிணையைத்தான் சொல்கிறேன்
என்னைப் பெண்பார்க்கும் நாடகம்
வெற்றிகரமாக அரங்கேறுகிறது
25-வது முறையாக . . .
கதாநாயகி நான்தான்,
இருந்தாலும் எனக்கு வசனம் இல்லை.
தலையிலிருந்து கால்கள் வரை
நகைகளைப் பூட்டிக் கொள்ளவேண்டும்,
உதடுகளில் கட்டாயமாகச்
சிரிப்பை மாட்டிக் கொள்ளவேண்டும்,
நாணப் பட்டவளாய், அச்சப்பட்டவளாய்
நடித்துவிட்டு அறைக்குத் திரும்பவேண்டும்.
எனக்கு ஒப்பனை செய்து செய்து
என் அம்மா ஒப்பனைக் கலையில்
மிகத் தேர்ந்து விட்டாள்.
என் அப்பா ஜென்ம அடிமையாய் நடிப்பார்.
சிறந்த குணச்சித்திர நடிகர்.
பிள்ளை வீட்டார் நாங்கள் போடும்
சிறுறுண்டியைச் சுவைத்துக் கொண்டே
எங்கள் நடிப்பை ரசிப்பார்கள்.
இடையிலேயே பேரம் பேசுவார்கள்
அவர்கள் எதிர்பார்ப்பது . . . . .

எங்கள் வீட்டுப் 'பர்ஸ்'
"சிமெண்ட்" மூட்டைபோல்
புடைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்,
ஒரு நகைக் கடையை
என்மேல் கொட்ட வேண்டும்,
வழக்கம் போல் நாங்களும்தான்
"எங்களால் முடியாது" என்ற
பதத்திற்குக் கையை விரித்து
அபிநயம் பிடிப்போம்
நாடகம் முடிந்து விடும்
இதோ ! இதோ !
நான் அடுத்த
நாடகத்திற்குத் தயாராக வேண்டும்.

ஏன் ? எதனால் ?

மா. வாசகி.

இரண்டாமாண்டு, கணிதவியல்.

★

(i)	ஆடையை நெய்வது எதனாலே அறிவு வளர்வது எதனாலே	} நூலினாலே
(ii)	மொட்டு மலர்வது ஏன் மங்கையர் பூரிப்பது ஏன்	
(iii)	காடு குறைவதேன் கால்வாய் நீள்வது ஏன்	} வெட்டுவதாலே
(iv)	அல்லி மலர்வது எதனாலே அறிஞர் ஆவது எதனாலே	

சிங்கள வெறியனே....

ஓ.. சிங்களனே !
மதிகெட்ட உன் வெறி செயலால் இழந்த
தமிழனின் உயிரினைப் பலூனில் அடைத்த
காற்றுப்போல் வெளியேற்றி விட்டேன் என்று
எக்களிக்காதே ! விக்கிக் கொள்வாய் !
உன் உடலில் ஓடும் இரத்தமும் சிவப்புத்தான்.
உண்மை ! ஆனால் தமிழனின் உடலில் எந்த
நிறத்தில் இரத்தம் ஓடுகிறது என்று
பரிச்சித்து பார்க்க முனைந்தாயோ !
உன் எண்ணப்படியே தமிழனின் உடலில்
ஓடுவது சாக்கடை நீரானால் ... நிச்சயம்
அதில் மூழ்கித் திணறி சாவாய்.
நீ சிங்களத்தான் ; ஆனால் நாங்களோ சிங்களங்கள் !
கொடுங்கோலா ...
உன் செங்கோல் உன்னுடையதல்ல !
அது தமிழ்ப்பாதையின் இரத்தக் கோல்,
தமிழின் இரத்தச் சுவடுகள் !
வெறியனே ....
உன் வெறிதனத்தால் இழந்த - தமிழ்
மங்கையின் திலகத்தைப் புறிக்க துணிந்தாய்,
அவளுடைய நெஞ்சக் கனலில் விழுந்து புரண்ட நீ
வெந்து மடிவாய் !
தமிழனை நீ என்ன விலைக்கா வாங்கி வைத்திருக்கறாய்?
உன் எண்ணப்படி ஆட்டுவிக்க ...
உன் இறுதிக் காலம் நெருங்கி விட்டது, இறுதியாக
வேண்டிக் கொள் ... உன் தெய்வத்தை .....

சு. மங்கையர் திலகம்,
இரண்டாமாண்டு, பொருளாதாரம்.

சிங்கள வேறியனே....

உண்மைகள்

1. ஆளானபின் காப்பாற்றுவான் என் மகன் என்னை —
என்றாள் அன்னை.
ஆம்! தவறாமல் காப்பாற்றுகின்றான் அவன் —
பிரிய மனைவி தன்னை.
2. இந்தியாவின் ஏழை மக்கள் நாங்கள்
உண்ணுவதற்கு உணவில்லை
உடுப்பதற்குத் துணியில்லை
தங்குவதற்கு வீடில்லை
தட்டுவதற்குக் கதவில்லை — அதனால்
சத்தம் வரத் தட்டுகிறோம் நாங்கள்!
எங்கள் காலி வயிறுகளை!
3. படிப்பு சோறு போடும் என்றனர் —
அக்கால மக்கள்
உண்மை! சோறு போடுகின்றன எம் புத்தகங்கள் —
காரணம்
விற்பதற்கு எங்களிடம் வேறெதுவுமே இல்லை!

பேரங்கள்

பணம் தந்தால் படிப்பு என்றனர்
தந்தோம் — பள்ளியில் இடம் கிடைத்தது;
காசு தந்தால் கல்வி என்றனர்
தந்தோம் — கல்லூரியில் நுழைவு கிடைத்தது;
வஞ்சமில்லாமல் பொருள் தந்தோம்
வங்கியில் வேலை கிடைத்தது
இப்போது —
சொர்க்கத்தில் திருமணம் நிச்சயிக்கப்பட்டு
ரொக்கத்தைத் தேடி அலைகிறோம்
கையிருப்பு முழுவதும் காலியாகிவிட்டது
கடன் தருவார் யாரும் உண்டோ?

ஜ. கந்தர்.
வேதியியல், இரண்டாமாண்டு

மழை

மு. யீனலோசனி,
வேதியியல், முதலாமாண்டு.

வருண பகவான் வையகத்துக் களித்திடும் மழை
வானுக்கும் பூமிக்கும் கோலமிடும் இழை.
பரந்த கடலினின்று நீர் உண்ட மேகம்
விரிந்த வானினின்று பொழிந்து தணித்திடும் தாகம்,
கள்ளமில்லா குழுவியர்க்குக் குதூகலமளித்திடும் ஓசை
கவிஞனுக்கு அதுவே நெஞ்சை மீட்டும் இசை.
சிருங்கார நடனத்தினால் ஏற்படுத்தும் நாதம்
சீலமிகும் வைதிகரில் உண்டாக்கும் வேதம்.
வெப்பமடைந்த நானிலத்தைக் குளிரச் செய்யும் தண்ணீர்
அது விவசாயியை மகிழ்ச்சி செய்யும் ஆனந்தக் கண்ணீர்.
அமிர்த தாரையினால் பிழைத்திடும் உயிர்
கால மழையினால் தழைத்திடும் பயிர்.
வெகுண்டெழுந்து கோபத்தினால் விளைத்திடும் நாசம்
நல்லோரால் மகிழ்ந்து கருணையினால் செழித்திடும் தேசம்.
மங்கை மின்னலின் சொக்க வைக்கும் நளினமான ஆடல்
நங்கை தூரலின் வியக்கச் செய்யும் இனிமையான பாடல்
இடியோசையின் படபடக்கும் மங்கல மேளம்
கல் மழையின் சடசடக்கும் தப்பாத தாளம்.
பருவங்கள் தோறும் கேட்கும் இனிய ஸத்தஸ்வரம்
பாரினைக் காக்கும் அம்பிகையின் நல்வரம்.

பாதை அறியா பாவை

நீ. சாவித்திரி,
பொருளாதாரம், முதலாம் ஆண்டு.

மேகம் இருந்தும் பொழியாத வானம்
அது கண்டும் அகவாத மயில்
குரல் இருந்தும் கானம்பாடாத குயில்
இதழ்கள் இருந்தும் அவராத மலர்கள்
தேன் நிறைந்த பூக்கள் இருந்தும்
குடிக்காத வண்டுகள்
பழமிருந்தும் புசிக்காத பசுக்களி
— இவைபோலச்
சிறகு இருந்தும் பறக்காத பறவை
— நான்
பரந்த உலகத்தினை நினைத்து பதைக்கின்றது
— என் மனம்
பாரில் மிதந்து வரத் தடுக்கின்றது
— என் நெஞ்சம்
பழகவும், பரவவும் துணையின்றித் தவிக்கின்றேன்
பறந்து செல்ல நினைக்கின்றேன் ஆயின்
பாழும் நெஞ்சம் தடுக்கின்றது
தென்றலில் அலைவீசிய முல்லைப் பரவ
தேர் கொடுத்தான் ஒருவன்
தையல் இவள் மனம் பரவ துணைபுரிவார்
— யாருமில்லை
இடிந்த கோயிலின் இருள் தீபமாய்
— ஒளிக்கின்றேன்
இருளகற்றும் ஒளி யாரோ?
ஒளி ஏற்றுவார் யாரோ?
காத்திருக்கின்றேன்
கடலலைகள் ஓயும் வரை!

இறைவன்

வானம் படைத்தவன் யார்? — அதில்
வண்ணங்கள் செய்தவன் யார்?

மீனப் பெருங்கடலில் — மேகம்
மேய்ந்திடச் செய்தவன் யார்?

காற்றை எழுப்பிய தார்? — பெருங்
கடலை விரித்ததி யார்?

தோன்றிப் பல உயிரை — இங்கே
சோறிட்டுக் காப்பவன் யார்?

மலரைப் படைத்தவன் யார்? — அதில்
மணமாய் இருப்பவன் யார்?

நிலத்தைச் சுழற்றி விட்டுத் — தன்
நிலையை மறைத்தவன் யார்?

காலம் வகுத்தவன் யார் — அதைக்
கணக்காய் முடித்தவன் யார்?

காலம் முடிந்த உடன் — சுண்ணில்
காட்சிய ளிப்பவன் யார்?

முடிவை முடிப்பவன் யார்? — அதில்
முடியா திருப்பவன் யார்?

மடிந்து பிறப் பதற்கே — ஒரு
மருந்தைக் கொடுப்பவன் யார்?

க. வீரச்செல்வி,
இரண்டாமாண்டு, தாவரவியல்.

விடுதலை வேங்கை

பு. அனுக்யா,
இயற்பியல், முதலாமாண்டு.

புண்ணிய தேயமாம் பாரதபூமி தனிச்
தண்ணிய நிலவாய்த் தோன்றிய பாரதி
எண்ணிய விடுதலை ஈடேறவே கவி
பண்ணிய பெருமை தனைக் கூறி ஓவேன்.

அந்நியர் அடிமைத் தளைகளி னால்
செந்நிறக் கண்ணீர் உகுத் திட்ட
அன்னை பாரததேவி தனைக் கண்டு
கவின்கு நெஞ்சொன்று கண்ணீர்ச் சுரந்தது

அஞ்சிடாதீர் இனித் துஞ்சிடாதீர் — பெரும்
பேறுதான் என்றென்றும் பெற்றி டவே
வீறு கொண்டு இங்கு எழுந்திடுவீர்
வீரச்சுதந்திரம் பெற்றிடவே என்று, அன்று

அருமையாய் அவன் சொன்ன மணிமொழியைச்
சிறுமை நீங்கச் செவிமடுத்த மக்களெலாம்
ஒருமையாய் எழுந்தனர் வீறு கொண்டு
பெருமை தரு சுதந்திரம் கிடைத்ததுவே!

பாரதி வாழ்த்து :

‘இனிமை தந்து இளமை தந்து
வலிமை தந்து வளமை தந்து
பொலிவும் தந்தாய், எந்தாய்! — பாரதியே
நின் புலமை வாழியவே!’

[எம். ஐ. டி கல்லூரியில் நடைபெற்ற கவிதைப் போட்டியில் "கல்கி" வார இதழால்
முன்றாம் பரிசு கொடுக்கப்பட்ட கவிதை]

"நாங்கள் மென்மையாகச் சாகடிக்கப்படுகின்றோம்"

கே. மீராபாய்.

வணிகவியல், முன்றாமாண்டு.

பூவாகப் பிறந்த நாங்கள்
புகையாகிப் போகின்றோம்...!
மண்ணெண்ணெய்ப்
புகையாகிப் போகின்றோம்...!
தாலிகள் எங்களுக்குத்
தாம்புக் கயிறாகிப் போவதால்... அதுவும்
தவணை முறையில் தரப்படுவதால் !
சம்பள தினங்களில் மட்டுமே
சமரசம் செய்து கொள்ளும்
சம்மந்திமார்களால் - நாங்கள்
மென்மையாகச் சாகடிக்கப் படுகின்றோம். !
அம்மாவின் மாங்கல்யமும்...
அண்டாவும் குண்டாவும்
அடகுக் கடையில் அடங்கியப் பின்னும்... இன்னும்
"அப்பாயின்ட்மென்ட் ஆர்டர்" வரவில்லை...!
சுதந்திரம் என்பது...
சொர்க்கவாதிகளிடமே...
சுருட்டி வைக்கப் படுவதால்...
பணக்காரர்களிடம் மட்டுமே...
பதுங்கிக் கிடப்பதால்...
நாங்கள் சுதந்திரமாய்ச் சாகடிக்கப் படுகின்றோம்...!
பணம் பாத்திரங்களும்...
குலம் கோத்திரங்களும் மட்டுமே...
கல்யாணத்தை நிச்சயித்தால்...
முப்பது வயதாகியும்...
முடிக் கற்றைகள் நரைத்த பின்னும்...
முகூர்த்தவேளை...
முடிவு செய்யப்படாததில் வியப்பில்லை...!
அன்றைய கணவன்...
'அம்மி' மிதித்து...
'அருந்ததி' பார்த்துப் பெண்ணை மணந்தான்...!

இன்றோ

'ஸ்கூட்டர்' மிதித்துப் பெண்ணின்
'பாங்கு பாலன்ஸ்' பார்த்து...
மணந்து கொள்கின்றான்...!
'வர தட்சணை' விபத்துக்களால்...!
நாங்கள் மென்மையாகச் சாகடிக்கப் படுகின்றோம்...!
எங்கள் வாழ்க்கையில்...
எப்போதும் ஏமாற்றங்களே ஏற்பட்டதால்... நாங்கள்...
ஏங்கிப் போயிருக்கின்றோம் !
வாக்குகளுக்கு மட்டுமே எங்களுக்குக்
கும்பிடுபோட்ட அரசியல்வாதிகள்... பதவியில்
அமர்ந்த பிறகு எங்கள்
வாழ்க்கையையே சாம்பலாக்கி விட்டார்கள்...
பாதையோரத் திலேயே
படுத்துக் கிடக்கும் எங்களுக்கு
வானம் மட்டுமே
வாழ்த்துக் களைத் தெளிக்கின்றது...!
எங்கள்
ஏழ்மை விழிகளில்...
வறுமையின் வாசகங்கள் !
உள்ளத் திலோ !
நம்பிக்கைகள் நசிந்து போன பின்னும்...
நைந்து கொண்டிருக்கும் ஆசைகள் !
சாதிகள் இல்லையென்று சொல்லிக் கொண்டு...
சங்கங்கள் வைத்துக் கொள்ளும்...
சாதூர்யவாதிகள் பலபேர் !
திறமைகள் இருந்தாலும்...
தீயிட்டுக் கொடுத்தும்
சிபாரிசு கடிதங்கள் தான்... இன்றைய செப்பேடுகள்...!
'உண்மை' மௌனமாய்
'அநியாய' அனல் தீபங்களின் வெப்பத்தில்
உருகிக் கொண்டிருக்கிறது !
'பொன்'வில்லாமல் எந்தப்
பெண்ணும் விலைபோக முடியாத... மாப்பிள்ளை
'குப்தர்'களின்
'பொற்காலத்தில்' வாழும் நாங்கள்...
மௌ தாளங்களுக்கு நடுவில்
மென்மையாகச் சாகடிக்கப் படுகின்றோம்...!
நாங்கள்
சமூகச் சக்திகளால்
சாக்கடைக்குள் தள்ளப்பட்டு...
விஷக் காற்றுகளால்... மென்மையாகச் சாகடிக்கப் படுகின்றோம்...!
நாங்கள் !
'கூன்'விழுந்த
கூரைகளில்

'நிமிர்ந்த' நம்பிக்கையோடு ...
 விடியலுக்காய் விழித்துக் கிடக்கின்றோம் !
 எங்கள்...
 நரம்புகளின்...
 நாளங்களில் ...
 நம்பிக்கை உளற்றெடுக்கிறது...!
 எங்கள் ...
 குருதித் துளிகளில் கூடக்
 கோபம் கொப்புளிக்கின்றது...!
 இமைகளின் விளிம்பில் ...
 இறந்த காலம் உதிர்ந்து ...
 புதுயுகம்
 பூரித்தெழுகின்றது...!
 எங்கள்
 இறுதி நிமிடங்களிலாவது ... நாங்கள்
 இழந்த ஜீவிதத்தை...
 மீண்டும் பெறுவோம் !
 இது உறுதி...!

வாழ்வு எங்கே ?

ரெ. நளினி,
 மூன்றாமாண்டு, பொருளாதாரம்.

★

சிறகொடிந்த பறவை யொன்று
 பறக்க முயலுது !
 அது சிந்தனையைச் செயலாக்கித்
 தோல்வி காணுது !
 கால் ஓடிந்த காண மயில்
 ஆடமுயலுது !
 காவெடுத்து வைக்குமுன்னே
 தரையில் வீழ்குது !
 பற்றிழந்த இளங்கொடியும்
 பற்ற நினைக்குது !
 பசுமரங்கள் கூடி நின்று
 பார்த்து மகிழுது !
 வாழ்விழந்த நெஞ்சம் ஒன்று
 வாழத் துடிக்குது !
 வாழ்வதற்கு வழியின்றி
 வாடி வதங்குது !
 துணையிழந்த உள்ளம் ஒன்று
 இணையத் துடிக்குது !
 துட்டர்களின் உலகமிங்கே
 தூற்றிச் சிரிக்குது !!

படைத்தவனே பறித்து நின்றால் !

ரெ. நளினி,

பொருளாதாரம், மூன்றாமாண்டு.

ஏனோ படைத்தான் இறைவன்
 எங்களை ஆட்டிப் படைத்தான் !
 அழகுச் சிலையொன்றைப் படைத்தான்
 அதன் நாவைப் பறித்தான் !
 தேன் மொழியாளைப் படைத்தான் ஆனால்
 திக்கு வாயாகப் படைத்தான்.
 கயல் விழியாளைப் படைத்தான் — அவள்
 கண்கள் இரண்டையும் பறித்தான்.
 காளையரைப் படைத்தான் — அவன் மீது
 கட்டுப்பாட்டை விதைத்தான்.
 இன்பத்தைப் படைத்தான் — எல்லையில்லாத்
 துன்பத்தைத் தொடுத்தான்
 உயிரைப் படைத்தான் அதற்கு
 ஓலையும் கொடுத்தான்.
 இசையைக் கொடுத்தான் — கேட்க
 இனியவைச் செவிடெனப் படைத்தான்
 அனைத்தையும் படைத்தான் — பின்
 அனைத்தையும் பறித்தான்
 படைத்ததின் மர்மம் ஏனோ ?
 படைத்தவனே பறித்து நின்றால் ! !

பூந்தோட்டம்

இரா. சோபா.
வணிகவியல், இரண்டாமாண்டு.

கண்ணே ! உன் கண்களோ நீலோற்பலம்
கண்ணை இமை மூடிள் குவிந்த மல்லிப்பூ
அழகிய நாசியோ எள்ளுப்பூ
குமிழிப்பூ, இவற்றுக்குப் போட்டியிடும் காயம்பூ
குவிந்த உன் இதழ்களோ செண்பக மொட்டு
விரிந்த இதழ்களிடையே வெளிரிடும் 12, 13
முல்லைப்பூக்கள்.

சிறிய காது மடல்களோ அழகிய சங்குப்பூ
நீண்ட கழுத்தின் மென்மையோ இலவம்பூ
பொற்றகடு போன்ற கன்னம், கன்னத்தில் கொன்றைப்பூ
பற்றியதில் தட்டும் சிவப்போ பாதிரிப்பூ
என் பிரிவால் பசலை பூத்த தோளோ பீர்க்கம் பூ
கண்மணியே உன் மென் விரலோ காந்தள்பூ
உடல் வண்ணமோ செந்தாமரம்பூ — நான்மாடக்
கூடல் மணியென ஒலிக்கும்
சிலம்பணிந்த பாதங்கள் ஒத்திருப்பதோ
காலத்தில் குப்புற விழுந்த செம்பருத்திப் பூவை
கோபத்தில் நோக்கும் கண்கள் வேங்கைப்பூ
தாபத்தில் எனைப் பார்க்கும் போது குவளைப்பூ
வெட்கத்தில் தலை கவிழும் போது
பட்டெனச் சிவக்கும் கண்களோ அலரிப்பூ
எனைப் பிரிந்து துடிக்கும் உன்
கனிய வதனமோ வெளிர் ஆம்பற்பூ
மொத்தத்தில் என்னுயிரே — உன்
மோகத்தில் திளைக்கும் எனக்கு
நித்தம் நித்தம் நீ ஒரு புத்தம் புதுப்பூ
சத்தியமாய் நீ ஒரு பூந்தோட்டம்.

நட்பின் பிரிவு

இரா. சோபா.
வணிகவியல், இரண்டாமாண்டு.

நட்பே
வீண் வார்த்தைகளுக்கஞ்சி
நீ
வெளி நடப்புச் செய்வதில்லை !
பிரிவில் தான்
நீ
வளருகின்றாயாமே ?
அவ்வாறெனில்
நீ உன்
வேர்களைப் பரப்பி
வளர
நான் எருவாகின்றேன்.
சோதனையிலும்
தடங்கலிலும்
நீ மேலும்
பரிணமிக்கின்றாயாமே ?
அவ்வாறெனின்
உன்
அலங்கரிப்பு
என் ரத்தத்தால்
சிவக்கட்டும்
சிறுமதிபடைத்தோர்க்கு
உன்
உயர்வு தெரிவதில்லையாம்
அவ்வாறெனில்
உன் உயர்வு
எங்கள் நட்புச்
சமாதியில்
பிறக்கட்டும்

நட்பே
எங்கள்
மனத்தில் நீ பெளர்ணமி
வளர்பிறையாய் இருக்கும்
நீ
குழந்துள்ளவர்க்கு
அமாவாசையாகி விடுகிறாய்.
பிரிவிற்காக
நான்
வருந்தப் போவதில்லை — நீயும்
வருந்தாதே !
இவை யெல்லாம் நம்
நட்பின் வெற்றிக்கு
மைல் சுற்கள்.
ஒரு வேளை இதைத்தான்டி
வெற்றிக்கம்பை
அடையும் போது
நான்
முடிவை நாடி விட்டால்
கோப் பெருஞ் சோழனைத்
தேடி வந்த
பிராந்தையாராய்
என் இறுதி ஊர்வலம்
காண
வந்திடு ! அன்று
பிறக்கும் உன்மை நட்பு
ஒன்றின் முடிவில்
உதயமாகு மல்லவா !

ஏழைகளின் வாழ்க்கைச் சித்திரம்

நா. இராஜேஸ்வரி,
மூன்றாமாண்டு, பொருளாதாரம்.

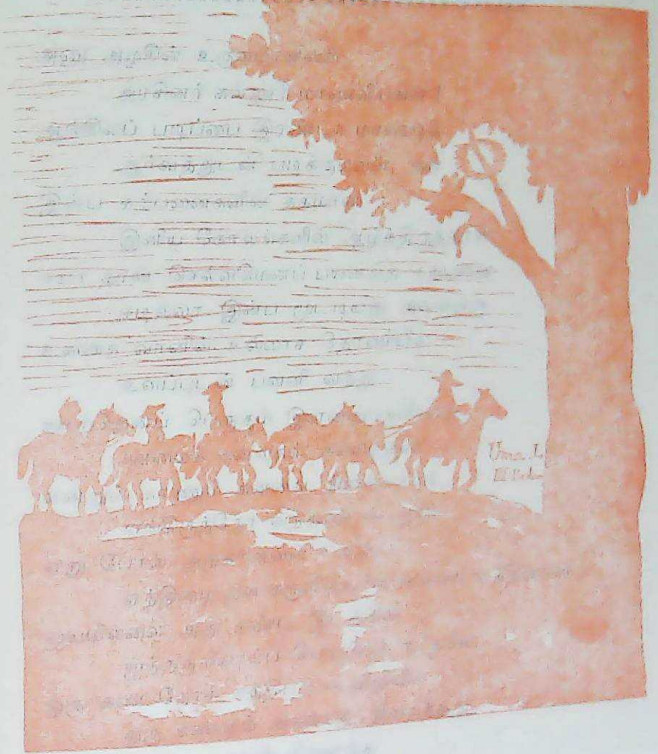
நீதிகள் தன்
நியதிகளை
மறந்ததால்
இங்கே
நியாயங்கள்
தினம் தினம்
சொல்லப்படுகின்றன ?
இந்தக் கோரத்தில்
இவர்கள்
கால் ஊன்றி
இருக்கும் பொழுது
இவர்கள் வயிற்றில்
நெருப்புக் கோழி
உணவு
தேடுகிறது !
இவர்கள்
உழைப்பாளிகள்
எனவே
வேர்வையாற்றின்
மூலஸ்தலமாகிறது
இவர்கள்
உடம்பு,
இவர்கள்
சுத்தமானவர்கள்
எனவேதான்
அசுத்த நீரை
அடிக்கடி
வேர்வையாய்

வெளியேற்றுகிறார்கள் !
வாழ்க்கையில்
அத்தியாவசியங்களும்
பூர்த்தியாக்கப்படாத
நிலையிலும்
வாழ்க்கையின்
தத்துவம் புரிந்த
பிரம்ம ரிஷிகள் !
போர்க்களத்தில்
போர் தொடங்கியவுடன்
காந்தியின்
நினைவு வந்ததால்
நிராயுதபானியாய்
நின்று
அஹிம்சையைக்
கடைப்பிடிப்பவர்கள் !
ஓ... இந்நாட்டு மன்னர்களே !
நீங்கள்
வேதனை பொறுக்க
மாட்டாமல்
கும்பிட கை தூக்கினாலும்
தீவிரவாதி எனக் கூறி —
உங்கள்
தலைகளை — திறை எடுக்கத்
தயங்க மாட்டார்கள் !
எனவே
உணவுக்காய் அன்றி
உயர் நீதிக்காய்
வாழ்வோம் !

ஊமைக் காதல்

நா. இராஜேஸ்வரி

வாழ்க்கைச் சித்திரம்

ஊமைக் காதல்

இரா. சோபா,

வணிகவியல், இரண்டாமாண்டு.

அனு அழகின் உருவமானவள்

அரசினர் கல்லூரி மாணவியவள் !

ஆங்கிலப் படிப்பை இரண்டா மாண்டில்

ஆர்வத்துடன் படிக்குமவள், தன்

இன்ப கற்பனைகளின் சுகமான

இனிய கோலங்களில் ஆழ்ந்திருந்தாள்
ஈயா தான் செவ்வெனப் பயனற்ற கற்பனை

ஈடில்லா இன்ப முட்டியது அவளுக்கு.

உவகை வானில் உல்லாச தோணியில்

உவப்புடன் பவனி வந்து

உளற்றெனப் பெருகும் இளமையருவியாய்

ஊமைக் கனவுகள் கண்டிருக்க

என்றும் காணும் கனவை நினைவாக்க

எங்கிருந்தோ வந்தான் — ஆண்

ஏறு போல அழகானவன் 'அனுப்'.

ஏந்திழை தன் கருவிழியால் அவனை ஏந்தினாள்.

ஐயமில்லை அது கண்ட இடத்தில்

ஐந்தருவியாய்ப் பொழியும் காதலே.

ஒரு கண நேரச் சந்திப்பு — விழியில்

ஒரு கணமும் அகலாது நிறைந்தது.

ஒளட த மென அவள் நினைத்த

'அனுப்' பும் அவளுடன் பழகினான்

கண்டான் ஒரு நாள் — இளங்

கன்னியவளை ! கட்டாணி முத்தெனக்

காத்து அவள் நின்ற கோலத்தை !

காதல் நெஞ்சம் தத்தளிக்க

கிளியின் குரலில் கிள்ளை மொழியில்
 கிடத்தினாள் அவனை உவமை புல் தரையில்
 கிறி நெஞ்சைக் காட்ட நேரம் கிடைத்தும்
 கீறியவள் காட்டவில்லை அவனுக்குக்
 குயில் குரலால் தன் குழுறலைக்
 குரலெடுத்துக் கூறத் தயங்கினாள்.
 கூடியே இருந்தனர் இவ்விருவரும்
 கூடலின் பள்ளு போல இணைந்தே — கூறவில்லை.
 கெண்டை விழியால் தன் உள்ளத்தை ;
 கெட்டி மேளம் கேட்க விழைந்ததைக்
 கேட்டுப் பெறுவதில்லை இதயம்
 கேட்காமலேயே அவன் தரக் காத்திருந்தான்
 கைப்பு என்பதே தன்னை நாடாமல்
 கை கொடுப்பான் அவன் எனக்
 கொண்ட ஆசைக் கனலை யெல்லாம்
 கொட்டி மூடினாள் நெஞ்சத்தில்.
 கோ மகன் அவனும் இந்த அரும்
 கோமேத கத்தினைப் புரிந்துக் கொள்ளவில்லை.
 கௌசிகனைப் போல நின்று அவன் !
 கௌ தமரைப் போல நின்று அவன் !
 சற்றும் எதிர்பாராமல் கொடுத்திட்டான்
 சந்தன மணத்துடன் கல்யாண சேதியைச்
 சார்த்திய அலங்காரச் சிலை யொன்று
 சாய்ந்ததைப் போலச் சாய்ந்தான்
 சிந்திக்காமலேயே தன் ஊமைக் காதல்
 சிதறி விட்ட விளைவை.

With little more Effort, Success will be theirs
CRICKET

Winners in one Tournament & Runners-up in another

VOLLEYBALL

Runners-up in 2 Tournaments
 Better luck, next year!

Other Teams

Athletics

Basketball

Hockey

Table Tennis

A bright debut—Lawn Tennis

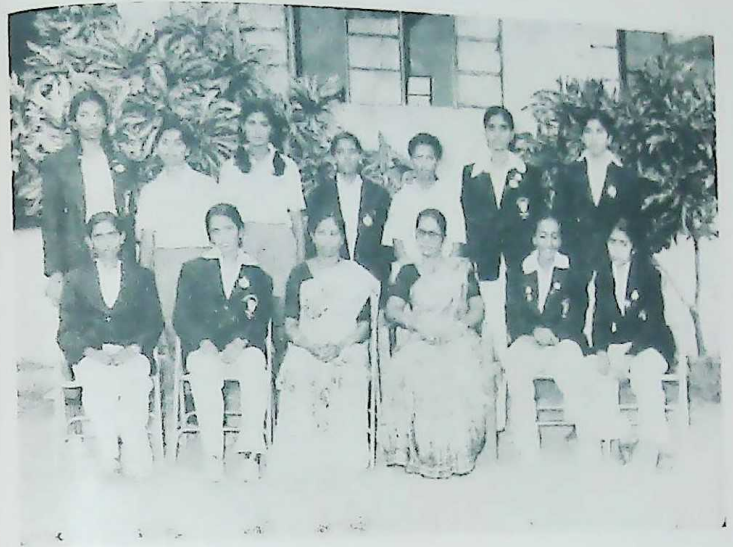

Runners-up:
Madras South Division

**An Inspiring performance
Staff Teams: Winners
BALL BADMINTON**

**We proudly present
The University Blues**

and the Ball Badminton Team

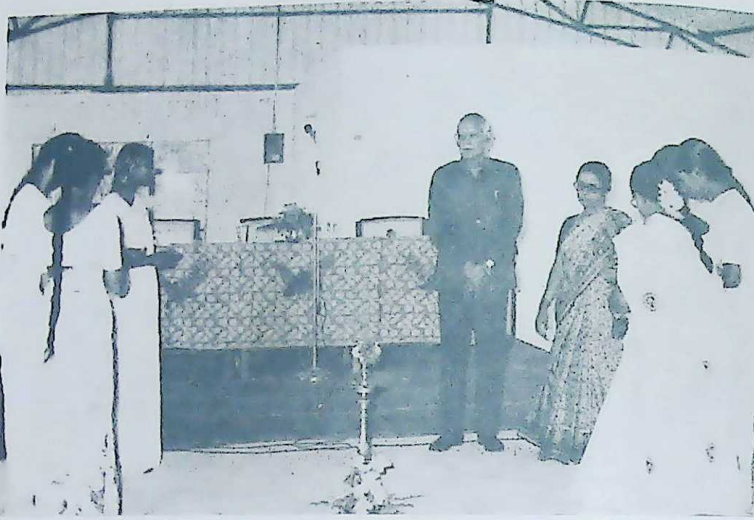

Table-Tennis

Champions Twice over : Madras South Division and Interdivisional

And The Curtain was Rung Down...
College Union Valedictory

Shri D. Anjaneyulu with the Principal and Office-Bearers

N. S. S. Service Medals awarded to

Anuradha, III B. A. (Litt.)

S. Mangalam, III B. A. (Litt.)

“கலப்புத்திருமணம்” — விளைவுகள்

(முதல் பரிசு பெற்ற கட்டுரை)

கே. மீராபாய்,
வலிகண்டியல், ருள் நாமாண்டு.

“மலர்கள் பல கலந்தால்
மணம்மிகு மாலையாகும்...!
மலர்கள் புணர்ந்தால்
மகரந்தமாகும்... ஆனால்
இருமனங்கள்
இணைந்தால் மட்டும்
காதல் ஏன்
மரணத்தில் முடிகின்றது?”

இது இன்றைக்கு எல்லோருடைய இதயங்களையும் இறுக்கிப் பிழிந்து கொண்டிருக்கின்ற கேள்வியாகும். இது உண்மையில் ஒரு பெரிய உலக மசாப் பிரச்சனையல்ல; நம் மனப்பயங்களையும் மூடநம்பிக்கைகளையும் ஒதிக்கிவிட்டு அலகம் போது இப்பிரச்சனைக்குத் தீர்வுகள் காண முடியும்.

நம் பாரத சமுதாயத்தில் சாயம் பூசிக் கொண்டுள்ள சாதீப்பிரச்சனைகளும், மாறுவேடமிட்ட மதப்பிரச்சனைகளும் “நான்; என் சாதி” போன்ற கயநலவாதங்களும் கலப்பு மணத்தைக் கசப்பு மருந்தாய் ஒதுக்கினாலும் அது அங்கீகரிக்கப்படும் நாள் அதிக தொலைவில் இல்லை என்ற நம்பிக்கை மனத்தில் விரிகின்றது.

அன்பு ஒன்றென்று கொட்டு முரசே! — அன்பு ஓங்கென்று கொட்டு முரசே!
என்று சொல்லும் பாரதி, “இங்குள்ள இந்துக்கள், இஸ்லாமியர், இயேசுமதத்

தவர் அனைவரும் இறைவனின் குழந்தைகள்; இதில் சாதி பேதம் காண்பது பேதமை” என்று குமுறிக் கலப்புமணத்தை ஆதரிக்கிறார்.

கலப்புத் திருமணம் என்பது சாதி பேதங்களைத் தாண்டி, சமயக் கடவுள்களைத் தாண்டி... மனம் ஒன்றி வாழ்வில் ஈடுபடுவதாகும். துவக்க காலத்தில் தோன்றுகின்ற எதிர்ப்புக்களை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் எதிர் நீச்சல் போடுவோமானால் பாலவனைத்துக்குப் பிறகு பசுஞ்சோலை சிரிப்பது புரியும்.

மேடைகளில் பேசிவிட்டு, வெளிவேடம் போட்டுக் கொண்டு அலையும் வேடதாரிகளைப் பாரதி,

“நெஞ்சில் உரமுமின்றி நேர்மைத் திறமுமின்றி வஞ்சனை சொல்வாரடி கிளியே! — வாய்ச் சொல்லில் வீரரடி!”
கூட்டத்தில் கூடி கின்று கூவிப் பிதற்றலின்றி நாட்டம் கொள்ளாரடி கிளியே!
நாளும் மறப்பாரடி”

என்று கூறுகின்றார். இருவர் முன்பின் அறியாதவராய் இருந்து, உருவ அழகின் பாதிப்பாலோ, விசாலமான அறிவுப் பிரகாசத்தாலோ, உணர்ச்சி வேகத்தாலோ கவரப்பட்டிருக்கலாம் திருமணம் புரிந்துக் கொள்ளும் போது... அது வெற்றி பெறுவதில்லை...!

சமுதாயத்தில் புரையோடிவிட்ட இப் பிரச்சனைக்கு நியாயமான, சாதகமான தீர்வு காணும் பாவேந்தரோ,

“தழைத்திருந்த தமிழ் நாட்டில் அக்கச்சி—இந்தச் சாதி உளடோ சொல்லோடி அக்கச்சி! வழங்கிவரும் ஆட்சியிலே அக்கச்சி—நான் வழக்குபோடப் போகின்றேன் அக்கச்சி!”

என்று கொதித்தெழுதினாரார்; என்றாலும் தீர்வு நம்மிடையேதான் இருக்கின்றது.

கலப்புத் திருமணத்தால் பல நன்மைகளும், சில தீமைகளும் இருக்கின்றன. முள்ளில்வாத ரோசா மலரில்லை; கல்லில் மாத நிலம்எல்லை...! சீர் கெட்டுப் போய்க் கொண்டிருக்கும் நம் நாட்டின் சாதிப் பிரச்சனைகளை ஒடுக்க, “உயர்ந்தவன்; நான் தாழ்ந்தவன்” என்ற நிலைமையைத் தடுக்கக் கலப்புத் திருமணம் அவசியமாகிறது.

அறிவில், பண்பில், சாதனையில் உயர்ந்து கொண்டிருக்கும் விஞ்ஞானியுடைய மக்களிடம் இன்னும் அஞ்ஞானம் அகலவில்லை என்பது வருந்தத் தக்கது.

இவ்வாழ்க்கையில் ஈடுபடும் இருவரும் ஒருவரையொருவர் புரிந்து கொண்டால் எதிர்ப்புக்கள் பொடிப் பொடியாகிப் போகும். கலப்புத் திருமணத்தின் மூலம் தனி இன, மதவேறுபாடுகள் ஒழிந்து, சாதி முறைகள் தகர்த்தெரியப்பட்டு, சமரசமுதாயம் மலரும்.

“எல்லாரும் ஓர் குலம்; எல்லாரும் ஓர் இனம் எல்லாரும் இந்நாட்டு மக்கள்”

என்ற திறமை, அறிவு தகுதிகளுக்கு மட்டுமே முதலிடம் அளிக்கின்ற முழுமையான சமுதாயம் உருவாகும். “நான் இந்தச் சாதியைச் சேர்ந்தவன்” என்ற

சாதிச் “சிறை”யிலிருந்து விடுவித்துக் கொண்டு “நான் இந்தியன்” என்ற உள்ள நிறைவோடு உயர்ந்த சமுதாயம் உருவாக்க முடியும்! சமூகத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களையும் மணம் செய்து கொள்வதால் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள் நீக்கப்பட்டு ஒருமைப்பாடு வளர்கிறது.

கலப்புத் திருமணங்களில் பெரும்பாலானவை சாதல் திருமணங்களாய் இருப்பதால் கருத்து வேறுபாடின்றி வாழ்க்கை நடத்த இயலுகின்றது.

“வேற்றுமைக்குக் காரணங்கள் மொழிகள் தாமோ...? வேற்றுமைக்குக் காரணங்கள் இனங்கள் தாமோ...? வேற்றுமைக்குக் காரணங்கள் நிறங்கள் தாமோ? வேற்றுமைக்குக் காரணங்கள் இவைதாம் என்றால் போற்றுகின்ற மானிடமும் மனிதன் எனலும் பொருள் பெயர்களின் பொருள் அழிந்திடாதோ?”

என வினவும் புரட்சிக் கவிஞரின் வினாவுக்கு விடை தெரியாமல் தடுமாறும் நிலை வருதல் கூடாது. எந்த ஒரு ஆணோ... பெண்ணோ... தம்மைச் சுற்றியுள்ள மனிதருக்காக, தம் கருத்தை நசுக்கிக் கொள்ளக் கூடாது. “நம் சுதந்திரம் பிறரது தனிப்பட்ட உணர்வுகளைப் பாதிக்காத வரையில் பாதகமில்லை” என்பதை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

குடும்பத்தில் குழப்பங்களை இது உருவாக்கினாலும், நாட்டுக்கு நலனைத் தரப்போகின்றது! நெல்லையும், கள்ளையும், அரிசியையும், பருப்பையும்,

யையும், துவரையையும், உளுந்தையும், மண் உருண்டையையும் கலப்படம் செய்து விற்றாலும் ஒத்துக் கொள்கின்ற மக்கள் ரெட்டியும் செட்டியும் கலப்புத் திருமணம் புரிந்து கொண்டால் மட்டுமே கண்டனம் தெரிவிக்கிறார்கள். நாளடைவில் புதுமைகள் பூத்துப் பரவத் தொடங்கும்போது... கொள்கைகள் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும்.

முதலில் சாதல் வரை வீரமாய் இருந்து விட்டுக் கலப்புத் திருமணம் என்றவுடன் மக்கள் கோழைகளாய் மாறுவதால்தான் இவை நிலைபெற முடிவதில்லை. சங்க காலம் முதல் சரித்திர காலம் வரை தீர்வு காணப்படாமல் இருந்த இப்பிரச்சனைக்குப் பாரதிதாசனோதாம் வாழ்ந்த காலத்திலேயே

“இருவர் மனமே ஒத்தபின் இடையில் எவன் மறுக்கின்றானோ அவனை அழிப்பேன்”

என்று உறுதியான, இறுதியான தீர்ப்பை எழுதி வைத்து விட்டார்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் கூட இன்னும் “கலப்புத் திருமணம்” மக்களால் அங்கிகரிக்கப்படாமல் இருப்பது நல்ல நாகரிகத்தின், கருத்து மாற்றத்தின் அறிகுறி அல்ல; நம் சொந்த விருப்பங்களையும், மூடநம்பிக்கைகளுக்காய்க் கட்டுப்படுத்தி விடுவது நல்லதல்ல.

அடிப்படையில் பல குறைகள் இருந்தாலும் “அன்பு” என்ற ஆயுதம் அனைத்துப் போராட்டங்களையும் அடக்கி நல்ல விளைவுகளை தரும். இதைப் பயன்படுத்துவோரின் வாழ்வு இனிசரும்.

“காக்கை கருவி எங்கள் ஜாதி—நீள கடலும் மலையும் எங்கள் கூட்டம்”

என்று உற்சாகத்துடன் அன்றிணைப்பொருள்களையும் அன்புறவாக எண்ணி

வின்றானே அந்த மகாகவிஞர்! நாம் மனிதரிடையேயும் மதுங்கள் பார்க்கின்றோமே.

காலையிலே ஒரு கவிதை, மாலையிலே மறு கவிதை, புலர்ந்தவுடன் புதுக்கவிதை என்றெல்லாம் புரட்சி இலட்சியங்களைப் படித்தும் நம் கருத்துக்களில், எண்ணங்களில் மாற்றம் இல்லாமல் இருக்கக் கூடாது. பரந்த மனப்பான்மையால் நம் மனம் பக்குவப்பட வேண்டும்! மனிதனை உயர்ந்தவனாக, தாழ்ந்தவனாக, வேறமத்தவனாக, இளந்தவனாகப் பார்க்காமல் மனிதனாக, நேசமுள்ள மனத்துடனே, நிஜமான அன்புடனே புரிந்து கொண்ட நிமிடங்களில் மட்டுமே புதுயுகம் பிறக்கும்!

அரசியல் முதல் பல்வேறு துறைகளிலும் இன்று அவலங்கள் உருவாகியிருப்பதற்கு அடிப்படை ஆணைவோர் சாதிபேதம் தான்! கலப்பு மணம் பல்வேறு பிரச்சனைகளுக்குப் பாடை அமைத்துப் புதிய பாதை காட்டும்! அழகான மலர்கள் மலர்ந்திருக்கும் சோலை பராமரிக்கப்படாமல் இருந்தால் புதர்கள் மண்டிக் கிடக்கும்; நாம் மணமற்ற அலங்கார மலர்களை நாடிச் செல்லாமல் “சாதி”ப்புதர்களை நீக்கி “கலப்புமண” மலர்களைப் பறிப்போம்! ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்ளக் கற்றுக் கொள்வோம். பணம், சீர், வர தட்சணை ஆகியவற்றை வேண்டாத உண்மை அன்பு இருக்கும் வரை, கலப்பு மணம் சமுதாயத்தில் மணம் வீசும்...!

“இரு மன மொத்திடில்—இனி அவர்க்கெலாம் இனித்திரும் திருமணம்!” என்று பாரதத்தில் கவிதைகள் முழங்கட்டும்! திய, சாதிக் கத்திகள் முழங்கட்டும்! (கலப்புத் திருமணம்) வரலாறு படைக்கட்டும்!!!

கலப்பு மணம் - அதன் விளைவுகள்

நா. புவனேஸ்வரி,

இரண்டாமாண்டு, கணிதவியல்.

தமிழர்தம் பண்பாட்டு வழியில் தனி வாழ்க்கை, இல்லறம், துறவு என்னும் முன்றளையே வாழ்க்கை முறைகளாகக் கொண்டிருந்தனர். இவற்றில் இல்லறத்தை முதன்மையானதாகப் போற்றினர்.

அந்த ஆற்றின் இல்லாற்றக்கை ஆற்றின் புறத்து ஆற்றின் போலும் பெறுவது எவன்.

என்று வள்ளுவம் சிறப்பித்துக் கூறும் இவ்வாழ்வியை, நல் அறமாகச் செய்து வந்தனர் பழந்தமிழர்.

பழந்தமிழரின் திருமணங்கள் பேச்சு வகையாலும் அருஞ்செயல் முறைகளாலும், மனம் ஒன்றிய காதலினாலும் நடைபெற்று வந்தன. வரனுக்கு தட்சணைக் கொடுக்கும் ஆரிய வழக்கம் அக்காலத்தில் இல்லை.

இடைக்காலத்தில் பெண்ணுக்குக் கல்வியும், பொது அறிவும் மறுக்கப்பட்ட போது, அவளுடைய வாழ்வின் நலனுக்காகவும், எதிர்கால பாதுகாப்பிற்காகவும் பொன்னோடும் பொருளோடும் அவளை மணம் செய்து கொடுத்தனர். இந்நாளில் ஆணுக்குப் பெண் எதிலும் சளைக்காது பெருமையுடன் தலைநிமிர்ந்து நிற்கும் வேளையிலும் பெண்ணை விற்பது ஏன்? இன்றைய சமுதாயத்தில் புல்லுரிவிகளாக நிற்கும் சடங்குகள் பலவற்றில் முதன்மை

யானதாகத் திகழ்வது இந்த வரதட்சணை இதன் காரணமாக,

'வேதம் படைக்கவும், நீதிகள் செய்யவும் வேண்டி வரும்' பெண்கள், 'காதலன் ஒருவனைக் கைப்பிடித்து அவன் காரியம் யாவினும் கைகொடுத்து' வாழ வழியில் வந்து 'எங்கே வரன் மலிவு விவையில் கிடைப்பான்' என்று தேடும் அவை நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு இருக்கின்றனர்.

கலப்பு மணம், சாதிப் பிரிவுகளைப் போக்குவதோடு, சமுதாயத்தின் கொடுமைக் கோரிக்கையான வரதட்சணையையும் ஒழிக்கப் பயன்படுகிறது. ஆனால், வரதட்சணையை வேண்டும் என்று கூறும் பெற்றோர்களும் கலப்பு மணத்தை ஆதரிப்பதில்லை. எனவே, இக்காலத்தில் கலப்பு மணம் என்பது காதலினால் மட்டுமே நடக்கக் கூடியது.

சுமார் எண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே ஒரு முதலமைச்சர் கலப்பு மணத்தை முழு மணத்துடன் ஆதரித்திருந்தார்! அவர் தான் சேக்கிழார். 'இறைவன் தமிழ் மொழிந்தான்' என்று இறைவன் தமிழையும் ஏற்பான் என அறிவுறுத்திய சேக்கிழார், சுந்தரபூர்த்தி நாயனாரின் வரலாற்றில், அவர் புரிந்து கொண்ட கலப்பு மணங்களை வெகுவாகப் பாராட்டிப் பாடுகின்றார். அவரைப்

பின்பற்றித்தானோ இக்கால அமைச்சர்களும் கலப்பு மணத்தை ஆதரித்து பரிசில் களும் வழங்குகின்றனர்!.

'ஆயிரம் உண்டிக்கு சாதி' என்று பாரதியாரே ஒப்புக் கொள்ளுவார். மக்களின் மணங்களில் நாட்டுப்பற்று, மொழிப்பற்று, ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் சாதி சமயப்பற்று அதிவலிமையான இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. வாழ்க்கைத் தரத்திலும், பொருளாதார வசதியிலும் பாரத நாடு பின்தங்கி இருந்தாலும், சாதி பிரச்சனைகளிலும், மக்கள் தொகையிலும் வெகு உற்சாகமாக முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிறது.

கலப்பு மணம், சாதிகளை அழிக்க ஒரு அளவிற்கு உதவும். ஆண், பெண் இருவரையும் ஒருயிர் ஈருடலாகக் கலக்கச் செய்தே திருமணம், இதில் சாதிகள் கலப்பதில் தவறொன்றும் இல்லையே!

பழங்காலத்திலும் இத்தகைய சில வேற்றுமைகள் இள உள்ளங்களை இணைய விடாமல் தடுத்திருக்கின்றன. நெய்தல் நிலக் கன்னியை மணக்க விரும்பி வருகின்றான் ஒரு அரசமகன். அப்போது அக் கன்னியின் தோழி,

'புல்ல நூறுதும்; செலநின்றீமோ
பெருநெல் விளையா எம் சிறுநல் வாழ்க்கை
றுமோடு புரவது அன்றே;
எம்மனோரில் செம்மலும் உடைத்தே'

என்று காதல் கரைசேரக் கூடியது அல்ல என்று அறிவுறுத்துகின்றாள். அன்றும் 'கண்களால் பேசி, கைகளால் கேட்டிடும்' காதல் நெஞ்சம் உடையவரின் கண்களை, இச்சாதிப் பேய் தகர்த்து எறிந்தே வந்திருக்கின்றது.

கலப்பு மணம், நம்புடைய உள்ளத்தை யும் உணர்வையும் விரிவுப்படுத்துகின்றது. ஒருவர் மற்ற ஒருவரை நேசித்து மணம் செய்து கொள்ளும் போழுது, மற்றவர்களுடைய தகறுகளை மன்னித்து, குணங்களை ஏற்றுக்கொள்ளும் அதே வேளையில் கலப்பு மணம் புரிந்தவர் மற்ற ஒரு நன்மையினையும் அடைகின்றனர். பிற மதங்களையும் சாதிகளையும் மதிக்கக் கூறுக் கொள்கின்றனர் அவற்றில் உள்ள நல் வழிகளைக் கைக் கொண்டு, அவை கூறும் நல் உரையின் படி நடந்து, வாழ்வில் முன்னேறுகின்றனர். நம்பைச் சுற்றி இருக்கும் சாதி சமய எல்லைக் கோடுகளை நீக்கி விட்டுப் பார்த்தால், நாம் பழக்கக் கூடிய மனிதர்களின் எண்ணிக்கை எவ்வளவு அதிகரிக்கின்றது!

டாக்டர் இராசாதிருட்டினன் கூறுவார், 'சட்டங்களும் அரசாங்கமும் சமுதாயத்தில் ஒழுங்கையும் மாறுபாட்டையும் கொண்டதல் இயலாது, மக்களின் மனங்கள் மாற வேண்டும். மக்களின் மனங்கள் மாறாத காரணத்தினால்தான் அரசாங்கம் முயன்றும், சட்டங்கள் இயற்றப்படும் வரதட்சணைக் கொடுமை ஒழியவில்லை கலப்பு மணங்கள் இன்னும் வளரவும் இல்லை.

கலப்பு மணத்திற்கு, காதல் ஒன்றே ஏற்புடையது என்பதனை அறிவோம். ஆனால் காதலிக்கும் மாந்தர் பலர் கல்யாணத்தில் ஒன்றுபடத் தயங்குகின்றனர். இவர்களுடைய காதல், உடல்வெப்பிலும், செல்வச் செழிப்பிலும் குறியாய் நிற்கின்றதே தவிர.

"காதல், காதல், காதல்
காதல் போயின காதல் போயின
சாதல் சாதல் சாதல்" என்ற மனவறுதி இல்லை.

‘அச்சமில்லை, அழுங்குதலில்லை, பாவமில்லை, பதுங்குதலில்லை’ என்று முழங்கும் அஞ்சா நெஞ்சமில்லை. காதலிப்பதும் தன் கடன்; திருமணம் முடிப்பது தம்பெற்றோர் கடன் என்று வாழ்கின்றனர். பெற்றவரோ ‘காதல்’ என்ற சொல்லை வெறுக்கின்றனர். இன்றைய காதலர்கள் மிகவும் அடங்கி வாழ்பவர்கள். மற்ற நேரங்களில் தாய்ச் சொல்லைத் தட்டி நேரிட்டாலும் கவலைப் படாத தனயங்கள், காதலிலும், திருமணப் பேச்சிலும் தாய்ச் சொல்லையே தாரக மந்திரமாகப் போற்றி அடங்கிப் போவார்கள். காதலிக்கத் துணிவிருந்தும் வராத சணை வாங்காமல், சாதி மதம் பாராமல் மணமுடிக்கத் துணிவு வருவதே இல்லை. அவர்களுக்குக் கலப்பு மணம் என்பது எட்டாக்கவி.

நன்கு படித்து, சான்றோனாய் விளங்கும் ஒருவன் படிப்பறிவில்லாத மகளை மணம் செய்யும் வேளை, அவர் தம் மக்கட் செல்வங்களைக் கல்வி, கேள்விகளில் சிறந்தவராய் விளங்கச் செய்வார் அன்றோ? அவருடைய மனைவியையும் அறிவில் சிறந்தவளாக மாற்றுவதற்கு வாய்ப்பு உளதே! இத்தகைய பெற்றோர்க்குப் பிறக்கும் பிள்ளைகள் சகிப்புத் தன்மையிலும், பரந்த மனப்பான்மையிலும் பெற்றோரைப் பின்பற்றும் வாய்ப்பும் உளது. இவனால் வரும் சந்ததியினர் குணக்கேடில்லாத செல்வங்களாகத் திகழக் கூடும் அன்றோ?

இத்தகைய மணம் செய்து கொண்டவர்களை அரசு பாராட்டலாம். பலரும் போற்ற பரிசில்கள் வழங்கலாம். பத்திரிகைகள் ‘புரட்சித் திலகங்கள்’ என்று பட்டங்கள் வழங்கலாம். ஆனால், சமுதாயத்தால் இவர்கள் வரவேற்கப் படுவ

தில்லை, மாறாக, வெறுத்து ஒதுக்கப் படுகின்றனர். இவ்வாறு கலப்பு மணத் தம்பதியினரை அவர்தம் இரு சமூகங்களுமே வெறுப்பதனால், அதிகம் பாதிக்கப்படுபவர்கள் அவர்தம் பிள்ளைகளே. மற்றவர்களுக்கு ஒரு சாதி என்றால், இவர்களுக்கு இரண்டு சாதி என்று ஆகிறது! உற்றார் உறவினரின் கேலிப் பேச்சுக்கும், ஏச்சுக்கும் ஆளாகின்றனர். அவர்களின் எந்த வகையான விழாவிற்கும் போக முடியாத வகையில் ஒதுக்கப் படுகின்றனர். இவ்வாறான வெளித் தொல்லைகள் மட்டுமல்லாது இவர்கள், தங்களுக்குத் தாங்களே பலத் தொல்லைகளை வரவழைத்துக் கொள்ளின்றனர்.

திடமான சிந்தை இன்றி, உணர்வின் வேகத்தால், இளமை துடிப்பினால் உந்தப்பட்டு மயங்கி மணம் செய்யும் பலர், அத்தகைய உறுதி பின்னாளில் நிலைக்காதக் காரணத்தினால், ஒருவர் மற்ற ஒருவரின் சாதி மதங்களை இகழும் நிலைக்கு ஆளாகி தங்கள் செயலுக்கு வருந்தத் தொடங்குகின்றனர். பெற்றோர் பார்த்து மணம் முடித்த தம்பதியினர் இந்நிலைக்கு தள்ளப்பட்டால், உற்றார் உறவினர் அவர்தம் பிணக்கைத் தீர்க்க விரைந்து வருவர். ஆனால், கலப்பு மணத் தம்பதியினர் அந்த வாய்ப்பும் இல்லாதவராகி மேன்மேலும் தங்கள் மனப்பிணக்கை வளர்த்து, பின்னர் பிரியும் நிலைக்கே ஆளாகின்றனர்.

கலப்பு மணம் என்பது ஒரு புரட்சி. இஃது ஒரு வேள்வி எனலாம். இதில் திட சிந்தையை நெய்யாக ஊற்றி, அன்பின் தாரக மந்திரத்தையே ஒதி, நம் மனச்

சாட்சியைச் சாட்சியாக வைத்து, குறுகிய மனப்பான்மையையும், சாதி மத பேதங்களையும் பவி கொடுத்து, மனவுறுதியையும், நம்பிக்கையையும் வரமாக வேண்டி வாழ்நாள் முழுவதும் இவ் வேள்வியை நல் அறமாக இயற்ற வேண்டும்.

ஒருவரின் மேல் ஒருவர் இரக்கப் பட்டோ, அல்லது ஒருவரின் செல்வம், அவரை மணம் புரிதலால் வரும் பயன் முதலியன கருதியோ மணம் செய்வோ

மானால், அது கலப்பு மணமாக இருக்க முடியாது. மனங்கள் கலவாத மணமாக மாறி விடக் கூடும். எனவே இளைஞர்களே,

“காதலினால் மாணுடர்க்குக் கல்வி உண்டாம்
காதலினால் மாணுடர்க்குக் கவிதை உண்டாம்
ஆதலினால் காதல் செய்வீர்”.

காதலோடு நின்று விடாது, சாதி மத பேதங்களைப் பாராது கொண்ட காதலியை மணந்து உழைத்து முன்னேறுங்கள்!

மண் நீத்து விண் அடைந்தோர்

-: 0 :-

திரு. என். வெங்கடராவ்
கல்லூரி அலுவலகத் தலைவர்

திருமதி சத்தியவேதாம்பாள்
கல்லூரி கடைநிலை ஊழியர்

“நெருநல் உளநெருவன் இன்றில்லை என்னும்
பெருமை உடைத்திவ் வுலகு”

Ancient Indians and Science

S. SRILAKSHMI, II B. Sc. Physics

Medicine and Physiology :

The Vedas contain a very primitive form of medicine and physiology, but the chief testbooks of Indian Medicine were by Charaka (1st-2nd cent A.D.) and Sushruta (4th cent A.D.) They evolved a system similar to those of Hippocrates in some aspects and surpassing the western form in some other aspects. There are very few authoritative textbooks of later age.

The growth of interest in physiology through the phenomena of yoga and mystical experience, and the spread of Buddhism were the chief stimulators of medical discoveries. The Buddhist monk served as a physician among the lay-folk from whom he begged his food. He was bound to care for the health of his fellow monks, and keep fit himself.

Indian medicine developed little after Sushruta except for mercurial drugs, opium and Sarasaparilla. In the essentials, the present day Ayurvedic physician varies little from these.

Most schools taught that health was maintained through a proper balance of the three vital fluids of the body-wind, gall and mucus. These three primary humours were connected to the scheme of three gunas or universal qualities, and associated respectively with virtue, passion and dullness.

In spite of the inaccurate knowledge of physiology, which was by no means inferior to that of most ancient systems, India evolved advanced surgery. Bone-setting was of a high degree, Caesarian operations performed, and plastic surgery known. Ancient Indian surgeons were experts at the

repair of noses, ears, lips, lost or injured in battle or by judicial mutilation and the surgeons of the East India company learnt the art of rhinoplasty from the Indians.

The functions of the body were supposed to be maintained by five 'winds' (Vayu): 1) Udana — emanating from the throat, and causing speech.

(2) Prana: in the heart, and responsible for breathing and swallowing of food;

(3) Samana: fanning the fire in the stomach which 'cooked' or digested food, and dividing it into its digestible and indigestible parts.

(4) Āpana: in the abdomen and responsible for excretion and procreation and

(5) Vyana: a generally diffused wind-causing the motion of the blood and of the body generally.

The food digested by the samana became chyle, which proceeded to the heart and thence to the liver, where its essence was converted into blood. The blood in turn was partly converted into flesh and the process continued through the series fat bone, marrow and semen; the latter when not expelled, produced energy (ojas); which returned to the heart and then diffused over the body. This process of metabolism was believed to take place in thirty days.

Ancient Indian doctors believed with most ancient peoples, that the heart was the seat of intelligence. Although they had no clear idea of the function of the brain, they realised the importance of the spinal cord and knew of the existence of the nervous

system, though it was not properly understood. The progress of physiology and biology was limited due to the taboo on contact with dead bodies, but the process of dissection was not completely unknown.

Indians conceived of the existence of microscopic forms of life, but it was never realised that these might cause diseases. Although Indian surgeons had no true—idea on antiseptics they encouraged cleanliness and realised the value of fresh air and light. The pharmacopoeia of ancient India was very large, and comprised animal, vegetable and mineral products. Many drugs were known and used long before their introduction into Europe, notably the oil of the chaumugra tree, traditionally prescribed as a specific for leprosy and still the basis of the treatment of the disease.

Charaka instructs every physician thus :

“If you want success in your practice, wealth and fame, and heaven after your death, you must pray every day on rising and going to bed for the welfare of all beings, and you must strive with all your soul for the health of the sick. You must not betray your patients, even at the cost of your own life...You must not get drunk, or commit evil, or have evil companions...You must be pleasant of speech...and thoughtful, always striving to improve your knowledge. When you go to the home of a patient you should direct your words, mind, intellect and senses nowhere but to your patient and his treatment...Nothing that happens in the house, of the sick men must be told outside, nor must the patient's condition be told to anyone who might do harm by that knowledge to the patient or to another.”

Under the patronage of the benevolent kings and religious foundations, free medical aid was given to the poor. Veterinary medicine was also practised. The doctrine of non-violence encouraged the endowment

of animal refuges and homes for sick and aged animals, and such charities are still maintained in many cities of India. The horse and elephant doctors were members of skilled and respected professions, much in demand at court, and texts on veterinary science survive from the Middle Ages.

Mathematics :

In the sphere of practical knowledge the world owes not to India in the realm of Mathematics, which were greatly developed in the Gupta times. The success of Indian mathematics was chiefly due to the fact that Indians had a clear concept of abstract number, as distinct from numerical quantity of objects or spacial extension. While Greek mathematicians rested on mensuration and geometry, India transcended these concepts quite early. A simple numerical notation, led to a rudimentary algebra, which allowed more complicated calculations than were possible by the Greeks, and led to study of number of number for its own sake.

The earliest inscription recording the date by a system of nine digits and a zero, with place notation for the tens and hundreds, comes from Gujarat and is dated (595 A.D.) The name of the mathematician who devised the simplified form of writing numerals is unknown. The ‘Bhaskhali Manuscript’ which is a copy of a text of the 4th cent. A.D. and Aryabhata of Aryabhata of 449 A.D. contain the simplified form of numerals.

Most of the great discoveries and inventions of the present day would have been impossible without such a system of mathematics.

Astronomy, Astrology and Mathematics formed the three main divisions of ज्योतिषम्. Calculations of the movements and positions of the celestial bodies gave rise to advanced Mathematics. The construction of altars

according to strict rules in different shapes for sacrifices made geometry a part of religion. The Sulba Sutras which are part of the Srauta Sutras point to some progress in the field of geometry.

Aryabhatta :

Who wrote Aryabhataiya in 499 A.D. is the earliest of the Indian astronomers whose works have been preserved. 33 stanzas in his work are on Mathematics, while others are astronomical in content. He held that the earth was a sphere and it rotated in its own axis. He also had a correct conception of the eclipse. He was born in the year 476 A.D. in Kusumapuram.

Varahamihira :

The greatest authority in Indian Astronomy and Astrology has written a work Pancha-Siddhantika. The work mentions five schools of Astronomy (1) Paithamaha Siddhanta, (2) Romaka Siddhanta, (3) Pailishha Siddhanta, (4) Surya Siddhanta, (5) Vashishtha Siddhanta. The Surya Siddhanta is the most accurate.

The Bruhajjathakam popularly known as Hora is an authoritative work on Astrology by him. He is also the author of Bruhadvivahapatalam about marriages and the Bruhathsamhita in 106 chapters treats with astrology, geography, weather, characteristic marks on the bodies of men, women etc, the omens and many such things. In the matter of Astrology, he often refers to the views of the Greek. He died in 587 A.D.

He has mentioned Asthi, Devala, Garga, Narada & Parashara as the early astronomers, but their works are available only in fragments.

Mahaviracharya :

Wrote the Ganitha Sarasangraha, a work dealing with geometric progressions. He

belonged to the first half of the 10th cent A.D.

Bhaskaracharya :

Wrote the Siddhants Shiromani in 1172 A.D. consisting of four parts (1) Lilavathi (2) Bhijaganitham (3) Graha Ganitham, (4) Golaha.

He also wrote the Karanakuthookalam on Karana in 1188 A.D. Aryabhata gave the Value of π (pi) to be $\frac{3.1416}{20000}$ and expressed it in the form of a fraction $\frac{62832}{20000}$. Indian

mathematicians understood the import of positive and negative quantities, evolved sound systems of extracting square and cube roots, and could solve quadratic and certain types of indeterminate equations. Irigonometry, spherical geometry and calculus developed chiefly in connection with astronomy. The mathematical implications of zero (shunya) and infinity, were fully understood even in medieval India.

Bhaskara proved that $\frac{x}{0} = \infty$ (infinity).

He also established mathematically what had been recognized in Indian theology atleast a millenium earlier, that infinity, however divided, remains infinite, represented by the equation $\frac{\infty}{x} = \infty$.

Physics and Chemistry :

As early as the time of Buddha, if not before, the universe was classified by elements, of which all schools admitted atleast four—sarth, air, fire and water. To these orthodox Hindu Schools Jainism added a fifth, ‘akasha’ (ether) It was recognized that air was not of infinite extension, but it was hard to conceive of empty space. The five elements were thought of as mediums of sense impressions,—earth of smell, air of

feeling, fire of vision, water of teste and ether of sound.

Indian atomism was independent of Greek influence, for an atomic theory was taught by Pakudha Katyayana, an older contemporary of the Buddha and earlier than that of Democritus. The Jains believed that all atoms (anu) were identical, and that differences of the character of the elements were due to the manner in which the atoms were combined.

The atom was generally thought to be eternal, but some Buddhists conceived of it not only as the minutest object capable of occupying space, but also as occupying the minutest possible time duration, coming into being and vanishing almost in an instant, only to be succeeded by another atom, caused by the first. This atom of the Buddhists in some measure resembles the quantum of Planck.

The Vaisheshika school believed the single atom to be a mere point in space, completely without magnitude. A single atom had no qualities, but only potentialities which came into play when the atom combined with others. This school maintained that before combining to form material objects, atoms made primary combinations of diads and triads.

The Buddhists considered each molecule as combinations of all the four elements. This explains why wax might melt and also burn, as its molecules contained proportions of water and fire. According to the Buddhists the molecules cohered by the virtue of the atoms of water in each.

Indian atomic theories were not, of course, based on experiment, but on intuition and logic.

In the science of acoustics, India made real discoveries based on experiment, and the ear, highly trained by the phonetic study

necessary for the correct recitation of the Vedas, learned to distinguish musical tones for closer than those of other early musical systems. Before the christian era, the octave was divided into twenty-two shrutis on quarter tones, and their proportions were measured with great accuracy. It was known that differences of timbre was caused by overtones (anuranana) which varied with different instruments.

The Iron Pillar of Delhi and other sources show that Indian metallurgists had great proficiency in the extraction of metal ore. Their products were valued in the Roman empire and the Middle East. Chemistry in ancient India was the handmaid of medicine not of technology. These medical chemists succeeded in making many important alkalis, acids and metallic salts by simple process of calcination and distillation, and it has also been suggested that they could produce gun powder.

Painting and Architecture :

Painting in ancient India was practised to perfection. There is not a single drama in Sanskrit which does not mention painting. The caves of Ajanta bear testimony to the perfection in this art.

Ramayana speaks of town planning and the construction of palaces and forts with walls, moats & towers for defence. Mahabharata mentions that Indraprastha was a planned city. The temples of South India, the Stupas, the Viharas of the Buddhists and the Jains are monuments of Indian art and architecture

Mayamatham, Sanath kumara vasthushashtram are early works on Sculpture and Architecture. Samarange sootra Dhara of King Bhoja (11th cent. A.E.) and Shilparatnam of Srikumar of 16th cent. A.D. are two later works. Manusyalaya-chandrika, Vaastumandana, Praasadhamandans etc. deal with different branches of Architecture.

KALIDASA

GEETHA SUNDARARAJAN
II B.A. Literature

काव्येषु नाटकं रम्यं तत्र रम्यं शाकुन्तला ।
तत्रापि च चतुर्थोद्गुस्तत्र श्लोकचतुष्टयम् ॥”

Of all Kavyas dramas are the best, of all dramas Kalidasa's is the best - Said Bana in praise of Kalidasa.

Kalidasa may be compared to a banyan tree which affords relief and repose to the weary way farers from the torturing Sun. His ideals are high and faultless. He impresses these ideals on the readers by the magic of his poetry, richness of imagination, profound knowledge of human nature and tender descriptions of the hearts feelings and emotions. He unfolds his characters as a flower would unfold its petals.

His works, mainly 'Kumarasambhava' abounds in Similies.

उपमा कालिदासस्य भारवे अर्थ गौरवं ।
दण्डिनः पदलालित्यम् माघे सन्ति त्रयो गुणाः ॥

Kumara Sambhavam is the story of 'Kumara' who exterminated all the demons. The first part is the Kamadhahanam. Cupid - the God of love comes to 'Sthanvashrama' where Shiva is in penance. Nature reacts to his appearance. The boughs are filled with leaves and flowers as it would happen in spring. Even the Sages were disturbed by this. The plants entwined with each other, the female bee followed the male to suck honey from the same flower cup. This he says as

मधु द्विरेफः कुसुमैकपात्रे पपो प्रियां स्वामनु-
वर्तमानः ।
श्रुद्धेण च स्पर्शनिमीलिताक्षीं मृगीमकण्डूयत
कृष्णसारः ॥

The descriptive power of Kalidasa is so good that one is able to Visualise a mental picture of all the characters. Only Shiva remained unmoved by 'Kama's' appearance. He sat unmoved controlling all his vital airs. This makes cupid think about failure in his mission. But the appearance of the beautiful Parvathi decorated with flowers alone as her ornaments gives him courage.

अशोकनिर्भलित पद्मरागमाकृष्टहेमधुति
कर्णिकारम् ।
मुक्ताकलापीकृतसिन्धुवारं चमन्तपुष्पाभरणं
वरन्ती ॥

Parvathi used Ashoka flowers instead of rubies, the Karnikara blossoms instead of Gold and the Sindhuvara flowers in place of pearl. Her perfect form with no blemish looked very beautiful even without any ornaments.

Cupid ready with his bow and arrow was excited and also afraid. Parvathi's emotions are also expressed beautifully. The 'Sammohana' or the 'enchanted arrow' made Parvathi very emotional. This is expressed

विवृण्वती शैलमुतापि भावमङ्गं स्फुरद्दाल-
कदम्बकल्पैः ।
साचीकृता चाहृत्तरेण तस्यै मुचेन पर्यस्त-
विलोचनेन ॥

Parvathi's eyes were agitated and rolling here and there. She looked sideways at Shiva. Soon Shiva realised the cause of disturbance and turned angry eyes on Cupid and fire came out of his third eyes. The Gods cried 'withdraw' but it was too late for Kama was burnt to ashes. Then Shiva disappears. Parvathi takes to Penance. A demon Tharaka troubles the Gods. So Shiva marries Parvathi. A son is born to them. He is 'Kumara' who destroys the demon.

The Raghuvamsa of Kalidasa is a epic poem which is of 18 cantos. It deals with the story of the Ragu's. Though there is much similarity to the Ramayana Kalidasa's originality and keen observative power are seen here.

The lyrics Ritusamhara and Meghadutha are very beautiful with lots of descriptions of nature, season's etc. The influence of the Seasons on lovers is expressed beautifully. Kalidasa's inimitable skill of depicting the Indian landscapes in beautiful colours and blending of man and nature is evident here. His keen observation, the descriptive power, the felicity of style with apt similarities are evident. In Meghadutha, a Yaksha doomed to live in exile in Ramagiri suffering the pangs of seperation from his beloved is depicted beautifully. He sees the cloud of the rainy season and begs of it to convey his love message to his beloved who is passing her days in his native city. The first half describes the beauty of the forest, flowers, rivers and mountains. The second half is emotional describing the Yaksha's pangs of seperation, the lady's feelings, of her wish to see her beloved once again.

Malavikagnimitram is a drama in five acts. Its plot is a love story of Agnimitra who is a historical figure. His father is the founder of the sangha dynasty. Though mainly of Agnimitra's love story it has a few historical events described.

The plots for Vikramoorvasiyam and Shakuntalam are from the Mahabharatha, but there is an independence in the story.

Vikramoorvasiyam is characterised as a Trotaka concerning itself with both heavenly and earthly affairs.

सप्राष्टनवर्षाञ्च दिव्यमानुषसं श्रयन् ।
त्रोटकं नाम तत्प्राहुः प्रन्यक सविदूषकम् ॥

The unique feature of this drama lies in its lovely suggestion that heavenly happiness is not to be coveted. Here being disgusted with such a life, the hero, wants to woo the earth and live there. He loves Urvashi, who too loves him. But suddenly Urvashi is called to Svarga to act in a play. She absent mindedly falters and so is cursed by Bharata to fall back on earth. Indra intercedes in her favour and she is united with her beloved. On their honeymoon, Urvashi by mistake enters the Kumaravana and is turned into a creeper. The love-lorn king asks everyone about her whereabouts. Then he secures the Sangamaniya - or the re-uniting gem and is reunited with Urvashi. The Gem's glow attracts a hawk who flies away with it and is shot down by Ayus the son of Urvashi. The gem and the boy are left with the king and also Urvashi.

Sakuntalam is the love story of Sakuntala and king Dushyantha. She meets and marries Dushyantha by accident. By the quirk of fate the King leaves her and she is cursed by Durvasa. But her friends intercede and the sage relents and limits the curse of absolute forgetfulness to the lover's sight of his ring, which would bring her back to his memory. The Sage returns and sends his daughter to Dushyantha. As per the curse the ring is lost, but later recovered and they are reunited in the end.

Shyamala Dandaka the devotional lyric of Kalidasa is written in rhythmic type of prose called Dandaka and is meant to estole the Goddess Saraswathi. The verbal rhythm of the composition makes it charmingly melodious to recite.

Such is the descriptive power of Kalidasa who shone as a Gem among all other writer's of Sanskrit literature.

मन्नत

पाँच वर्ष बाद मैं विदेश से अद्ययन के उपरान्त घर लौटी। इतनी लम्बी अवधि के बाद मुझे माँ से मिलकर अत्यन्त खुशी हुई। घर पहुँचते ही, इन वर्षों के बीच आस पड़ोस में घटी घटनाओं का वृत्तान्त माँ मुझे सुनाने लगी। उसे सुनने में मैं वहीं तत्परता दिखा रही थी जो माँ सुनाने में। वात्सलाप के बीच मैं जान पहचान के लोगों तथा पड़ोसियों का कुशल क्षेम पूछती जिसका उत्तर देने के लिए माँ हमेशा की तरह तैयार थी। इसी बीच माँ ने मुझे याद दिलाया कि सर रोड्रिक्स अपनी मृत्यु शय्या पर पड़े हैं और अच्छा ही हो यदि मैं उन्हें आज ही देख सकूँ। क्योंकि यह मनुष्य के जीवन का प्रश्न है पता नहीं कब परलोक सिधार जाए।

माँ के इस कथन को सुनने मात्र की देरी ही कि मैं ने अपने कपड़े बदले और सर रोड्रिक्स के घर को ओर चल दी। रास्ते में बचपन की स्मृतियाँ मेरे मानस रूपी चित्रपट पर एक एक करके अंकित होती गईं। सर रोड्रिक्स तीसरी कक्षा से ही मुझे पढ़ाते थे। वे बच्चों को बहुत प्यार करते थे, परन्तु साथ ही अपराधी को दंड देने में भी इतने माहिर, कि उसी के लिए वे विद्यार्थियों के बीच प्रसिद्ध थे।

वे मुझे बहुत चाहते थे। मेरे हित के लिए मुझे दंडित भी करते थे, जैसा कि मुझे अब ज्ञात होता है। परन्तु तब मैं उनसे पता नहीं क्यों, बहुत घृणा करती थी। मैं जितना उनका पीछा थुडाना चाहती, उतना ही नहीं छुड़ा पाती। हर

साल उनका हमारी कक्षा में हफ्ते में एक घंटा जरूर लगता। अन्त में हार कर मैं ने कई बार ईश्वर से इनकी मौत की याचना भी की है।

मेरी यादों का चक्र एक दम रुका। मैं उनके घर के द्वार पर पहुँच चुकी थी। बैठक के अन्दर कदम रखा तो मैं ठिठक गई। एक समय का खुशियों से सुवासित वातावरण मानो रो रहा हो। जिन वस्तुओं से कुछ वर्ष पूर्व चंचलता और कोमलता झलकती थी, वे ही आज, मानो आँसुओं के वांध तोड़ रही हो। अन्दर झाँका तो एक समय का छगहरा और आकर्षक नवयुवक आज एक छोटे से खाट पर पड़ा कराह रहा है। जिस मुखमंडल से हमेशा प्रतिभा और मुस्कुराहट और झलकती थीं वही आज झुर्रियों और वेदना से ग्रस्त वर्षों से झंले हुए पीड़ा का बखान कर रहा है। वे उस भयंकर बीमारी से ग्रस्त है जिसके गर्त से मरीज को छुटकारा दिलाने के लिए आज कितने ही डॉक्टर हर पल प्रयत्नशील हैं? केन्सर!

अनेक वर्षों से तड़पती यह निरीह आत्मा आज मृत्यु रूपी छुटकारे के लिए तरस रही है। सबंधियों से बात करने पर मुझे पता चला कि वे सभी, सर रोड्रिक्स के मौत की बखियाँ गिनते नहीं थकते। इस समय उस आत्मा के लिए मेरे हृदय में कष्टना मात्र थी। क्यों इस तरह वह दूसरों पर बोझ बन कर जी रहा है? इससे भली तो मौत ही है। वहाँ से मैं एक भारी मन लेकर वापिस लौटी।

लौटते वक्त अपने स्वभावानुसार मैं उस मन्दिर में गई जिसके प्रांगण में, मैं अपने वचपन की बहुमूल्य घड़ियाँ बिताया करती थी। भगवान की मूर्ति के आगे खड़ी हुई, तो फिर से वचपन की, यादों की वारात उमड़ आई...

एक दिन सर रोड्रिक्स की कक्षा में किसी ने शरारत के वास्ते एक पटाखा फोड़ा। किसी को भी पता न था कि यह किसकी करतूत थी। परन्तु हम सब की आशा के विरुद्ध सर रोड्रिक्स आगबबुला हो गए। उन्होंने पढाना बन्द किया और कक्षा की तरफ मुड़े। सर रोड्रिक्स के तमतमाते हुए मुखमंडल को देखकर मुझसे हँसी न रोको गयी। उन्होंने मुझे खडा किया और हँसने के कारण पूछा। परन्तु मैं कैसे बताती? अब उन्हें शक हुआ कि इस शरारत की जड़ में मैं हूँ। वे मुझे डाँटने और फटकारने लगे। मैं इस अकस्मात उत्पन्न परिस्थिति के लिए बिल्कुल तैयार न थी। इसलिए मेरे मुँह से एक भी शब्द उनके आरोपणों के विरुद्ध प्रस्फुटित न हो पाया। सिर झुकाकर उनके द्वारा किए गए सारे आरोपणों को मैं सहती गई। इसके अलावा करती भी क्या? मुझे कुछ कहने का मौका ही वे दे न रहे थे। किसीके द्वारा किए गए शरारत का शिकार मुझे होना पड़ा। भरी कक्षा के सामने उन्होंने मेरा अपमान किया। मेरे पच्चीस वर्ष के जीवनकाल में यह पहला और आखिरी

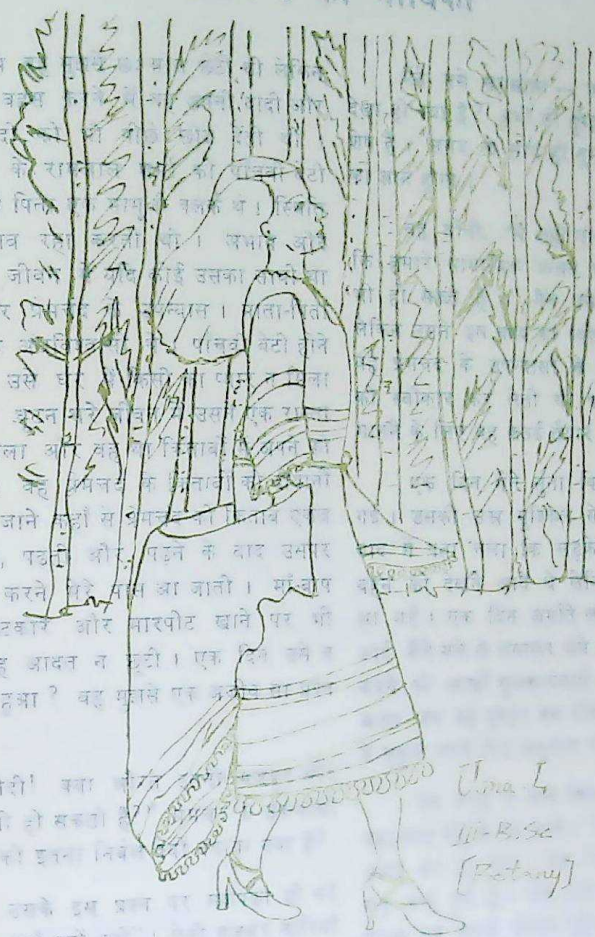
अवसर था जब मुझे किसी के द्वारा अपमानित होना पडा था। अपने जीवनकाल के इस एकमात्र अवसर को कोईकैसे भूल सकता है? यही नहीं, मैं विद्यालय की एक आदर्श छात्रा मानी जाती थी, और इस अपमान ने मेरे नाम को दूषित ही कर दिया। प्रतिहिंसा की ज्वाला मेरी आँखों में उतर आई। परन्तु, जिसमे एक चींटी तक को चोट पहुँचाने की क्षमता नहीं, वह कैसे सर रोड्रिक्स जैसे शक्तिशाली और तेजस्वी व्याक्तित्व वाले पुरुष को चोट पहुँचाए अथवा अपमानित करें। अतः मेरे पास एक ही उपाय रह गया। ईश्वर से एक मनौती। एक धार्मिक परिवार में पले होने के कारण मनौतियों में मेरा विश्वास अडिग था। अन्त में मैं ने इसी एक सहारे का आश्रय लिया। उस दिन के धिनौने करतूत पर मुक्ते आज लज्जा आती है। परन्तु तब उस नादान बलिका मे केवल प्रतिकार की भावना थी, मानव हृदय के विकाशों के लिए उसके पास कहाँ स्थान? उस दिन भी मेरी मन्नत यहीं थी और आज भी, हे प्रभु! सर रोड्रिक्स को शीघ्र ही मौत दें।

वस फर्क इतना ही कि उस दिन मेरा हृदय ईर्ष्या घृणा और प्रतिकार रुपी भावनाओं का केन्द्र था पर आज केवल सहिष्णुता और संवेदना का। इस नश्वर लोक से उन्हें शीघ्र ही छुटकारा दिलाने के लिए भगवान से एक मन्नत।

[भी अकस्मात उत्पन्न रूप द्वारा जानोचित कृतनी केवल काव्य में जीवनकाल में प्रथम पुरस्कार प्राप्त किया।]

प्रेमचन्द की नायिका

यद्यपि...
 रात और...
 नदी पर...
 वह पड़ोस...
 जो। उनके...
 काफी खराब...
 गरीबी के...
 तो मैं और...
 गरीब तथा...
 के कारण...
 था। इस...
 जोड़ निकाला...
 जो देना।
 थी। न जाने...
 कर लाती, प...
 विश्लेषण...
 से डॉट-फ...
 उसकी यह...
 जाने क्या...
 कुछ बँठी।

दोरी' का...
 असहाय भी हो सकता है...
 में और...
 मैं उसके...
 और क...
 से सवाज...
 WINTER WILL ENTER SOON
 ऐसा क...
 कभी नहीं...

Uma 4
 M.B.Sc
 [Botany]

[श्री अग्रवाल नवयुवक संघ द्वारा आयोजित कहानी लेखन कालेज की प्रतियोगिता में प्रथम पुरस्कार प्राप्त कहानी]

प्रेमचन्द की नायिका

यद्यपि वह मुझसे छः साल छोटी थी लेकिन बात और वहस करने में वह अपनी दादी और मेरी परदादी को भी पीछे छोड़ देती थी। वह पड़ोस के रामलाल शर्मा की पाँचवी बेटी थी। उसके पिता एक मामूली क्लर्क थे। स्थिति काफी खराब रहा करती थी। अभाव और गरीबी के जीवन में यदि कोई उसका साथी था तो मैं और प्रेमचंद के उपन्यास। माता-पिता गरीब तथा अंधविश्वासी थे। पाँचवी बेटी होने के कारण उसे घर में किसी का प्यार न मिला था। इस घुटन भरे जीवन में उसने एक रास्ता खोज निकाला और वह था किताबों में अपने को खो देना। वह प्रेमचंद के किताबों की दीवानी थी। न जाने कहाँ से प्रेमचंद की किताबें एकत्र कर लाती, पढ़ती और पढ़ने के बाद उसपर विश्लेषण करने मेरे पास आ जाती। माँ-बाप से डाँट-फटकार और मारपीट खाने पर भी उसकी यह आदत न छूटी। एक दिन उसे न जाने क्या हुआ? वह मुझसे एक अजीब सा प्रश्न पूछ बैठी,

“दीदी! क्या औरत इतनी मजबूर और असहाय भी हो सकती है?” प्रेमचंद के उपन्यासों में औरत को इतना निर्बल क्यों बताया गया है?

मैं उसके इस प्रश्न पर सकपका सी गई और कहा “हाँ क्यों नहीं”। ऐसी मजबूर नारियों से समाज आज भी खाली नहीं है।

मेरी बात सुनकर वह कहने लगी “नहीं ऐसा कदापि नहीं हो सकता नारी इतनी अमहाय कभी नहीं हो सकती।”

मैंने उसे समझाया — “मनु, अभी तुमने देखा ही क्या है? अभी तो तुम्हारा सारा जीवन शेष है। समय के साथ ही तुम्हें जीवन के सत्य का ज्ञान होगा।

वह बोली, “मैं नहीं मानती इस बात को कि हमारे सामाजिक बन्धन कभी इतने कठोर भी हो सकते हैं।” मैंने उसे लाख समझाया लेकिन उसने इस तथ्य को स्वीकार नहीं किया। वह प्रेमचंद के उपन्यासों के अन्य सभी सत्यों को स्वीकार कर लेती थी परन्तु इस सत्य को मानने के लिए वह कतई तैयार नहीं थी।

एक दिन मैंने सुना कि उसकी सगाई हो गई। उसकी उम्र मुश्किल से सत्रह वर्ष थी। बाद में पता चला कि लड़के वाले उसकी बड़ी बहन को देखने आये थे लेकिन उन्हें वह पसंद आ गई। एक दिन शर्मति लजाते वह मेरे पास आई मैंने गले से लगाकर उसे नवजीवन में प्रवेश करने की लाखों शुभकामनाएँ दीं। वह दिन भी आया जब वह दुल्हन बन डोली में बैठकर आँवों में सुहाने सपने लिए समुराल चली गई।

इस तरह न जाने कितने दिन बीत गए। यदा-कदा मनु के पत्र आते। फिर उसके पत्रों का आना बंद हो गया। एक दिन पता चला कि मनु आई हुई है। उसे आये पाँच दिन हो गए परन्तु वह मुझसे मिलने नहीं आई। मैंने सोचा शायद उसे वक्त न मिला हो क्यों न उससे मिलने मैं ही चली जाऊँ। दूसरे दिन सुबह उसके घर जाने के विचार से तैयार हो रही थी तभी किसी ने दरवाजे पर दस्तक दी। मैंने जाकर

देखा तो मनु सामने खड़ी थी। उसकी पत्थर सी बेजान और स्थिर सूरत देखकर मैं दंग रह गई। जो कुछ गोल मटोल सी थी, आज एक हड्डी के ढाँचे के रूप में मेरे सामने उपस्थित थी। जिस चेहरे पर सदा गुलाबी मुस्कान बिखरी रहती थी, जिन आँखों में सदा चंपलता और हर्ष की लाया रहती थी, उनमें आज उदासी और प्रतिशोध की मिली-जुली भावना तैर रही थी। मैंने चौंककर कहा—

“अरे अन्दर आओ न मनु।”

मैंने हाथ पकड़ कर उसे पलंग पर बिठाया और पूछा — “कैसी हो मनु?”

“ठीक हूँ” एक लंबी सांस खींचकर उसने कहा — “आप कैसी हैं दीदी?”

“मैं तो ठीक हूँ” तुम अपना हाल सुनाओ। वह कुछ न बोली। मैं ही बोलती रही। उसे सुनाती रही मुहल्ले भर की बातें। अचानक वह कर्ण स्वर में बोली —

“दीदी आप ठीक कहा करती थी।”

“क्या ठीक कहा था मैंने”

“यही कि प्रेमचंद की नायिकाये आज भी समाज में मौजूद हैं हमारा यह समाज नारी की भावनाओं को कुचलकर रख देता है।”

“क्या कह रही हो तुम मेरी समझ में तो कुछ नहीं आता।”

“कुछ नहीं दीदी, कुछ भी नहीं” — वह आँचल से आँसू पोछती हुई चली गई।

मैं अवाक खड़ी रह गई। मेरी समझ में ज्यादा तो कुछ नहीं आया पर इतना तो मैं अवश्य समझ गई कि वह अपनी समुराल में खुश नहीं है। मैं रात भर उसके बारे में सोचती रही। एक सप्ताह बाद पता चला कि वह चली गई। अनेक साल बीत गए और मनु की स्मृति

धुंधली सी पड़ती चली गई। एक दिन मालूम हुआ कि मनु ने एक मृत बच्चे को जन्म दिया है। मेरे सामने उस ममतामयी स्नेहमयी वाला का चेहरा धूम उठा। ईश्वर ने उससे उसका यह सहारा भी छीन लिया। मेरा मन अंदर से मथने लगा। मनु मेरे सामने होती तो मैं हृदय से लगाकर उसे दिलासा देती, उसका दर्द बाँटने का प्रयास करती।

समय बीतते देर न लगी। समय के साथ सबकुछ बदल गया। एक दिन मुझे मालूम हुआ कि मेरी मनु ने फाँसी लगाकर आत्महत्या कर ली। मैं यह सुनकर सन्न रह गई। आँख स्वतः भर आई। यह जानकर मैं कर्षणा से रो उठी कि उसके समुरालाल वाले उसपर बहुत अत्याचार करते थे। उनका अत्याचार उस दिन चरमसीमा पर पहुँचगया जब मनु ने दूसरी बार एक लड़की को जन्म दिया। उन्होंने प्रसव के तुरन्त बाद बच्चे को अफीम खिलाकर मार डाला। इस घटना से मनु पागल-सी हो उठी। वह अत्याचार और दुःख का बोझ ढोते-ढोते थक चुकी थी। अब उसने विश्राम लेना उचित समझा। वह चिर निद्रा में सो गई, इस विश्राम से उसे कोई नहीं जगा सकता था। समाज के दानवी हाथ उस तक नहीं पहुँच सकते थे।

उसकी कमी शायद किसी को नहीं खटे-लगी, न समुरालवालों को और न मायके वालों को, लेकिन शायद मुझे...। मैं सामने लगी प्रेमचन्द की तस्वीर को ताकती हुई सोच रही थी। — “देखो लेखक आज किसी की मौत नहीं हुई है वक्तिक, तुम्हारे उपन्यास की एक नायिका का जन्म हुआ है।” नारी आज भी अबला है। दहेज का दानव और गरीबी का पिशाच आज भी नारी की अंधकार के महागर्त से ऊपर उठने नहीं दे रहा है।

— रेखा सिन्हा [तृतीय वी. एस. सी. (रसायन शास्त्र)]

कालेज के निनेध - लेखन प्रतियोगिता में पुरस्कृत निनेध
(तत्काल दिए गए विषय पर लिखित)

प्रकृति

प्रकृति क्या है? शब्दकोप में इसका अर्थ मिलेगा-सौन्दर्य। आज हम सौन्दर्य का अनेक रूपों में व्यवधान दे सकते हैं। किसी तत्त्व का वाहरी एवं आन्तरीक सौन्दर्य होता है। बाह्य सौन्दर्य का अर्थ वह है जो हमारी आँखों को रिझाए, जो केवल उस क्षण मात्र के लिए आँखों को अपनी ओर आकर्षित कर लें। परन्तु दूसरी ओर, आन्तरिक सौन्दर्य अथवा प्रकृति, चंचल नहीं, स्थाई एवं निश्चल है। यह वह गुण है जो मनुष्य की आँखों को नहीं परन्तु आन्तरिक हृदय को आकर्षित करता है और जो किसी भी व्यक्ति के दिल और दिमाग पर एक अमिट छाप छोड़ जाता है।

हम अपने आस पास की वस्तुओं के संग्रह को क्यों प्रकृति के नाम से संबोधित करते हैं? क्यों कि इन वस्तुओं में वह सौन्दर्य झलकता है जो दर्शक को रिझा लेता है; उसके मन को आनन्दित करता है एवं सोए हुए उन सूक्ष्म भावों को जगाता है जिनके जरिए वह अपने को प्राणान्वित पाता है। इस तरह प्रकृति के सहारे मनुष्य की जीने की आकांक्षा तीव्र हो जाती है।

क्या इस भ्रमंडल के सृष्टिकर्ता ने इसे सौन्दर्य देते समय यह नहीं सोचा होगा कि उसको सर्वश्रेष्ठ सृष्टि अर्थात् मानव इस प्रकृति में ही अपना सहारा लेगा। जब उसके लिए अपने बोलने वाले सभी स्वजन वीराने हो जाएँगे? यदि नहीं, तो भगवान की इस अनायास सृष्टित

प्रकृति ने वहीं कमाल दिखा दिया है जो उसे परमात्मा से मिलना चाहिए था। प्रकृति स्थाई नहीं। वह हमेशा ही अपने रूप को बदलती रहती है। ऋतुओं ने उसे वस्त्रों और अलेकरणों से जडा दिया। एक ऋतु के उपरान्त जब दूसरी ऋतु आती है तो ऐसा लगता है मानो प्रकृति अपने वस्त्राभूषणों को नया-नया रूप प्रदान कर रही हो। प्रकृति के इन भिन्न-भिन्न वस्त्रों को देखकर हाड-माँस का शरीर रखने वाला मानव आत्मविभोर हो जाता है और जब वह अपने विकारों और भावनाओं को अंसीम पाता है तो उसकी हृत्तन्त्री वज उठती है। प्रकृति की रमणीयता को आत्मसात करने वाली मानव-प्रकृति, प्रकृति की अनुकृति में कला का निर्माण करती है।

जन मानव प्रकृति के सौन्दर्य में अपने लिए आश्रय पाता है प्रकृति उसे ममता से युक्त माँ के समान प्रतीत होती है जो उसके दुःखों में उसके साथ रोती है और उसके आनन्द के समय उसके साथ हर्षोल्लास करती है। कभी-कभी प्रकृति का विकराल रूप भी स्पष्ट दिखाई देता है, जब हमारे मन में भी भयंकर विकराल और विकट भावनाएँ संचरण करती हैं। इस प्रकार प्रकृति हमें जताती है कि चाहे कोई तुम्हारा साथ दे या न दे पर मैं हमेशा तुम्हारे साथ हूँ। और मानव को जो केवल विकारों और भावनाओं का केन्द्र मात्र है, इस छोटे से आश्रय-

सन के अलावा चाहिए ही क्या? वह उसी अपनत्व के साथ प्रकृति माँ का अभिनन्दन करता है। प्रकृति सहृदया है। उसने मनुष्य को क्या नहीं दिया? मानव को उसकी रोजी रोटी से लेकर सभी छोटी-छोटी आवश्यकताओं का पूर्ति, प्रकृति ही करती है। चाहे वह जिस रूप में भी हो उसका मूल प्रकृति का ही निचोड़ है। प्रकृति के इन रूपों को साहित्यकारों ने आलम्बनात्मक, उहीपनात्मक, उपदेशात्मक, सुख दुःखात्मक आदि रूप में चित्रित किया है।

काव्य प्रकृति की अनुकृति है। प्रकृति की अनुकृति करके ही साहित्य की रचना होती है। साहित्य में प्रकृति का वर्णन इतना अधिक है कि वह अतिशयोक्ति को भी प्राप्त कर जाता है। इस प्रकार प्रकृति ने साहित्य कोष को भी समृद्ध किया है। प्रकृति के आस्वादन में इतना अधिक रस भरा हुआ है कि उसका वर्णन कल्पनातीत है। जिस प्रकार किसी ने कहा है कि

‘रस का गोला रसगुल्ला, जिधर से भी चखो एक ही रस’

प्रकृति के संदर्भ में यह बात सही है। एक अन्य साहित्यकार का कथन है कि “प्रकृति की सुहावनी गोद में एक छोटी सी कुटिया हो, वह हो और हम हो।” इस कवि को संसार की सुख समृद्धियाँ नहीं चाहिए परन्तु एकान्त में प्रकृति के सुरम्य वातावरण में वह अपनी आत्मा का विस्तार पाने का कांक्षी है।

आप अपने को परखिए, क्या आपको प्रकृति के सौन्दर्य का आस्वादन अच्छा नहीं लगता? क्या आप यह नहीं चाहते कि प्राकृतिक दृश्यों के दर्शन आप करें जो पवित्र, कोमल और निर्मम हो? अवश्य ही यदि आप संवेदनशील हृदय के हैं तो अवश्य ही,

‘क्षण क्षणे यन्नवतामुपेती तदैव रूपम् रमणीयताः’

इस उक्ति को चरितार्थ करने वाली प्रकृति के पुजारी होंगे, उसके आराधक होंगे और उसके अनन्य रसिक।

यदि हम पुराणों को पढ़ें तो यह प्रतीत होगा कि ईश्वर और शैतान भी प्रकृति के पुजारी थे। वे अप्सराओं के सौन्दर्य अथवा प्रकृति पर मर मिटने वाले थे। सुरों के राजा इन्द्र को लीजिए, कृष्ण को लीजिए जो गोपिकाओं की क्रीडाओं एवं प्रकृति के आस्वादन का आनन्द लेते थे। असुरों का भी यही हाल था। अतः सद्भावनाओं से युक्त मानव हो या दानवीय गुणों से युक्त मनुष्य, प्रकृति के आस्वादन में प्रत्येक व्यक्ति संतृप्ति प्राप्त करता है।

परन्तु प्रकृति के साथ इतना धनिष्ठ संबंध होने पर भी मानव इतना क्रूर, नीच और नराधम है कि वह उसके नाश पर तुला हुआ है। आज उसने प्रकृति पर भी विजय प्राप्त कर ली है। उसने वह, अपने विशिष्ट ज्ञान (विज्ञान) द्वारा प्राप्त कर लिया है जिसके जरिए वह प्रकृति के नाश की प्रक्रिया को अपनी मुट्ठी में लिए फिरता है। क्या यह बात क्षम्य है? कदापि नहीं। जिस प्रकृति ने उसे विज्ञान रूपी ज्ञान को प्राप्त करने का उपकरण दिया, उसी का उस उपकरण द्वारा नाश। यह तो वही बात हुई जिसे अज्ञेय जी ने कहा कि — ‘मानव का सूरज मानव को ही नष्ट करके सोख गया।’

मानव केवल मस्तिष्क का कठपुतला नहीं मानवीय सद्भावनाओं का केन्द्र है और इस विचार को सत्य सिद्ध करता है उसका प्रकृति के प्रति आकर्षण। पर आज सभी प्राकृतिक नियम

मानव के हाथों में है। वह जैसे चाहे प्रकृति को नचा सकता है। आज वह विज्ञान के बल सूखी जगह पर, जहाँ वर्षा की सभावना ही नहीं, वर्षा को संभव कर सकता है। इस विषय के प्रत्यक्ष उदाहरण अनेक हैं। ऋतुओं के गमन और आगमन को मानव आज रोक सकता है अथवा अपने इच्छानुसार बदल सकता है। एक अणु बम के सहारे वह प्रकृति को चकनाचूर कर सकता है। क्या यह सब प्रकृति के स्वाभाविक नियमों एवं गुणों का उल्लंघन नहीं? आज देखा जाता है कि मानव ने अपने शील-सौन्दर्य को तिलांजलि दे दी है और वह अब उस लक्ष्य की ओर बढ़ रहा है जब मनुष्य के लिए हिलना भी नामुमकिन हो जाएगा। विज्ञान ने मनुष्य की आकृति को ही नहीं प्रकृति को भी अपने वश में कर लिया है। मनुष्य की आन्तरिक प्रकृति आज नष्ट हो रही है जिससे वह निरन्तर उस गर्त में गिरता जा रहा है जहाँ से उसका उद्धार कठिन दीखता है। अतः मानव के प्रकृति के बदलाव के साथ ही उसके चारों ओर की प्रकृति भी वहल रही है। उसे अपने संबन्धी जन से प्रेम नहीं, यहाँ तक कि ईश्वर के प्रति भी वह भक्ति भावना न रही; दूर रही, प्रकृति की बात। उसकी आन्तरिक प्रकृति के परिवर्तन ने मानो अन्य सभी वस्तुओं को भी परिवर्तित कर दिया हो। मानव के गुणों और दोषों का अथवा संक्षेप में उसकी प्रकृति, आस पास की अन्य वस्तुओं की प्रकृति को प्रभावित करती है। यदि

मानव की प्रकृति परिवर्तित हो तो निश्चय ही, प्रकृति में भी परिवर्तन होगा। क्योंकि मानव अपने कार्यकलापों को प्रकृति के दर्पण में ही दर्शाता है। अतः प्रकृति, मानव की प्रकृति को प्रतिबिम्बित कराने का एक दर्पण मात्र है।

अतः अन्त में यहाँ कहना उचित होगा कि यदि मानव की आन्तरिक प्रकृति सृजनात्मक कार्य की ओर प्रवृत्त न हो तो वह दिन दूर नहीं जब मानव को पश्चाताप के आँसुओं को बाँध तोड़नी पड़ेगी। अतः मानवीय प्रकृति का परिवर्तन यदि बुरा होगा तो निश्चय ही यह प्रकृतिक शोभा भी जो हमारे चारों ओर दीख पड़ती है नष्ट हो जाएगी। मानव के इसी परिवर्तनशील प्रकृति को ध्यान में रखकर किसी साहित्यकार ने कहा है कि:

‘पहले वीराने में तुम फूल खिलाना सीखो मनुजता की धूल को माथे से लगाना सीखो चाँद, राकेट औ एटम के बनाने वालों पहले इन्सान को सीने से लगाना सीखो।’

अतः आन्तरिक और बाह्य प्रकृति की सुरक्षा में संवेदनात्मक हृदय का मानव दत्तचित्त रहे, ताकि आज के वैज्ञानिक युग में नानाविध प्रगतियों में मानवता का फूल खिले, दसों दिशाओं में उसका सौरभ बिखर पड़े; और परिणामस्वरूप मनुष्य को भौतिक और मानसिक संतृप्ति मिले। मानव और प्रकृति का चिर सांहर्ष्य सदा के लिए अक्षुण्ण रहे।

कुमारी मिनी एलिजबेथ मॉमन

(दूसरा स्थान - निनेय लेखन)

द्वितीय वर्ष, बी. एस. सी. (वनस्पती शास्त्र)

अस्मात् कविता

जब हृदय के किसी कोने में
 एक मीठी झनकार होती है,
 मन शांत स्थिर हो जाता है
 तब रागिनियाँ छेड़ जाती हैं, एक अस्मात् कविता...
 जब मन व्याकुल हो तठता है,
 मन वीणा भी चुप हो जाती है,
 सब तार बिखर जाते हैं
 तब धीरे से कोई गाता है, एक अस्मात् कविता...
 जब रस से लदी पखुडियाँ
 हिय अपना खोल दिखती हैं
 भौरों का आगमन होता है
 तब प्रकृति में गूँज उठती है, एक अस्मात् कविता...
 जब वृक्षों की शाखाओं पर
 पछियों की चहचहाहट होती ठै,
 पत्तों पर थिरकन होती है ।
 तब किरणें फैला जाती है, एक अस्मात् कविता...
 जब किरणें टकरा टकरा कर
 साहिल से लौट जाती हैं
 मन भी डूब सा जाता है
 तब उस कोलाहल से उभरती है, एक अस्मात् कविता...
 जब क्षितिज में दूर कहीं
 इंद्रधनुष खिंच जाता है
 स्वपन सुनहले हो जाते हैं
 तब कई रंगों में निखरी चली आती है एक अस्मात् कविता...
 जब पंथ निहार-निहार कर
 आंखे पथरा जाती हैं
 विरहणी के नयनों से
 तब अश्रु वन वहनिकलती है, एक अस्मात् कविता...
 जब विरह राग कोई गा-गाकर
 मन को व्यथित कर देता है
 उर की पीड़ा भी बढ जाती है
 तब हताश मन पर अकित हो जाती है, एक अस्मात् कविता...

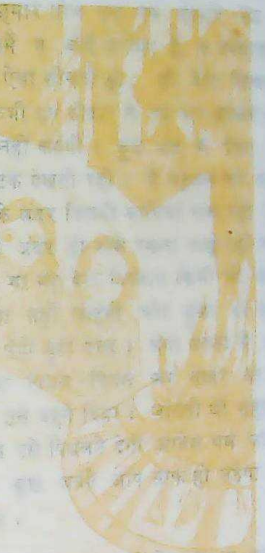
रेखा सिन्हा
 तृतीय वर्ष रसायन सास्त्र

रहणी

दृष्टं हृष्टं

RAINY DAY

जब हृदय के किसी कोने में एक मीठी झनकार होती है, मन शांत स्थिर हो जाता है तब रागिनियाँ छेड़ जाती हैं, एक अस्मात् कविता...
 जब मन व्याकुल हो तठता है, मन वीणा भी चुप हो जाती है, सब तार बिखर जाते हैं तब धीरे से कोई गाता है, एक अस्मात् कविता...
 जब रस से लदी पखुडियाँ हिय अपना खोल दिखती हैं भौरों का आगमन होता है तब प्रकृति में गूँज उठती है, एक अस्मात् कविता...
 जब वृक्षों की शाखाओं पर पछियों की चहचहाहट होती ठै, पत्तों पर थिरकन होती है । तब किरणें फैला जाती है, एक अस्मात् कविता...
 जब किरणें टकरा टकरा कर साहिल से लौट जाती हैं मन भी डूब सा जाता है तब उस कोलाहल से उभरती है, एक अस्मात् कविता...
 जब क्षितिज में दूर कहीं इंद्रधनुष खिंच जाता है स्वपन सुनहले हो जाते हैं तब कई रंगों में निखरी चली आती है एक अस्मात् कविता...
 जब पंथ निहार-निहार कर आंखे पथरा जाती हैं विरहणी के नयनों से तब अश्रु वन वहनिकलती है, एक अस्मात् कविता...
 जब विरह राग कोई गा-गाकर मन को व्यथित कर देता है उर की पीड़ा भी बढ जाती है तब हताश मन पर अकित हो जाती है, एक अस्मात् कविता...

Drawing Competition - II Page Peps, III B.Com

कहानी

टूटते हुए

आज वह मुझे बहुत याद आ रही है। वह यानि मेरी अभिन्न सखी सुमि। लगता है स्मृतियों की अर्गला खोलते-खोलते बहुत पीछे जाना पड़ेगा। उससे शायद छः वर्ष बाद मुलाकात हुई थी। सर्विस के दौरान मेरा उसका साथ छूट गया था। कुछ दिनों तक तो पत्र माध्यम बना रहा फिर एका एक रपतार कम हुई और एक दिन वह भी आया जब पूर्ण विराम लग गया। छः वर्ष बाद उस शहर में मैंने दोबारा कदम रखा था। उसे अचानक पहुँचकर चौका देना चाहती थी। अचानक उसे देखा तो हैरान रह गई जिस स्थूल-काय सुमि में अनेक डाइटिंग कोर्स लेने के बावजूद कोई परिवर्तन नहीं आया था वह अचानक इतनी स्लिम कैसे हो गई? अरे वाह! "अब कौन सा डाइटिंग कोर्स माकिंग आ गया है?" मेरा चहकता स्वर सुनकर उसके चेहरे पर एक पल को मूस्कराहट उभरी और तत्क्षण वुझ गई। उसकी आँखों में उभरते दर्द के साये मैंने देखे तो अपने ही स्वर पर खीझ हो आयी। काफी देर तक इधर उधर की बातें होती रहीं। मैं जो कुछ था, एक झटके में तुरंत जान लेना चाह रही थी। लेकिन उसके व्यवहार से लग रहा था जैसे वह बहुत कुछ अपने में समेटने की कोशिश कर रही है। आज उसे तमाम औपचारिकतायें निभाते देख लगने लगा कि इसे क्या हो गया है? अचानक इतनी अपरिचित कैसे हो गई है? उसकी औपचारिकता देख मेरे सब

का बांध टूट गया। मैंने उठकर उसके बंधे पकड़ लिए और कहा—“क्या आज से मैं यह मान लूँ कि हमारे बीच अब एक दीवार उठ आई है जिसमें न कोई झरोखा है, न दरवाजा। यदि तुम ऐसा सोचती हो; तो मेरा विश्वास करो, मैं कभी इस दीवार के उस पार झाँकने का प्रयास भी नहीं करूँगी। कुछ पल के लिए वह मुझे एकटक देखती रही। मैं महसूस कर रही थी कि उसके अंदर कितनी आधियाँ चल रही हैं पर वह उन्हें अंदर ही रोके रखना चाह रही थी। मुझे पता था वह मेरा विश्वास किसी भी कीमत पर खोना नहीं चाहेगी और हुआ भी वही। वह फूट पड़ी बुरी तरह। लगा बरसों से जमा हुआ लावा पिघल-पिघल कर बाहर आ रहा हो। मैंने उसे बहने दिया। जानती थी सहानुभूति की आँच उसे पिघलने देगी आवेश थम जाने के बाद सब कुछ अपने आप साफ हो उठेगा आइने की तरह।

आवेश थम जाने के बाद वह बहुत धीरे-धीरे बोली मानो मुझसे नहीं स्वयं से कुछ कह रही हो। क्या तुम्हें फिर से बतलाना पड़ेगा तुम मेरे लिए अब भी वही हो, धर तथा औरों की तो बात छोड़ो; मुझे तो अपने आप पर भी विश्वास नहीं रहा है। किसी के सामने कुछ न कहने से मेरा मन मुझे रोकता है। जानती हो अन्तर्मन एक ही बात कहता है—दुखों का पिटारा किसी के सामने खोल देने से यह दुनिया तुम्हें

सहानुभूति की नजर से देखेगी, दया की पात्री समझेगी और मैं किसी की दया पर, नहीं जीना चाहती। मुझे नहीं चाहिए इन लोगों की सहानुभूति जिनकी आंखों में मेरे लिए व्यंग ही। उसने मुझे बुरी तरह झकझोर डाला, "तुम तो मुझे दया की पात्री तहीं समझेगी न। यदि मैं धृणा के योग्य हूँ तो मुझे धृणा दो, उपेक्षा दो। मैं तुम्हारी झूठी सहानुभूति नहीं सह पाऊँगी। आज सिर्फ तुम्हारे सामने स्वीकार कर रही हूँ—मैं कहीं दूर चली जाना चाहती हूँ—हमेशा के लिए। दुनिया बहुत बड़ी है; क्या मुझे किसी कोने में भी जगह न मिलेगी! मैं अपरिचितों के बीच जाकर रहना चाहती हूँ, जहाँ पहुँचकर न मैं सिर्फ अपने लिए जीना चाहती हूँ। इन संबंधों के दायरों में बंधकर लगता है अब मैं पागल हों जाऊँगी। मुझे इस चार दीवारों को सिलाकर ही घर के अस्तित्व का निर्माण होता है? कहाँ है वह विश्वास जो पति-पत्नि के मध्य होता है? सामाजिक रीति-रिवाजों के मुताबिक मिले अधिकांश ही क्या किसी को पूर्णता देने के लिए काफी होते हैं। मुखौटों को चढ़ाए हुए, नाटक करते-करते मैं तो तंग आ गई हूँ। तुम भी तो नारी हो। क्या बता सकती हो कि एक औरत को घर, यति और क्या चाहिए? स्त्री अपना सब कुछ छोड़कर, पूर्ण समर्पित होकर पुरुष के पास आती है; जिसके बदले में पुरुष देता है सुरक्षा, प्यार और आस्था। पर जो पुरुष आर्थिक सुरक्षा के अतिरिक्त कुछ न दे सके यह विश्वास भी न दे सके कि इस घर में उसका भी कुछ अस्तित्व है, फिर उसे क्या ये दीवारें बांध पायेंगी? बच्चों का मोह कुछ देर के लिए बाँध सकता है, पर हमेशा के लिए तो नहीं न। समाज के बीच आज मैं एक सकल गृहिणी पत्नी और माँ हूँ पर सच कह रही हूँ इन दायित्वों को निभाते हुए। इन खोखली दीवारों में मेरा दम धुट रहा है। सबकी अपेक्षाओं मुझसे जुड़ी हुई हैं। सभो जताते हैं

मेरा क्या कर्तव्य है। काश कभी किसी ने यह भी सोचा होता कि मेरी भी कुछ आकांक्षा हो सकती है, मेरे भी कुछ अरमान हो सकते हैं मेरे पास भी तो एक हृदय है, जिसमें भावनायें, सवेंग उद्वेलित हाँता हैं। पर नहीं किस को फुसंत है यह सब सोचने की। आज तुम्हारे सामने सब कुछ कह पा रही हूँ। मुझे रोको मत। क्या पता दोबारा इतना साहस जुटा पाऊँ या नहीं। जब सारा संसार नींद में डूब जाता है। समस्त सृष्टि निद्रा देवी की गोद में समा जाती है तब मैं भयावह अंधरों से घिर जाती हूँ। भयभीत हो उठती हूँ लगता है ऐसा कुछ है जो मुझे अपने पंजों में जकड़े है, चारों ओर से एक तूफान घिर आया है। मैं उसमें से निकलने के लिए हाथ पेर चलाती हूँ बचाने वाले सभी किनारे पर तमाशा देखते नजर आते हैं एक चीख के साथ मेरी नींद खुल जाती है, सारा शरीर पसीने से भोग उठता है सहारे के लिए आस पास टटोलती हूँ तो एक सोयी हुई पीठ नजर आती है। हाथ आगे बढ़ते हैं किन्तु यंत्रवत् षीछे लौट आते हैं। ऐसा करीब-करीब रोज होता है। घर में कभी कोई परिचित आ जाता है तो मौन की दीवार पिघल कर मोम बन जान है और उसके जाने के बाद वही दीवार फिर अपना सिर उठाने लगती है। बोलते-बोलते सुमि हाँफ उठी थी।

मैं उसके सामने बहुत असहाय, बौनी हो उठती हूँ। इस बीच इतना कुछ घट जाएगा सोचा भी न था। आज बैठकर तारतम्य इकट्ठा करने की कोशिश कर रही हूँ पर स्मृतियाँ बार-बार बिखर जाती हैं। उसके पति के स्वभाव से मैं अच्छी तरह परिचित थी। उन्होंने बड़ी ही अन्तर्मुखी प्रवृत्ति पाई थी। जब वे घर में रहते एक अजीब सा मनहूसियत का वातावरण बना रहता था। यहाँ तक कि बच्चे भी सहमे-सहमे नजर आते। मैंने उन्हें कभी बच्चों के साथ

प्यार से हँसते बोलते नहीं देखा था। अपने अधिकार का प्रयोग करना वे बखूबी जानते थे। मुझे अच्छी तरह याद है—एक बार सुमि ने कहा था—जब मैं किसी दम्पति को हँसते कहकहें लगाते देखती हूँ तो मेरा सर्वांग ईर्ष्या से जल उठता है। दोष शायद किसी का नहीं था। एक व्यक्ति परिवार में रहकर भी संपूर्ण वैरागी की तरह तिलिप्त जीवन बिता रहा था तो दूसरे की आकांक्षायें थीं, जो टकरा टकरा कर चूर हो रही थी।

मुझे ताज्जुब इस बात का था कि अब तक बीस वर्ष का वैवाहिक जीवन उसने कैसे बिता दिया? शायद मन में कोई आशा छिपी हो कि समय कुछ बदलाव ले आए। नीरस जिंदगी में बच्चे ही कुछ बहार ले आए, पर स्थिति जहाँ

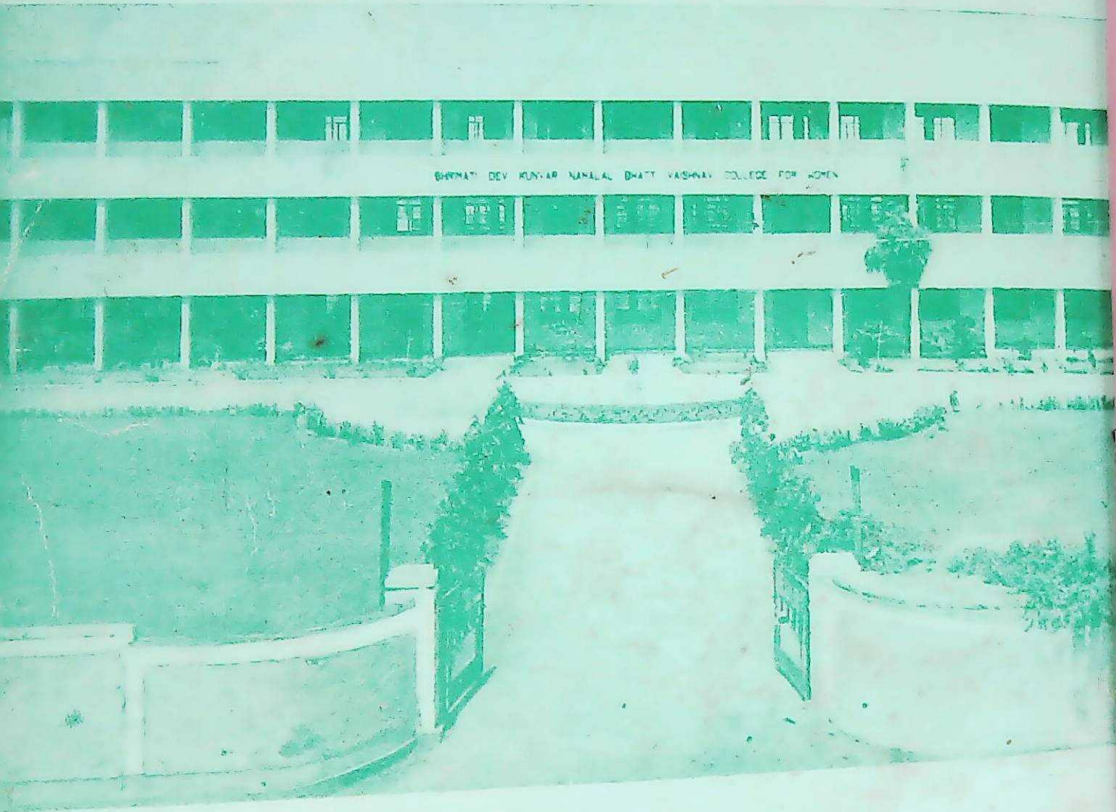
की नहीं थी। बोच की खाई निरन्तर बढ़ती रही। जिसका आभास उन्हें तब हुआ जब बहुत देर हो चुकी थी। मैं बोलिल मन लिए वहाँ से चली आई, समाधान खोजती हुई पर कुछ भी तो नहीं सूझ रहा। वह मेरे पत्र की राह देख रही होगी। मेरी प्यारी सुमि मैं इसके अलावा तुम्हें कुछ और लिख नहीं सकती तुम्हें अपना रस्ता स्वयं खोजना होगा। माफ करना, सुमि जिंदगी गणित नहीं है जो एक ही फार्मूलों से कई सवाल हल किए जा सके। जितने प्रश्न हैं उससे कहीं अधिक उसके उत्तर हैं। सही उत्तर तुम्हें स्वयं खोजना होगा, अपने में से गुजरते हुए। यही नारी जीवन की विडम्बना है जीवन भर उसे सुख और संतोष की तलाश रहती है।

कुमारी रेखा सिन्हा

(तृतीय वर्ष, रसायन शास्त्र)

Printed at
Print Graphics
Madras-600 002
Phone : 849250

Photographs :
CHROMEPET MOHAN

BHIMATI DEV KUNWAR NARLAL BHATT VISHNAY COLLEGE FOR WOMEN